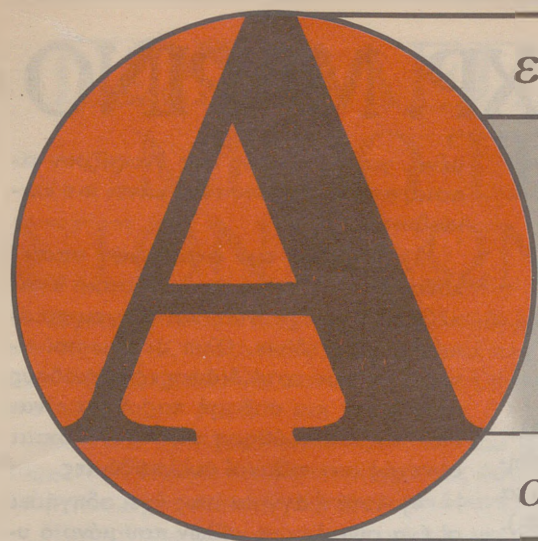
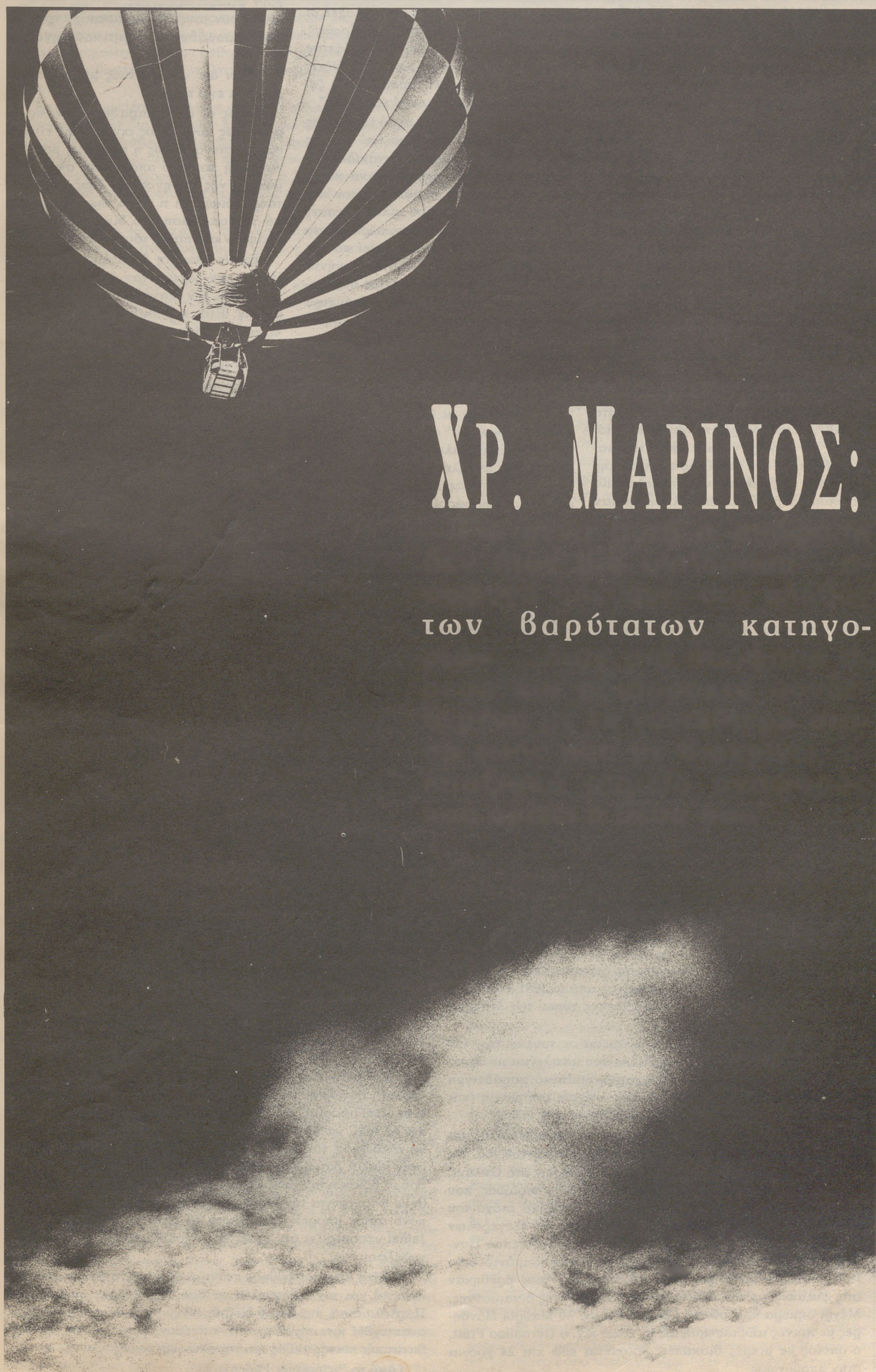

εκδοση της ενωσης αναρχικων θεσ/νικης

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

σεπτεμβρης '91 • τευχος 14 • δρχ 200

ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟΣ:

των βαρύτατων κατηγο-

Η ΑΠΑΓΩΓΗ
ΤΟΥ ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟΥ

2

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

3

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ:
ΑΠΑΤΕΣ ΚΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

4

ΠΟΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ;

7

ΕΣΣΔ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

8

Η 'ΝΕΑ ΤΑΞΗ' ΣΤΗ
ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

11

Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ: ΠΙΣΩ
ΑΠ' ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

12

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΟΝ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ
Β' ΜΕΡΟΣ

13

Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ:
ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ..

16

ALL ABOUT BUSINESS

17

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

στους απαγωγείς της εξουσίας
στη διακρατική καταστολή
στους δικαστές και τους νόμους

Όπως είχα γράψει και στο κείμενο που είχε δημοσιευθεί σαν απάντησή μου έναντι της δίκης στις 6 του Μάη, η άρνησή μου να παρουσιαστώ σ' αυτήν, ήταν συνολική άρνηση της αποδοχής οποιασδήποτε απονομής δικαιοσύνης στο όνομα του νόμου και της ευταξίας αυτής της παράλυτης κοινωνικής οργάνωσης, στο όνομα των αξιών αυτού του ξεπεσμένου και παρηκμασμένου πολιτισμού της καταναλωτικής παραζωής.

Για μένα αυτή η απόφαση δεν ήταν μια αντίδραση-αποφυγή απέναντι στο πλήθος των βαρύτατων κατηγοριών, που - επαναλαμβάνω - η λειτουργία και η σκοπιμότητά τους δεν είναι άλλη εκτός της κάλυψης του κενού που έχει αφήσει η δολοφονία του αγωνιστή Μιχάλη Πρέκα. Ήταν μια απόφαση άμεση και αδιάρρηκτα συνδεδεμένη με τη γενικότερη στάση ζωής που με διακρίνει, υπαρκτικό σημείο σναφοράς που ορίζει τη θέση μου.

Αρνούμαι το ρόλο του αποδιοπομπαίου παραβάτη, αρνούμαι το ρόλο του θύματος, γιατί είμαι Αναρχικός και όχι επαίτης ευαισθησίας.

Ήταν φανερό στην ηγεσία της κρατικής ασφάλειας οι περιορισμοί και οι δυσχέρειες που επισύρει μια τέτοια επιλογή. Ο επισημασμένος και περιορισμένος αριθμός των συντρόφων και φίλων που θα μπορούσε να με βοηθήσει έγινε όλους αυτούς τους μήνες αντικείμενο πρωτοφανών εντατικών παρακολούθησεων, απειλών από δεκάδες τραμπούκους κουμποροφόρους - τους υπερασπιστές, δηλαδή, της νομιμότητας που οδήγησαν τελικά στη σύλληψή μου.

Όσον αφορά τώρα αυτό το γεγονός, της σύλληψής μου, ο τρόπος που πραγματοποιήθηκε αποτελεί το ενδεικτικότερο παράδειγμα των γκαγκστερικών σχεδίων που μπορούν και εφαρμόζουν ανεμπόδιστα ο αφιονισμένος νομολάτρης Βασιλειάδης και οι μαφιόζοι επιτελείς του. Καταδεικνύει ένα μικρό ψήγμα του ολοκληρωτισμού των συναδελφωμένων, ένα μικρό μέρος από το φάσμα των φρικαλέων προοπτικών που διαγράφονται στον ορίζοντα της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας τους.

Η σύλληψή μου έγινε στις 29-6 το Σάββατο στην πόλη Gyor της Ουγγαρίας, από ομάδα πέντε ελλήνων αστυνομικών, δίπλα στο κεντρικό ταχυδρομείο της πόλης στην οδό GARDONYI PALNE, εκεί, στο νούμερο 15 της ίδιας οδού είναι και το σπίτι όπου έμενα. Σίγουρα θα πρέπει να ήταν περισσότεροι, αυτούς τους πέντε που είδα όμως εγώ αποτελούσαν ο πρώην αρχηγός της αντισυμβασιμότητας της υπηρέσιας, απόστρατος τώρα, ο επικεφαλής (όπως ο ίδιος

μου είπε), ένας μεσόκοπος κοντός με άσπρα μαλλιά και γυαλιά τον οποίο δεν αναγνώρισα, και τρεις κατώτεροι. Ο επικεφαλής είχε και στο παρελθόν (στην αρχή της προφυλάκισής μου) δοκιμάσει, με δύο επισκέψεις του τόσο στους γονείς μου όσο και σε μένα αντίστοιχα, να προβάλλει τις γνωστές προθέσεις της υπηρέσιας του. Γενικά ήταν ο συντονιστής, εκείνους τους μήνες, μιας σειράς παρομοίων μεθόδων προσέγγισης γνωστών, συντρόφων, φίλων και αρκετές φορές γονιών (με ανώνυμα γράμματα ή τηλεφώνω).

Μπροστά λοιπόν στους έκπληκτους περαστικούς και στους εργαζόμενους του υπαίθριου πάρκινγκ των αυτοκινήτων που βρίσκεται σ' αυτό το σημείο, παλεύοντας και φωνάζοντας, προσπαθούσα να αντισταθώ νομίζοντας αρχικά ότι πρόκειται για καθαρή απαγωγή.

Εγώ και οι τέσσερις απ' αυτούς μπήκαμε σ' ένα αυτοκίνητο κοκκινωπού χρώματος OPEL, καινούργιο, με αυστριακές πινακίδες κυκλοφορίας που άρχιζαν από "s", ενώ ο πέμπτος μας ακολουθούσε με ένα φορτηγάκι ειδικό για κατασκήνωση (camping) άσπρου χρώματος με ελληνικές πινακίδες κυκλοφορίας που άρχιζαν με τα γράμματα "YAK", περισσότερα στοιχεία δεν μπόρεσα να συγκρατήσω. Αφού απομακρυνθήκαμε στα περίχωρα της πόλης τον Gyor επιβιβαστήκαμε στο τελευταίο (ο επικεφαλής και οι υπόλοιποι έμειναν στο OPEL), τότε άρχισε και το πρώτο μέρος της "ανάκρισης".

Εχοντας χειροπέδες στα χέρια με γύριζαν σε διάφορες ερημικές περιοχές, κοντά σε μία μικρή λίμνη και στις όχθες του Δούναβη, προσπαθώντας να βρουν το μέρος που θα τους έκανε για να με πνίξουν το βράδυ (όπως έλεγαν), επιδεικνύοντάς μου αρκετές φορές ένα άσπρο πλαστικό τσουβάλι σαν αυτά που χρησιμοποιούν για τις ζωοτροφές. Αυτό κράτησε για δύο ώρες περίπου, στη συνέχεια ήρθαν και οι άλλοι δύο. Τότε άρχισαν οι γνωστές προσφορές ανάλογα με τις υπηρέσιες.

Μέχρι και τρακόσιες χιλ. δρχ. για την ανάλυση μιας προκήρυξης, αρκετές δεκάδες εκατομμύρια για κάτι το συγκεκριμένο, σπίνι, σπουδές σε γνωστά πανεπιστήμια του εξωτερικού και γενι-

κά πλήρη κάλυψη. Το επένδυναν μάλιστα και "ιδεολογικά" (πρέπει να βοηθήσουμε την Ελλάδα, η οικονομία δεν τα πάει καλά, τουρισμό δεν έχουμε κ.λπ.). Χαρακτηριστικές είναι οι φράσεις που επαναλάμβαναν: "σου πουλάμε την ελευθερία σου, πες μας και πόσα θέλεις να συμφωνήσουμε", "έχουν αλλάξει οι εποχές, δεν είναι καιρός για ήρωες", "γιατί θέλεις να υπάρχουν οπωσδήποτε νικητές και νικημένοι, γιατί δεν θέλεις το παιχνίδι να λήξει ισοπαλία, να ζήσουμε κι εμείς καλά κι εσύ καλύτερα".

Στο τέλος (μετά από έξι ή επτά ώρες περίπου), αφού πριν δυό απ' αυτούς βγήκαν και σκέπασαν τις πινακίδες του Volkswagen με άσπρα πλαστικά καλύματα, έβγαλαν τις χειροπέδες μου και πετάγοντάς με έξω μου είπαν "έχασες την ευκαιρία της ζωής σου, τώρα τίποτα δεν σε σώζει". Το σημείο, εκεί που με άφησαν, απέχει μόλις εκατόν πενήντα μέτρα από τη διεθνή οδό Gyor ουγγρο-αυστριακών συνόρων δέκα χιλιόμετρα από την πόλη, εκεί λοιπόν σε μικρή απόσταση περιέμεναν οι Ούγγροι αστυνομικοί όπου και πραγματοποιήσαν το τυπικό μέρος της σύλληψής μου.

Τα δικά μου συμπεράσματα:

1) Όπως και οι δύο αιτιολόγησαν, λειτούργησαν κατ' αυτό τον τρόπο για να υπάρξει αποκλειστικά σ' αυτούς η δυνατότητα ανάκλησης του σήματος της Ιντερπόλ, στην περίπτωση που εγώ τους έδινα τις πληροφορίες που αυτοί νομίζουν πως έχω. Προφανώς κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να γίνει αν τη σύλληψη την έκανε επίσημα η ουγγρική αστυνομία - να είναι λοιπόν δυνατή η διαπραγμάτευση.

2) Είχαν ένα ερωτηματολόγιο από τρεις δακτυλογραφημένες σελίδες με την ένδειξη "ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ" στην αρχή κάθε σελίδας και στο τέλος της τελευταίας τη σημείωση "ερωτήσεις προς τον ΜΑΡΙΝΟ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ" (ό,τι μου δείχτηκε αναφέρω). Αν και αυτές τις ερωτήσεις δεν τις έκαναν γιατί δεν υπήρχε τίποτα να απαντηθεί, μπορώ εύκολα να διαπιστώσω από τους αποσπασματικούς διαλόγους που είχα και τα σποραδικά τους υπονοούμενα ότι κινούνται προς κάθε κατεύθυνση, από τους αναρχικούς μέχρι το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ, χωρίς να έχουν τίποτα το συγκεκρι-

μένο, γιατί ακριβώς δεν γνωρίζουν τίποτα, αυτό είναι που τους κάνει πιο επικίνδυνους.

3) Ο χώρος των αναρχικών αποτελούσε και αποτελεί το ουσιαστικό αντικείμενο των ερευνών και επιχειρησιακών τους σχεδίων. Όλοι οι γνωστοί αναρχικοί που κατά διάφορες περιόδους σημείωσαν μια σοβαρή παρουσία είναι υπό παρακολούθηση και εξετάζονται συνεχώς σαν πιθανοί συλληφθέντες.

4) Αυτή η άγνοια τους έχει οδηγήσει σ' ένα σύμπλεγμα μύθων που μόνο ο υποβαθμισμένος εγκέφαλος ενός μπάτσου θα μπορούσε να παράγει. Ετσι έχουν φτιάξει αρχηγούς, κέντρα που κατευθύνουν τους "νεοφώτιστους", τριαδικές υποομάδες, θεωρητικούς ηγέτες κλπ.

Εναν απ' αυτούς τους μύθους πληρώνω κι εγώ τώρα.

Όπως οι ίδιοι παραδέχτηκαν, θεωρούν πως ούτε μέλος οργάνωσης είμαι, ούτε πιστεύουν πως η πρακτική μου είναι αυτή που μου αποδίδεται στις σχηματισμένες κατηγορίες. Πως και δεν τους ενδιαφέρει τι κάνω τώρα και φυσικά την απόφαση του δικαστηρίου "τη γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια".

Εχουν όμως τη βεβαιότητα πως τον Πρέκα τον κατεύθυναν άλλοι, εκμεταλλευόμενοι την ικανότητά του στις διαρρήξεις. Ετσι η ουσιαστικότερη συγκεκριμένη ερώτηση που μου έγινε ήταν ποιοί τον κατεύθυναν, αν ποτέ κάποιος από τα αυτοκίνητα ή τις μοτοσυκλέτες που χρησιμοποιούσε αναγνώρισα στις διάφορες ενέργειες που είχαν γίνει μέχρι τότε.

Ρωτούσαν, σαν να έδινε ο Πρέκας (πρώην φυλακισμένος για επτά χρόνια, παράνομος τριάντα χρόνων) σε μένα κάποιον κατάλογο με τις δραστηριότητές του. Δεν θέλουν να καταλάβουν πως αν δεν ήταν έτσι, καταδικασμένος και μόνος τους, ούτε ποτέ θα ζητούσε να τον βοηθήσω, ούτε η ασφάλεια θα μπορούσε να εντοπίζει συνεχώς τις κινήσεις του συγκεντρώνοντας το γνωστό σε όγκο υλικό των παρακολουθήσεων.

Δυστυχώς αυτό είναι το παραμύθι που έχουν για μένα, γι' αυτό με κυνηγούν.

Το ανεξέλεγκτο και η αυθαιρεσία του κρατικού κατασταλτικού μηχανισμού δεν μου είναι άγνωστα, δεν επιδίδω την κατοχύρωση του μη αυθαίρετου ή του κεκτημένου, εγώ δεν ετεροκαθορίζομαι από τη δική τους νομιμότητα ή παρανομία (αυθαίρετα και στις δύο έννοιες). Θέλω μόνο να επισημανθεί σαν γεγονός.

Χριστόφορος Μαρίνος

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ:

Σπάρτης 41, Θεσ/νίκη

ΓΙΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:

Τ.Θ. 11251 Τ.Κ. 541 10 ΘΕΣ/Ν/ΙΚΗ

Με εκτέλεση απειλείται πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων

Με μία απόφαση του Ανώτερου Δικαστηρίου, απειλείται άμεσα με εκτέλεση, ο καταδικασμένος από το 1981 σε θάνατο Mumia Abu-Jamal, πρώην εκπρόσωπος τύπου των Μαύρων Πανθήρων.

Ο Jamal, είναι ο μοναδικός ανάμεσα σε τουλάχιστον 150 πολιτικούς κρατούμενους στις ΗΠΑ, που απειλείται με θάνατο. Η περίπτωση του αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα της κτηνώδους κρατικής καταστολής ενάντια στη μαύρη (και όχι μόνο) αντίσταση τα τελευταία 25 χρόνια στις ΗΠΑ.

Ο Abu-Jamal μεγάλωσε στα γκέττος της Φιλαδέλφειας και ριζοσπαστικοποιήθηκε στο τέλος της δεκαετίας του '60. Το 1972 πήγε στα κεντρικά γραφεία των Πανθήρων στο Οκλαντ, όπου δούλεψε για την εφημερίδα τους. Ήταν η περίοδος, που οι Μαύροι Πάνθηρες αποτελούσαν τον κεντρικό στόχο του κυβερνητικού προγράμματος καταπολέμησης των εξεγέρσεων Cointelpro. Από το 1968 μέχρι το 1974, 30 ακτιβιστές των Πανθήρων δολοφονήθηκαν στους δρόμους ή ενώ κοιμόντουσαν. Εκατοντάδες "Πάνθηρες" και υποστηρικτές τους βρέθηκαν στις φυλακές, με την απαιτούμενη συνδρομή της δικαιοσύνης. Μέχρι σήμερα κρατούνται ακόμα περίπου 30 Μαύροι Πάνθηρες με ποινές ισόβιας κάθειρξης, όπως π.χ. ο Geronimo Pratt, ο οποίος με μικρές διακοπές, βρίσκεται εδώ και 24 χρόνια στην απομόνωση.

Η σύλληψη του Abu-Jamal είναι ένα δείγμα της εκδίκησης

που επεφύλαξε το αμερικάνικο κράτος σε αρκετούς αγωνιστές, ακόμα και μετά την ουσιαστική διάλυση των Πανθήρων από το Cointelpro. Είναι άλλωστε γνωστή για την κτηνωδία της, η αστυνομία της Φιλαδέλφειας, η οποία επέλεξε τον Abu-Jamal: μόνο ανάμεσα στο 1971 και το 1981, επιβαρύνεται με 300 δολοφονίες και άλλους 700 τραυματισμούς από σφαίρες. Στη διάρκεια μιας νυχτερινής αστυνομικής επιχείρησης "αρετή", συνελήφθη ο αδελφός του Abu-Jamal για "περεμπόδιση κυκλοφορίας". Ο Abu-Jamal που περνούσε τυχαία από εκεί με ταξί, κατέβηκε να βοηθήσει τον αδελφό του. Η επόμενη ανάμνηση του Jamal, είναι ότι βρέθηκε με μία σφαίρα στην κοιλιά βαριά τραυματισμένος στο δρόμο. Μία πέρα στο δρόμο βρίσκονταν ένας αστυνομικός νεκρός. Αφού διαπιστώθηκε η ταυτότητα του Jamal, η εκδοχή των αρχών ήταν σαφής: μόνο αυτός μπορεί να σκότωσε το μπάτσο. Ο ίδιος ο Abu-Jamal υποστηρίζει ότι ο μπάτσος σκοτώθηκε από σφαίρες συναδέλφου του.

Η δίκη που ακολούθησε εναντίον του, μετατράπηκε από τον δικαστή και τον εισαγγελέα σε δίκη της μαύρης αντίστασης. Παρ' όλα αυτά, ένα πλατύ διεθνές κίνημα αλληλεγγύης που έχει αναπτυχθεί κινείται ήδη στην κατεύθυνση της ανάκλησης της θανατικής ποινής καθώς και της απελευθέρωσής του.

(Από το "Schwarzer Faden").

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

Το ποιός είναι που συμμετείχε και με ποιόν ριζοσπαστικό τρόπο ο σύντροφος Κ. Μαζοκόπος δεν νομίζουμε πως χρειάζεται να τα επαναλάβουμε για άλλη μια φορά. Είναι ή έχουν γίνει πράγματα γνωστά.

Αυτό που χρειάζεται είναι να εντοπίσουμε προβλήματα που υπάρχουν στον χώρο συμπαράστασης ούτως ώστε να απεμπλακούμε απ' αυτά κρατώντας μιά ξεκάθαρη και διάφανη πολιτική στάση.

Η υπεράσπισή του απ' την στιγμή που υπερφασφαλίζει την ανθρωπιστική πλευρά και απαιτεί μια πολιτική θέση και άποψη, μας φέρνει αντιμέτωπους με ορισμένες σημασίες τις οποίες οφείλουμε να κρίνουμε. Ταυτόχρονα οφείλουμε να επαναπροσδιορίσουμε το περιεχόμενο της υπεράσπισης των συντρόφων μας που παραπέμπει στο περιεχόμενο υπεράσπισης του αγώνα μας, και αν χρειαστεί να συνομολογήσουμε τα λάθη που διαπράξαμε. Αυτό σημαίνει πως είμαστε διατεθειμένοι να λύσουμε ορισμένα σοβαρά προβλήματα.

Τα πέντε τελευταία χρόνια η σύλληψη πολλών αγωνιστών διαμόρφωσε ένα πλέγμα σημασιών που ναι μεν έδιναν μιά ερμηνεία της κρατικής καταστολής αλλά που όμως σήμερα μένουν μετέωρες και ανίκανες να ερμηνεύσουν το πρόβλημα που μας απασχολεί. Και πού βρίσκεται η διαφοροποίηση; Στο ότι ο Κ. Μαζοκόπος δέχτηκε απερίφραστα ότι η αποθήκη με τα όπλα, κι όχι κατ' ανάγκη τα όπλα, είναι δική του.

Πώς μπορούν να ενταχθούν στην παραδοχή αυτή οι σημασίες, δικαιώμα, αθώος, καταστροφάντηση, νόμιμος, διαπόμευση, ανικανότητα της αστυνομίας κ.λπ.;

Νομίζουμε πως δεν υπάρχει όχι πόρτα αλλά ούτε παραθυράκι για να χωρέσουν. Και για να είμαστε εδώ ακριβοδίκαιοι, ορισμένες απ' τις παραπάνω σημασίες τις έχουν χρησιμοποιήσει και αναρχικοί.

Για παράδειγμα τι πάει να πει διαπόμευση; καταστροφάντηση; Αν δηλαδή θεωρούμε διαπόμευση την απόδοση ψεύτικων κατηγο-

ριών, τι γίνεται όταν οι κατηγορίες έχουν ορισμένη δόση αλήθειας;

Καλώς διαπομπεύεται ο κατηγορούμενος ή ακόμη πιο βαθύτερα καλώς διαπομπεύεται το περιεχόμενο του κατηγορητηρίου; Τι είναι λοιπόν αυτό που φιγουράρει σαν εμπόδιο, που επανατοποθετεί το πρόταγμα της αντίστασης στο πεδίο της θεώρησης μας για την κρατική καταστολή; Νομίζουμε πως ο πυρήνας του βρίσκεται σε μια λάθος εκτίμηση που κάναμε για την σημασία της σκευωρίας.

Αντί να την δούμε σαν διάσταση της κρατικής καταστολής την είδαμε σαν το μοναδικό και κυρίαρχο μέλημά της. Εξάλλου βόλευε μέχρι τώρα το γεγονός ότι ποτέ δεν βρέθηκαν όμηροι στα χέρια του κράτους αγωνιστές που εκ των πραγμάτων να αναλαμβάνουν κάποιες σοβαρές ευθύνες. Τι γίνεται δηλαδή όταν κάποια πράγματα δεν είναι σκευωρία; Καλώς πρέπει το κράτος ή εν πάσει περιπτώσει εμείς δεν έχουμε να πούμε τίποτα; Εδώ είναι λοιπόν που χρειάζεται να απαλαγούμε απ' την μερικότητα του παρελθόντος και να δούμε τα πράγματα συνολικότερα. Κανείς δεν μπορεί να αμφιβάλλει ότι το κράτος έχοντας θέσει σαν προτεραιότητα τον πόλεμο κατά της "τρομοκρατίας" δηλαδή κατά της ένοπλης αντίστασης, θα στήσει σκευωρίες θα διοργανώσει υποθέσεις, θα φυλακίσει, θα δολοφονήσει. Η περιπέτεια των αγωνιστών Κογιάννη, Μπέργκνερ, Μπουκετσίδη και η συνεχιζόμενη ομηρία του συντρόφου Κ. Μαζοκόπου είναι αρκετά ενδεικτική ως προς τον πιο πάνω συλλογισμό.

Πού βρίσκεται όμως το κέντρο του προτάγματος μας; Στο ότι

γνωρίζουμε ότι οι 3 πρώτοι δεν έχουν καμιά σχέση ή στο ότι ο τελευταίος ανέλαβε την ευθύνη της αποθήκης; Όχι σύντροφοι, δεν βρίσκεται ούτε στην μιά ούτε στην άλλη πλευρά.

Βρίσκεται στο γεγονός ότι έχουμε να κάνουμε με μιά χούφτα τομάρια που μας ελέγχουν και μας κυβερνάνε με θεσμούς ανελεύθερους και εξουσιαστικούς, με την βία των μηχανισμών καταστολής, με μιά κοινωνία που εφησυχάζει πολυβολημένη απ' την προπαγάνδα του καταναλωτικού πολιτισμού, με μιά κοινωνία που βλέπει την μαζική εξόντωση ενός λαού, αλλά προτιμά το τηλεοπτικό ζάπινγκ. Στον αγώνα για την ανατροπή αυτών των συνθηκών δεν είμαστε ούτε νόμιμοι, ούτε παράνομοι, ούτε αθώοι, ούτε ένοχοι. Αυτές οι κατηγοριοποιήσεις είναι κατά την γνώμη μας τεχνητές και τεχνικές του κράτους που αν τις ακολουθήσουμε δεν κάνουμε τίποτα άλλο απ' το να διευκολύνουμε το σύστημα να εγκαθιδρύσει την παγκόσμια νομιμότητά του, σε μια εποχή που αγωνιά και παλεύει με όλα τα μέσα γι' αυτό.

Διότι τέτοιου είδους κατηγοριοποιήσεις σαλαμοποιούν τις δυνάμεις μας, αλλά κύρια το μυαλό και την σκέψη μας. Το διαίρει και βασίλευε δεν είναι δικιά μας λογική είναι η λογική των αφεντικών μας.

Και ο ορισμένος αγώνας εναντίον τους είναι αγώνας δίκαιος και αγώνας λεύτερος και συνολικός. Ή λοιπόν αυτός ο σκοπός μας ενοποιεί ή αλλιώς κοιτάμε με τρόπο διαχωρισμένο και μερικό, τις όποιες πρακτικές οι οποίες μέσα σ' αυτόν τον διαχωρισμό και την μερικότητα, εύκολα κατηγοριοποιούνται και δημιουργούν επίπλαστες αντιπαλότητες που διαιρούν και κατανέμουν ακόμη πιο πολύ τον, κατ' απαίτηση των καιρών και της φιλοσοφίας μας, συνολικό αγώνα.

Στο σημείο αυτό να προσθέσουμε δύο ακόμη σημαντικά ζητήματα. Το πρώτο έχει να κάνει με τον τρόπο που σήμερα λειτουργεί ο χώρος της κοινωνικής αντίστασης. Ας μας επιτραπεί να πούμε, πως ο χώρος αυτός έχει χτίσει μια πολυκατοικία στην οποία καθ' ένας κοιτάει την "οικογένειά του", "το μαγαζάκι του" κι όχι μόνο το κοιτάει αλλά και το περιφρουρεί απ' τις άλλες οικογένειες.

Το δεύτερο έχει να κάνει με τις ιδεολογικές περιχαράκωσεις, κληρονομημένες απ' το αριστερό μαρξιστικό κίνημα που κάτω απ' το βάρος της ιδιαίτερης εφαρμογής του εδώ στην Ελλάδα, βλέπουμε να έχουν πολύ βαθύτερες επιδράσεις απ' όση νομίζουμε. π.χ. η σέκτα που δημιουργεί την χαφιεδολογία και την πρακτορολογία και όλα μαζί μιά βρώμικη πολεμική, τα συναντάμε ακόμη και σήμερα.

Επιπλέον στις ιδεολογικές αυτές περιχαράκωσεις μπορούμε να αποδώσουμε και το σταδιακό αποδυνάμωμα για να μην πούμε απολίθωση του επαναστατικού προτάγματος που τείνει να γίνει αποσυμπιεστική διαμαρτυρία και εκτόνωση της ταξικής σύγκρουσης. Πιστεύουμε πως όλα αυτά περιγράφουν ανάγλυφα την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε και την οποία οφείλουμε να ξεπεράσουμε.

Για να μείνουμε συνεπείς με την παρομοίωση, θα λέγαμε ότι αυτό θα το κάνουμε όχι με μιά συνέλευση στην είσοδο της πολυκατοικίας που χτίσαμε, αλλά με την καταστροφή των τοιχών και των ορόφων. Δηλαδή μέσα απ' την εξεγερτική πρακτική και τον ασυμβίβαστο αγώνα ενάντια στα νέα δεδομένα της κυριαρχίας.

Και επιτέλους ας δώσουμε στους εαυτούς μας μια καθοριστική απάντηση. Ή είμαστε θύματα του κράτους και πειραματόζωα των σχεδίων του ή είμαστε επαναστάτες που κάνουμε έναν διαρκή αγώνα χωρίς να ξέρουμε τι μέρα μας ξημερώνει αλλά όμως οφείλουμε να είμαστε έτοιμοι να την αντιμετωπίσουμε με συνείδηση και ευθύνη.

Διότι σύντροφοι όταν το κράτος σημαδεύει τον επαναστάτη δεν κοιτάει αν είναι "νόμιμος" ή "παράνομος", "αθώος" ή "ένοχος" ή δεν ξέρουμε ποιάς άλλης κατηγορίας.

Το κράτος τον σημαδεύει γιατί έχει άλλη ηθική, άλλες αξίες, άλλες πρακτικές, άλλον πολιτισμό, επειδή τον έχουν γι' αυτό ικανό για όλα, επειδή δεν θα διστάσει να αρπάξει την ευκαιρία για να ανατρέψει τον κόσμο των αφεντικών, επειδή πάντα μέσα του υπάρχει το ανικανοποίητο, ένα αληθινό πάθος που έλεγε και ο Μπακούνιν απευθυνόμενος στους νεαρούς Ρώσους.

Αυτά δεν είναι κρυφά πράγματα και ορισμένοι τουλάχιστον τ' απέδειξαν στις ανακρίσεις, στα δικαστήρια, στις φυλακές, στον καθημερινό ταξικό αγώνα. Αυτή είναι κατά τη γνώμη μας, η εμπειρία της εξεγερτικής πρακτικής ενάντια στην κρατική καταστολή και απέναντι στην οποία είμαστε συνεχώς υπόλογοι και η οποία μας καλεί να οργανωθούμε, να εμπλουτίσουμε τις ιδέες και τις πρακτικές μας, να παρέμβουμε στην κοινωνία όχι με τα απολιθώματα του κόσμου που φεύγει αλλά με τη ζωντανή αντίσταση στο κόσμο που προβάλλει.

Και μια σπουδαία και σημαντική αιχμή της αντίστασης μας σήμερα, είναι η άμμεση αλληλεγγύη μας για την απελευθέρωση του αγωνιστή Κ. Μαζοκόπου. Δεν ξέρουμε τι λένε οι νόμοι, ξέρουμε όμως τι απαιτεί ο δίκαιος κοινωνικός αγώνας μας. Ενας αγώνας που δεν θα κριθεί απ' αυτούς που αιματοκυλούν τον πλανήτη αλλά απ' αυτούς που αγωνίζονται ενάντια σε κάθε μορφή κυριαρχίας. Και σ' αυτόν τον αγώνα ο Κ. Μαζοκόπος ήταν και είναι πάντα παρών.

Η σημασία της αλληλεγγύης μας στο πρόσωπο του ξεπερνά κι αυτή την ίδια υπόθεση. Μας υποχρεώνει να ξαναδοούμε και να ξαναανακαλύψουμε το βάθος της επαναστατικής ιστορικής κληρονομιάς, μας υποχρεώνει να σταθούμε με μάτια κι αυτιά ορθάνοιχτα μπρος τα μηνύματα των καιρών μας. Κλείνουμε με κάτι χιλιοεπιτωμένο, μα σήμερα όσο ποτέ επίκαιρο. "Δεν εκλιπαρούμε για δικαιοσύνη την κατακτάμε με την πάλη μας".

ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ

ΚΑΙ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΕΣ
ΟΝΕΙΡΩΞΕΙΣ

Με αφορμή την δίωξη της "Ελευθεροτυπίας" και άλλων έξι εφημερίδων, το τελευταίο διάστημα έχει αναπτυχθεί ένα συννοθύλευμα παραφιλογογίας, "κριτικής" και "αντίθεσης" πάνω στον τρομονόμο. Με συνεχή και καταγιγιστικά νομικίστικα άρθρα "έκκριτων" και "διαπρεπών" συνταγματολόγων, με συνεχείς δηλώσεις προοδευτικών, αντιπολιτευόμενων και μη πολιτικών, διανοούμενων, νομικών, πανεπιστημιακών κ.λπ., ασκείται μια κριτική και εκδηλώνεται μια αντίθεση, που η ποιότητα και το βεληνεκές της εξαντλείται στο κατά πόσο είναι συνταγματικό ή όχι ένα και μόνο συγκεκριμένο άρθρο του "αντιτρομοκρατικού", που αφορά την απαγόρευση δημοσίευσης προκηρύξεων των ενόπλων οργανώσεων στον τύπο.

Η όψιμη κριτική τους, έχει να κάνει όχι με μιά κάθετη συνολική αντίθεση επί του νόμου - εξάλλου κάθε τέτοια προσπάθεια, ειδικά από νομική-συνταγματική πλευρά κατέληξε στο κενό. Όλα αυτά που προβλέπονται στον "αντιτρομοκρατικό", προϋπήρχαν στον τρομοκρατικό ποινικό κώδικα. Απλώς ο "αντιτρομοκρατικός" ήρθε να συμπυκνώσει όλη την φιλοσοφία της κρατικής καταστολής, να επιβεβαιώσει την παρουσία του κράτους, και να θέσει τέρμα στην ανοχή του - αλλά, με μιά επιμέρους κριτική, δυνητικά εκσυγχρονιστική, στην οποία το βασικότερο επιχείρημα είναι ότι το συγκεκριμένο άρθρο 6 του τρομονόμου πέρα από αντισυνταγματικό είναι άχρηστο έως και επικίνδυνο. Άχρηστο στο βαθμό που μπορούσε το προηγούμενο νομικό οπλοστάσιο να αντιμετωπίσει με επιτυχία το όλο "πρόβλημα" και επικίνδυνο στο βαθμό που αναταράσσει την ποδομένη πολιτική, κομματική, κοινωνική, σύγκλιση-συναίνεση και θέτει σε αμφισβήτηση "σοβαρούς δημοκρατικούς θεσμούς".

Δεν ξεχνούμε απ' την άλλη ότι οι ίδιοι αυτοί, όψιμοι "αντιστασιακοί", ήταν οι ίδιοι κάθε φορά που έψαχναν και ειδικά μετά την εκτέλεση Μπακογιάννη από την 17Ν, για ξένα καθοδηγητικά κέντρα, για προβοκάτορες, για υπονομευτές της δημοκρατίας και των θεσμών του πολυτεύματος. Και μήπως αυτοί δεν ήταν, που επιζητούσαν κάθε φορά, τον εκσυγχρονισμό των κατασταλτικών μέτρων για την "πάταξη της τρομοκρατίας;"

Εξω και ενάντια σε αυταπάτες συνταγματικών πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, ο "αντιτρομοκρατικός" ήρθε να επιβεβαιώσει πως πίσω από την εξωραϊσμένη δημοκρατία, κρύβεται ένα στιγνό συνταγματικότατο ολοκληρωτικό οπλοστάσιο του κράτους, όπου με το άλλοθι της νομιμότητας, είναι έτοιμο να συντρίψει κάθε φωνή αντίστασης, κάθε πρακτική εναντίωσης. Ο αγώνας ενάντια στον τρομονόμο, για την υπεράσπιση της ελευθερίας και της κοινωνικής αλληλεγγύης, οφείλει να βρίσκεται έξω και ενάντια από τα εκάστοτε επιβεβλημένα νομικά όρια.

ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ:

το αντιμιλιταριστικο κίνημα στο σταυροδρομι !

Η "Μητέρα των Μαχών" στο Περσικό τελείωσε, αφήνοντας ένα μεγάλο ερωτηματικό για την εν γένει αδυναμία του "αντιμιλιταριστικού - αντιπολεμικού κινήματος" όσο και των αναρχικών, να ορθώσουν την αντίστασή τους στη νέα διεθνή τάξη των εξουσιαστών. Μια "μάχη" δεν κρίνεται βέβαια τον "πόλεμο" αλλά ούτε κι "η αδυναμία" μπορεί ν' αποτελεί άλλοθι επ' αόριστο. Οι αφορισμοί προς την υπνωτισμένη κοινωνία δεν μειώνουν την ευθύνη όσων λένε ότι αντιστέκονται στη παθητικοποίησή της.

Αν σε καιρό "κοινωνικής ειρήνης" η παθητική αντίσταση της άρνησης στο στρατό, φαντάζει πράξη επαναστατική, η

άρνηση της συμμετοχής στον πόλεμο των αφεντικών από μόνη της, είναι ανεπαρκής έως συνενοχική, στο βαθμό που ούτε να τον αποτρέψει μπορεί, ούτε να τον μετατρέψει σε κοινωνικό.

Πάντως, η κοινωνική διαπραγματευσιμότητα είναι ακόμη ρευστή. Το "φάντασμα" του Ολοκληρωτισμού για να γίνει πραγματικότητα πρέπει να ξεπεράσει τις τοπικές κρίσεις και τα εναπομείναντα περιφερειακά προβλήματα.

Η Γιουγκοσλαβία δεν είναι μακριά και ίσως για μια ακόμη φορά κληθούμε ν' αποδείξουμε αν είμαστε επαναστάτες, συνήνοχοι, ή θύματα

θετήσουν το "Πόλεμος κατά πολέμου" σαν κυρίαρχο στην αντιμιλιταριστική - αντιπολεμική δράση τους. Όταν αργότερα διέλυσαν τις ενώσεις ο Μεταξάς, όσοι πίστεψαν στον εθνικισμό του ΕΑΜ γίναν τραγικά θύματα των ψευδαισθήσεών τους, την περίοδο των εκκαθαρίσεων του ΚΚΕ.

Οι επαναστάτες νταφιετιστές και κυρίως η φράξια του Στίνα στη διάρκεια του Β' πολέμου δήλωναν ότι: "Το συγκεκριμένο καθήκον των ελλήνων επαναστατών -

διεθνιστών είναι ακριβώς ίδιο με το καθήκον των επαναστατών - διεθνιστών όλου του κόσμου: είναι η μετατροπή του πολέμου σε εμφύλιο... μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε πόλεμο εναντίον της δικής μας μπουρζουαζίας για την ανατροπή της". Οντας διωγμένοι, εξόριστοι κι εγκλωβισμένοι στο δίλημμα "εργατικό μέτωπο" ή αυτόνομη πάλη, ούτε μπόρεσαν άλλα ούτε και προσπάθησαν να κάνουν πράξη τα οράματά τους.

Στρατός - εκσυγχρονισμός

Όταν οι δυτικές κοινωνίες εμπέδωναν τις αξίες της αστικής, βιομηχανικής επανάστασης, η ελληνική συντηρούνταν με τις απάτες του "μεγαλοιδεατισμού", του οράματος της απελευθέρωσης του απανταχού υπόδουλου ελληνισμού.

Μια κοινωνία όμως που γαλουχείται με συμβολισμούς του παρελθόντος, "εθνικοπατριωτισμός", πολύ λίγο, θέλει ή μπορεί ν' αντιληφθεί τη σημασιολογική έννοια της νέας τάξης πραγμάτων, να εσωτερικεύσει τον εξορθολογισμό εκείνων των κοινωνικών δομών που επιτρέπουν τον εκσυγχρονισμό του ολοκληρωτισμού μέσα από διαδικασίες συναίνεσης κι όχι αυταρχισμού. Γι' αυτό η δημοκρατική ολοκλήρωση δεν είναι μόνο ευχή στο στόμα των εξουσιαστών, ούτε κενού λόγου επίφαση της κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Είναι αναγκαιότητα που διατρέχει κάθετα και οριζόντια τις σχέσεις θεσμών - κοινωνίας - κράτους.

Η αργοπορεία της κρατικοκαπιταλιστικής ανάπτυξης στην Ελλάδα, οι αναγκαίες αλματώδεις μεταβολές οξύνουν και το κοινωνικό ανταγωνισμό. Η πρόληψη της όξυνσης των συγκρούσεων απαιτεί τη θεσμική ανασυγκρότηση που δε μπορεί παρά να συμπεριλάβει και το στρατό, τόσο σαν δομή (πειθαρχία - ιεραρχία) όσο και σαν λειτουργία (κοινωνικοποίηση και ταξικός του ρόλος).

Οι νέες αντιλήψεις και τα αμυντικά δόγματα, συνδέουν το αξιόμαχο με τα ανθρώπινα δικαιώματα αλλά και την αποτροπή της παρεμβατικότητας του στρατού στο παιχνίδι της εξουσίας. Επομένως μια αναδρομή στο ρόλο του στρατού σα θεματοφύλακα των καθεστώτων - όταν δεν έγινε ο ίδιος καθεστώς - και σαν κοινωνικοποιητικού μηχανισμού ταυτόχρονα, σίγουρα ενδιαφέρει τους σύγχρονους "αντιμιλιταριστές" (επιτροπές, οικολόγους, αντιρρησίες) στο βαθμό που τείνουν ν' αποτελέσουν το συμπληρωματικό μέγεθος του εκδημοκρατισμού, του εκσυγχρονισμού και τελικά της δικαιοσύνης του.

Από την ιδιότητα του στρατού σαν κατ' εξοχή φορέα δύναμης, στο βαθμό που δεν υπάρχει, ιστορικά, άλλος ισχυρότερος κρατικός μηχανισμός στην επιβολή της εξουσιαστικής υπεροχής του κράτους "προς τα έσω", ανέκνυψε το ζήτημα που αφορά τη ευχέρεια του να επεμβαίνει στο παιχνίδι της διεκδίκησης της πολιτικής - κρατικής εξουσίας.

Οι σχέσεις - πλέγματα, πολιτικής εξουσίας - στρατού κάτω από τους όρους "στρατιωτική επεμβατικότητα", "πολιτική παρεμβατικότητα" σημαίνει την αλληλεξάρτηση των κέντρων εξουσίας όπως αυτή εμ-

φανίζεται στο ιστορικό διηνεκές. Στρατός και πολιτικές παρατάξεις καθίστανται επαλληλοι κύκλοι όταν ο μεν παρεμβαίνει στα πολιτικά πράγματα και οι δε, εισδύουν άμεσα στο στρατό με σχέσεις πελατείας - προστασίας. Οπου όμως διαταράσσονται οι σχέσεις πελατείας - προστασίας των στρατιωτικών με τους πολιτικούς πατρώνες τους - είτε για λόγους συντεχνιακούς, επαγγελματικούς είτε με την ώθηση ξένων κέντρων επιρροής - παρουσιάστηκαν ευνοϊκές οι προϋποθέσεις για μια σχετικά αυτοτελή παρέμβαση του στρατού στα πολιτικά πράγματα είτε άμεσα (πραξικοπήματα) είτε έμμεσα με την υπαγόρευση της θέλησης των στρατιωτικών στην πολιτική εξουσία. Απ' αυτό συνάγεται άλλωστε και η αναγκαιότητα της υπαγωγής του ελέγχου του στρατού στην πολιτική εξουσία.

Αλλωστε η ταύτιση στο κοινωνικό υποσυνείδητο στρατού - κράτους, όπου κοινωνική σύγκρουση απαιτούσε τη ταξική επιβολή μέσω του στρατού, κάλλιστα μπορούσε να λειτουργήσει αμφίδρομα αμφισβητώντας την ίδια την εξουσία.

Ταυτόχρονα οι δομές του στρατού αλλοιώθηκαν, αφομοιώνοντας τους όρους του πολιτικού παιχνιδιού - πελατεία, τυπολατρεία, γραφειοκρατία, αναξιοκρατία, ρουσφετολογία, σκάνδαλα. Οι σύγχρονοι στρατιωτικοί μεταμορφώθηκαν σε λιγότερο ή περισσότερο, προνομιούχους αλλά μισητούς, απεχθείς και ωφελιμιστές δημόσιους υπαλλήλους.

Οι "εκ των άνω" όμως θεσμικές ρυθμίσεις (κοινοβουλευτικός έλεγχος, εκπαίδευση αξιωματικών) αφομοιώθηκαν εύκολα από την πολύπλοκη δομή και λειτουργία του στρατιωτικού μηχανισμού.

Ο στρατός εκτός του ότι αποτελεί τον κατ' εξοχή μηχανισμό καταστολής, αποτελεί και ιδεολογικό μηχανισμό του κράτους καθώς εντάσσεται σ' εκείνους τους κρατικούς μηχανισμούς (σχολείο, εκκλησία, κόμματα, συνδικάτα) μέσω των οποίων κοινωνικοποιείται πολιτικά το άτομο με τη καλλιέργεια σ' αυτό αξιών, προτύπων πολιτικοκοινωνικής συμπεριφοράς. Υφίσταται την ιδεολογική λειτουργία του μέσω της οποίας διαπαιδαγωγείται, σε μια διαδικασία που του εκτυπώνει "κοινωνικούς αυτοματισμούς" με τους οποίους επιδιώκεται ν' αποκτήσει σταθερή συμπεριφορά και να προληφθεί τυχόν απόκλιση του από την επικρατούσα ιδεολογία. Ωστε να καταστεί ο μελλοντικός πειθαρχημένος και υπάκουος εταίρος της κοινωνίας και παραγωγικής δομής και ιεραρχίας.

Πρακτικά, η αποδόμηση της κάθε ξεχωριστής προσωπικότητας ώστε να ομογε-

Το 1912 η Β' Διεθνή αποφάσιζε ότι, στο βαθμό, που δεν ήταν δυνατό ν' αποφευχθεί ο Πόλεμος, η εργατική τάξη θα έπρεπε να επωφεληθεί για να επισπεύσει την πτώση της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Δύο χρόνια μετά, οι μαρξιστικές αυθεντίες των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων αποφάσιζε: "Η Διεθνής δεν είναι ένα αποτελεσματικό μέσο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Είναι ουσιαστικά ένα όργανο ειρήνης. Κι αυτό με διπλή έννοια: πάλη για

την ειρήνη και ταξική πάλη κατά τη διάρκεια της ειρήνης", στέλνοντας το προλεταριάτο στο σφαγείο του Α' παγκοσμίου πολέμου. Η ανοχή κι αργότερα αδυναμία της επαναστατικής αριστεράς (Λούξεμπουργκ, Λήμπκνεχτ) μετέτρεψαν τον "Πόλεμο ενάντια στον πόλεμο" σε πόλεμο για την πατρίδα και τ' αφεντικά.

Στο τέλος του πολέμου οι "ενώσεις παλαιών πολεμιστών και θυμάτων στρατού" προσχωρώντας στη Διεθνή θα ξαναποπο-

νοποιηθεί, ενοποιηθεί ο στρατός σ' ένα σώμα επαφύεται στη σχέση "παλιών - νέων". Μ' αυτό τον τρόπο οι αξιωματικοί αποφεύγουν να προκαλούν το αίσθημα των στρατιωτών υποθάλποντας την επικυριαρχία των παλαιότερων και την αλληλοκαταπίεση. Δεν είναι σίγουρο ότι ο Παπαγιαννόπουλος το '85 και ο Μολάς το '87 διάλεξαν λάθος στόχο όταν θέρισαν τους συναδέλφους τους, όπως και οι αυτοκτονίες, δεν είναι παρά τραγικές εκφράσεις μιας καθημερινής πραγματικότητας, αντιπροσωπευτικής όμως του τύπου ανθρώπου που παράγεται. Μόνο που η προσβολή της ανασφάλειας, η ανασφάλεια, το καψόνι, η αγγαρεία και - κάθε αδικία που γεννά το ταξικό μίσος - δεν εγγυόνται την ομοψυχία ούτε την υπεράσπιση ψευδών εθνικών ιδεολογημάτων.

Ετσι γίνεται αναγκαία η οργανική ένταξη του στρατού στο κοινωνικό σώμα μέσα από ένα δικαιοφανές θεσμικό πλαίσιο ανάλογο αυτού που θα διέπει ολόκληρη τη κοινωνία.

Δεν θέλουν το στρατό, θέλουν την εξουσία

Το σημείο σύγκλισης των προτάσεων των αντιρρησιών και των οραματιστών ενός μικρού, ευέλικτου, σύγχρονου στρατού αποδεικνύει και το ταυτόσημο του ρόλου που έχουν αποδεχτεί:

"Οι δύο αυτές κοσμοθεωρίες μπορούν να θεωρηθούν εξίσου ευγενείς. Η μία αφορά στην προσωπική μας ελευθερία ως

Ένας βραχυπρόθεσμος σχεδιασμός του ξεπεράσματος της δυσπραγίας στη καπιταλιστική διαχείριση είναι ασύμβατος με την ανορθολογική λειτουργία των θεσμών, την άθλια οργάνωση του στρατού.

Η "κοινωνική ειρήνη" της συλλογικής συμβίωσης για να είναι αποδοτική πρέπει ν' αποκτήσει το απαραίτητο χαρακτηριστικό της κοινής αποδοχής κι όχι επιβολής. Η ίδια η κοινωνία εγκατέλειψε τη ταξική της θέση. Το σύγχρονο τεχνολογικό κράτος έχει διαχωρίσει και εξειδικεύσει τους ρόλους των στρωμάτων μέσα στο κοινωνικό ανταγωνισμό με την κατηγοριοποίηση. Η χειραγώγηση μέσα από τη θεομοποίηση - αφομοίωση (συνδικαλισμός), ο ευδαιμονισμός της κατανάλωσης, ο έλεγχος της σκέψης και της ζωής με τις νέες τεχνολογίες υποβιβάζουν αυτόματα και το ταξικό ρόλο του στρατού. Ρόλο που είναι επαγγελματικοποιημένος, μισθοφορικός, εκσυγχρονισμένος στα μέσα, στρατός πολύ πιο εύκολα μπορεί να επιτελέσει.

προασπισθεί από καταπιεσμένους και ψυχικά αλλοτριωμένους στρατιώτες; Η πρόκληση της σύνθεσης είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο εντονότερη είναι η διαφορά των απόψεων... Τόσο πιο σπουδαίο θα είναι όμως το οικοδόμημα που θα στηριχθεί στις δύο αντίθετες όψεις του ποταμού. Ας προσπαθήσουμε να το οραματιστούμε".

(περιοδικό Νέα Κοινωνιολογία)

Αν ο "ριζοσπαστικός ρεαλισμός" των αντιρρησιών, εναλλακτικών ειρηνιστών, σταματούσε στο επίπεδο του εκδημοκρατισμού του στρατού ή στην ειρηνική διευθέτηση της κρίσης του συστήματος τα πράγματα θα ήταν απλά. Η παρουσία άλλωστε των οικολόγων, εναλλακτικών κ.λπ. "αντιεξουσιαστών" στο ύψιστο θεσμό του κράτους, το κοινοβούλιο αποδεικνύει την ταύτισή τους μ' αυτό.

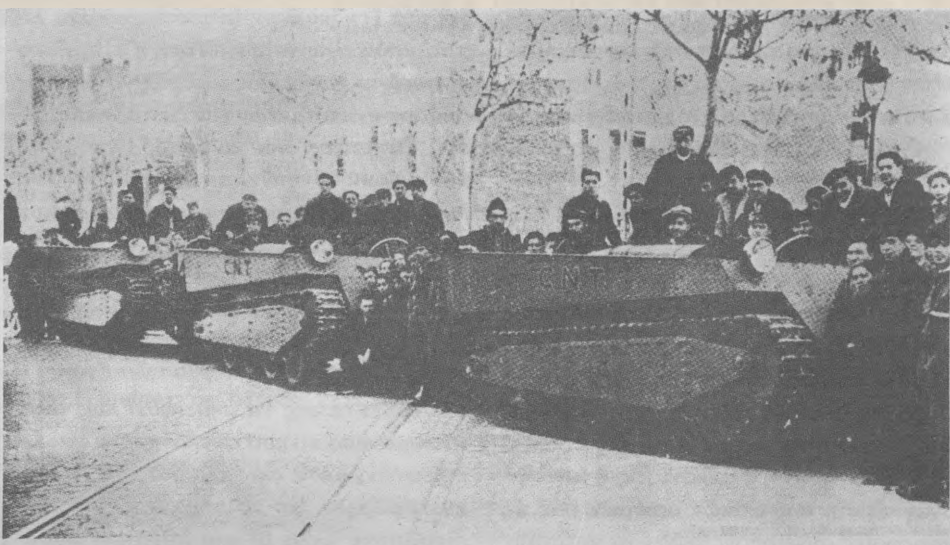
Επειδή όμως δεν ζητάμε τον εξωραϊσμό των θεσμών τον εκσυγχρονισμό του κράτους αλλά τη καταστροφή του, κανένας δε νομιμοποιείται να επικαλείται αντιθεσμικότητα, ταξικότητα, αυτονομία και κοινωνικές ανατροπές εκεί που δεν υπάρχουν, παρά μόνο μέσα από την ιστορικότητά του και τη καθημερινή του πρακτική.

Τα παραπάνω σημαίνουν ότι ακριβώς επειδή η κυριαρχία διαχέεται στη κοινωνία κατατέμνοντάς την σε ανταγωνιστικά σύνολα, θεσμούς, πολιτικά σχήματα, η κοινωνική αντίσταση πρέπει να την αντιλαμβάνεται σφαιρικά σαν ενότητα κι όχι διασπασμένη στα επί μέρους της και οι πρακτικές της να υπερβαίνουν τη μερικότητα, ακινδυνότητα και τη συνδιαλλαγή.

Στην περίπτωση των αντιρρησιών συνείδησης, η ανυπακοή στην υποχρέωση στράτευσης αμφισβητεί το τρόπο λειτουργίας του θεσμού υποβιβάζοντας "το αδιάλακτο της συνείδησης" στο επίπεδο της συναλλαγής. Εγκλωβίζεται στη θεομοκεντρικότητα, διαπραγματευόμενη τους όρους λειτουργίας του, αφήνοντας ανοικτούς τους διαύλους αφομοίωσης μέσα από τη θεομοποίηση. Το συντηρητικό στρατιωτικό κατεστημένο χρειάζεται μια "προωθημένη αντιπολίτευση" για

να επιτευχθεί ο εκσυγχρονισμός. Η ανταγωνιστικότητα (που μόνο ταξική θέση δεν σημαίνει εκτός και την αντιλαμβάνονται από την πλευρά της εξουσίας) δημιουργεί τη ψευδαίσθηση της αντίστασης, ενώ με την νομιμοποίηση εξασφαλίζεται η οριοθέτηση των διεκδικήσεων μέσα στα ανεκτά για την εξουσία πλαίσια. Ταυτόχρονα, η "συνείδηση" ελαστικοποιείται αρκετά ώστε να συναλλάσσεται ανάμεσα στην "άοπλη στρατιωτική θητεία", τη "κοινωνική αναπληρωματική" έως τη πιό "ριζοσπαστική" εθελοντική αυτοδιαχειριζόμενη θητεία "έξω" από τον έλεγχο του κράτους. Η θεσπισμένη "από τα πάνω" αυτοδιαχείριση κατάντησε παθογένεια του βραχυκυκλωμένου εναλλακτισμού που δεν λέει ν' αντιληφθεί πως δεν είναι αυτο-νομία δηλαδή αυτόνομη επιλογή γιατί καθορίζεται με νόμο και άρα ετεροκαθορίζεται. Το κράτος βέβαια δεν έχει κανένα λόγο ν' αρνηθεί την "οικειοθελή" συνεισφορά τους σε νοσοκομεία, γηροκομεία, βοήθεια σε άτομα με ειδικές ανάγκες, κλείνοντας έτσι μερικές ανοιχτές κοινωνικές πληγές. Οι ίδιοι αν δεν γίνουν απεργοσπαστικός μηχανισμός σίγουρα θα εξανθρωπίσουν

Ειρηνικοί - "μη βίαιοι" υπηρέτες της εξουσίας

"Για να καθορίσουμε πιό συγκεκριμένα τον αντιπολεμικό μας αγώνα και τις σχετικές μας επιδιώξεις, είναι ανάγκη να έχουμε υπ' όψει μας τη συστηματική προσπάθεια που καταβάλλουν οι πολεμοχαρείς κλίκες των ιμπεριαλιστών του κόσμου για να καταστήσουν ακίνδυνο το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα των καταδυναστευομένων και θυσιαζομένων λαών του κόσμου. Η προσπάθεια αυτή τείνει στη δημιουργία ενός ρεύματος πατσιφιστικού, ειρηνιστικού ή στην εκμετάλλευση τέτοιων ειρηνιστικών ιδεών μερικών απλοϊκών φιλανθρώπων.

Ο πατσιφισμός αυτός (ειρηνισμός), που σε άλλες χώρες αντιπροσωπεύεται και από ξεχωριστές οργανώσεις, όμοιες των οποίων δεν υπάρχουν μέχρι τώρα στη χώρα μας, θεωρεί ως μόνες εγγυήσεις των λαών εναντίον του πολέμου, τον αγώνα προς διάδοση των υπέρ της παγκόσμιας ειρήνης και δικαιοσύνης ανθρωπιστικών ιδεών, και προς επίτευξη διεθνούς αφοπλισμού, την Κοινωνία των Εθνών, τα διαιτητικά δικαστήρια και τα άλλα παρόμοια.

Είναι φανερό, ότι ένας τέτοιος χάρτινος αγώνας έχει ήδη χρεωκοπήσει απ' αυτά τα γεγονότα και η εξακολούθησή του δεν θα ήταν παρά ένας εμπαιγμός προς τους σφαζομένους λαούς γιατί θα τους άφηνε μιά ημέρα δεσμούς στα χέρια των δημίων ιμπεριαλιστών, που θα τους οδηγούσαν στα νέα σφαγεία κάτω από τους ήχους των πασιφιστικών μελωδιών".

(από το "ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ", Αποφάσεις του πρώτου πανελλήνιου συνεδρίου παλαιών πολεμιστών και θυμάτων στρατού)

Η πρακτική των δυτικοευρωπαϊκών ειρηνιστικών ρευμάτων της προηγούμενης

το αντικοινωνικό του προσώπειο.

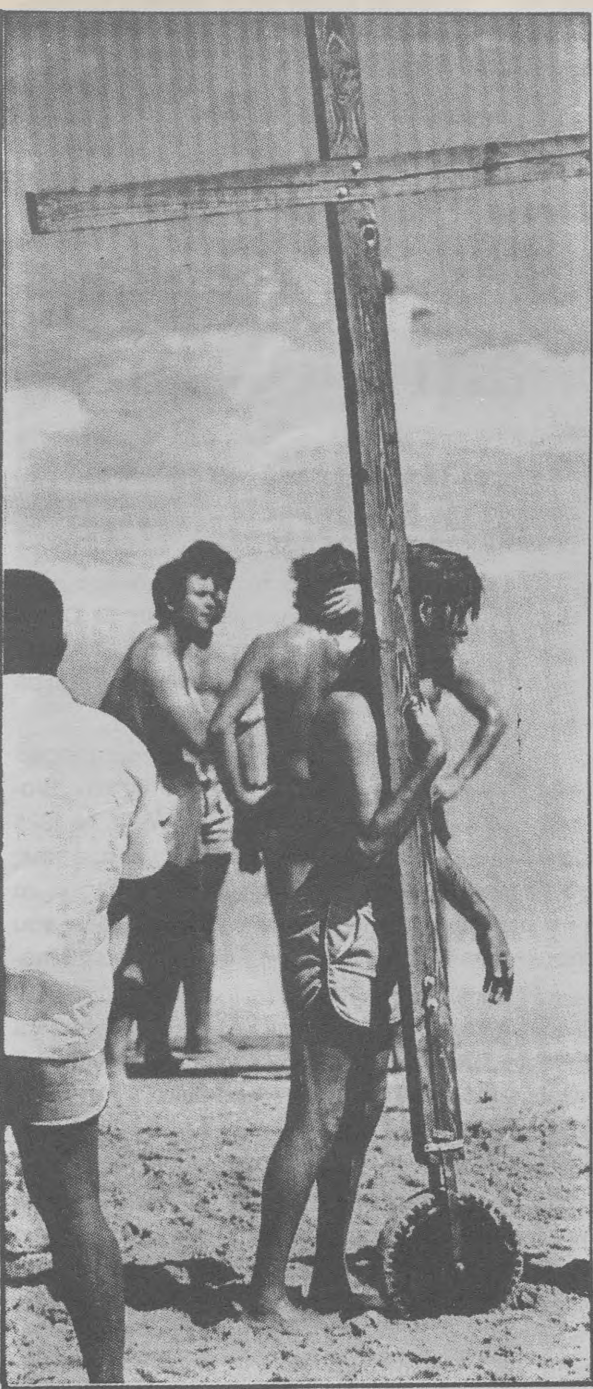
Το πιο θαυμαστό είναι ότι όλα αυτά μεταστρέφονται συνειδητά στο αντίθετό τους. Ο ενδοκαθεστωτικός ανταγωνισμός σε ταξική πάλη, οι μικροπαραχωρήσεις σε κοινωνικές ανατροπές. Παρακάμπτεται έξωχα το ταξικό έγκλημα της γενικευμένης εκμετάλλευσης και σαν πανάκεια αναζητείται η ρήξη με τα "όρια τα επιβεβλημένα από το σύστημα". Μόνο που βρίσκεται στη διακριτική ευχέρεια του συστήματος να μεταβάλλει τα όρια, να βρίσκει ενδιάμεσες λύσεις που δεν θίγουν την ουσία του κατευνάζοντας τη διάθεση για ρήξη ή στη χειρότερη περίπτωση μετατρέποντάς την σε συνεργασία.

Τελικά η κατάργηση της υποχρεωτικής στράτευσης δεν έχει να κάνει με κανέναν είδους ανατροπή. Στο βαθμό που δεν υφίσταται η στράτευση σαν αναγκαστική επιβολή, το άτομο μπορεί να επιλέγει την όποια εναλλακτική θητεία για χίλιους υποκειμενικούς λόγους και ταυτόχρονα ν' αναπαράγει τις εξουσιαστικές δομές και σχέσεις καθημερινά.

δεκαετίας, εγκλωβισμένη στην ακίνδυνη, πασιφιστική πρακτική της καμπάνιας και διαμαρτυρίας, οριοθετημένη από την καθε είδους ειρηνική αντιπολίτευση (χριστιανικές οργανώσεις, ΓΚΚ, σοσιαλδημοκράτες, οικολόγοι) συσπείρωσε μια πλατιά απολίτικη μάζα κόσμου, γύρω από το πρόβλημα της πυρηνικής απειλής, έθεσε όμως σε δοκιμασία τα όρια αντοχής του, οδηγώντας το στη συρρίκνωση. Η αποτυχία της αποτροπής της εγκατάστασης των πυραύλων στο δυτικοευρωπαϊκό έδαφος - η διεύρυνση βέβαια της κοινωνικής βάσης του "κινήματος" εξυπνέτησε επαρκώς την ερωτοτροπία των Πράσινων με την εξουσία - έστειλε κυριολεκτικά το κίνημα στο σπίτι του και τους πυραύλους στις βάσεις.

Η διέξοδος από την παρακμή βρέθηκε με την οργανική σύνδεση ειρηνιστών-αντιρρησιών, με την αναζήτηση κοινών ερεισμάτων μέσα από την κατάργηση της υποχρέωσης στράτευσης και τη φιλολογία για ένα μελλοντικό "ειρηνικό κι ευτυχισμένο" κόσμο.

Πέρα όμως από τους ιδεαλισμούς, η πραγματική διάθεση του ειρηνιστικού - αντιπολεμικού "κινήματος" να μην έρθει σε σύγκρουση με τα αφεντικά του πλανήτη, φάνηκε από την αντίδρασή του στον πόλεμο του Κόλπου. Κατά κύριο λόγο, διαδηλώσεις αντιπολεμικές που όμως, δεν επηρέασαν ή απασχόλησαν κανένα. Ήταν πράγματι φαινόμενο εντυπωσιακό οι εκατοντάδες χιλιάδες ειρηνιστών ν' αναλλώνονται σε πορείες ειρήνης, ολονύκτιες διαμαρτυρίες, νηστείες. Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι οι πιό νομιμοποιημένες οργανώσεις ακολούθησαν και τους πιο ακίνδυνους τρόπους διαμαρτυρίας (ψηφίσματα).

ατόμων, η άλλη στη συλλογική μας ελευθερία ως έθνος... Όσοι πιστεύουν στη δύναμη της σύνθεσης, τη μόνη δύναμη που γεννά τις θεαματικές ιστορικές μεταβολές, μπορούν ήδη να συλλάβουν μερικά από τα στοιχεία μιας πιθανής σύγκλισης. η ατομική ελευθερία πώς μπορεί να υπάρξει αν το έθνος μας υποδουλωθεί, πώς - αντίθετα - η συλλογική μας ελευθερία θα

ζώντας "το αδιάλακτο της συνείδησης" στο επίπεδο της συναλλαγής. Εγκλωβίζεται στη θεομοκεντρικότητα, διαπραγματευόμενη τους όρους λειτουργίας του, αφήνοντας ανοικτούς τους διαύλους αφομοίωσης μέσα από τη θεομοποίηση. Το συντηρητικό στρατιωτικό κατεστημένο χρειάζεται μια "προωθημένη αντιπολίτευση" για

Ο εξοντωτισμός όμως του πολέμου δεν εξορκίζεται με θεατρικά δρώμενα (οικολόγοι). Πώς όμως να προπαγανδιστούν δυναμικές μορφές ανυπακοής - μη συνεργασίας (μπούκοτς, σαμποτάζ, απεργίες) όταν η "κοινωνική άμυνα" είναι πλέον αντικείμενο μελέτης των στρατιωτικών ακαδημιών, όταν εκφράζεσαι μέσα από επίσημες οργανώσεις και κοινοβούλια;

Θα αδικούσαμε βέβαια το πιο "ζωντανό κίνημα" αν του καταλογίζουμε απόσταση λόγου και πράξης. Τα νέα ειρηνιστικά υποκείμενα έχοντας εσωτερικεύσει το φόβο των "θεϊκών όπλων" (συμβολική της βίας) εκστασιασμένοι μπροστά στον πόλεμο (απόλυτο κακό) απορρίπτουν ανακλαστικά (εξουσία της συνείδησης) κάθε δυ-

ναμική μορφή αντίστασης υπακούοντας στα προστάγματα των εξουσιαστών που χρησιμοποιούν την εξουσία του φόβου για να υποτάσσουν τους αφελείς.

Όταν τελικά, αφαιρετικά προς τις πολιτικοκοινωνικές συνθήκες που τα δημιουργήσαν, ερμηνεύονται τα ιστορικά παραδείγματα (Βιετνάμ, Τσεχοσλοβακία, Παλαιστίνη!!!) τίποτα δεν εγγυάται τη μηχανιστική τους αναπαραγωγή. Το μόνο που διδάσκει η ιστορία είναι ότι, οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν υπακούουν σε ψευδείς διαχωρισμούς βίας - μη βίας αλλά εκμεταλλεύονται ταυτόχρονα όλα τα μέσα που μπορούν να εφεύρουν ή έχουν στη διάθεσή τους.

Για την ολική άρνηση στράτευσης

Η ολοκληρωτική, απόλυτη άρνηση στρατιωτικής θητείας, μαζί με την λιποταξία, παρουσιάζονται σαν τις λιγότερο διαπραγματεύσιμες μορφές πολιτικής ανυπακοής. Για τα ελληνικά πράγματα δεδομένα η ολική άρνηση στράτευσης, σαν συνειδητή επιλογή, ρηγματώνει τη συναινετικότητα των αντιρρησιών συνείδησης και την προσπάθειά τους να παρουσιασθούν ομογενοποιημένοι στη διαπραγμάτευση των όρων κυριαρχίας. Στο βαθμό μάλιστα που θέτει συνολικά την προτεραιότητα της καθολικής απόρριψης του κοινωνικού μοντέλου και ριζοσπαστικοποιείται σαν θέση απέναντι στο κράτος, μπορεί να λειτουργήσει σαν εν δυνάμει μοχλός παρέμβασης - αντιπληροφόρησης στον εσωτερικό επεκτατισμό του σύγχρονου κράτους, στη διάχυση της εξουσιαστικής νομιμότητας στο κοινωνικό σώμα.

Μια προσεκτική όμως ματιά στην πρακτική αντιμετώπιση των ολικών αρνητών από τα δυτικοευρωπαϊκά κράτη πείθει ότι είναι μάλλον εξωφθαλμη η άποψη που θέτει, σαν απελευθερωτική προς την κοινωνία κίνηση την ολική άρνηση. Η αντιμετώπιση με ολιγόμηνες φυλακίσεις ή και την αναγνώριση των ολικών αρνητών σαν αντιστασιακή συνείδηση τείνει να καταστήσει ανενεργές το κίνημα των ολικών αρνητών μέσα από την αφομοίωση ή την κοινωνική απομόνωση. Αν επιστρέψουμε στην ελληνική πραγματικότητα θα δούμε ότι επαφύεται στην εξουσία να χρησιμοποιήσει κατά πως τη βολεύει τη δήλωση ανυπακοής των ολικών αρνητών και κατά συνέπεια και τους ίδιους. Μπορεί δηλαδή αδιαφορώντας να τους απομονώσει απλά οδηγώντας τους στην ανυποταξία ή στη χειρότερη περίπτωση να τους εκμεταλλευθεί σαν κοινωνικούς ομήρους στις όποιες διαπραγματεύσεις της. Σίγουρα δεν είναι τυχαία η σύλληψη του σύντροφου Μαξίωτη όταν επίκειται η ψήφιση του νομοσχεδίου για την εναλλακτική θητεία. Διαχωρίζοντας μ' αυτό το τρόπο τους "αμνούς από τα ερίφια" τους "καλούς απ' τους κακούς" είναι πιο "εύπεπτο" για τη κοινωνία να δεχτεί το "θείο δώρο" και ποιά βολικό για την εναλλακτική πονηριά των παρατρεχάμενων του κράτους να παζαρεύουν από θέση "υγειούς νεολαίας". Οι τελευταίοι καθότι το γνωρίζουν κάνουν πιο δύσκολη αλλά και πιο επιτακτική την αλληλεγγύη στους διωκόμενους. Βέβαια η άμεση δράση ενάντια στο στρατό και το κράτος δεν μπορεί να εξαντλείται στη δήλωση ανυπακοής. Το πρόσφατο παρελθόν διδάσκει:

"Ο γάλλος αντιεξουσιαστής Φρεντερίκ Ζουαγιέ, γνωστότερος με το παρατσούλι Βαϊμά, ανυπότακτος που πέρασε στην πα-

ρανομία με αρκετές ερήμην καταδίκες στην πλάτη του (ανυποταξία, υποκίνηση σε λιποταξία, οργάνωση απόδρασης, έκδοση παράνομου εντύπου κ.τ.λ), υπήρξε εκδότης (υπεύθυνος σύμφωνα με το "νόμο"), από τις αρχές του '79 ως το τέλος του '81 του παράνομου αντιεξουσιαστικού περιοδικού των ανυπότακτων *Avis de Recherche*. Το περιοδικό αυτό, που συνεχίζει ακόμα να κυκλοφορεί, αλλά, από το '81 κι ύστερα, σε ημιπαράνομη μορφή, δεν εκδόθηκε απλά γιατί έτσι επιθυμούσε μια χούφτα ξεκομμένων ανυπότακτων και λιποτακτών αγωνιστών. Ήταν η επέμβαση σ' αυτό το χώρο μιας καλά οργανωμένης ομάδας ανυπότακτων του αντιεξουσιαστικού κινήματος, που αντιλαμβάνονταν το κίνημα των αρνητών του στρατού σαν ένα κομμάτι του ευρύτερου αντικρατιστικού επαναστατικού κινήματος και το περιοδικό τους λειτούργησε έτσι σαν συνδετικός κρίκος και ενημερωτικό δελτίο όλων ανεξαιρέτως των ανυποτάκτων και λιποτακτών.

Αξίζει επίσης να σημειωθεί πως αυτό το παράνομο κίνημα ανυπότακτων και λιποτακτών, μέσα στα πλαίσια του οποίου κυκλοφόρησε και το περιοδικό, δεν περιορίστηκε απλά σε μια παθητική παρανομία - διαρκής έγνοια για την αποφυγή της σύλληψης και της στρατιωτικής θητείας - αλλά έπαιξε κι έναν σαφέστατα ενεργητικό ρόλο, όχι μόνο στους κύκλους των ανυπότακτων και λιποτακτών (οργάνωση ατομικών ή μαζικών αποδράσεων, δυναμικές επιθέσεις ενάντια σε στρατιωτικούς στόχους κτλ), αλλά και στο ευρύτερο κοινωνικό κίνημα (συμμετοχή σε καταλήψεις σπιτιών, διαδηλώσεις κτλ).

Στο Διαρκές Στρατοδικείο του Παρισιού, όπου κλήθηκε να δικαστεί, κατηγορούμενος για μια μικροκλοπή από ένα σουπερμάρκετ, για συμμετοχή σε απόδραση κρατουμένου και για την έκδοση του περιοδικού, ο Βαϊμά κάλεσε ως μάρτυρες υπεράσπισής του αρκετούς ανυπότακτους και λιποτάκτες, που βγήκαν απ' την παρανομία για να καταθέσουν αρνητές του στρατού. Όταν αποσύρθηκαν οι δικαστές για να εκδώσουν την απόφασή τους, ο Βαϊμά και οι παράνομοι σύντροφοί του, που παρέστησαν στη δίκη, παρέκαμψαν με άλλον άκροσυν και απρεπή τρόπο τη φρουρά του Στρατοδικείου και εξαφανίστηκαν. Η απόφαση του δικαστηρίου για την καταδίκη του Βαϊμά διαβάστηκε σε κενή αίθουσα. Ο Βαϊμά κι οι σύντροφοί του είχαν ξαναπάρει τα σκοτεινά μονοπάτια της παρανομίας που οδηγούν στην ελευθερία."

(εφημερίδα Αλληλεγγύη No 1)

τιωτικό πνεύμα και με ηλίθια πειθαρχία. *Ηρθαν μαζί μου με τη δική τους ελεύθερη θέληση, έτοιμοι να δώσουν και τη ζωή τους ακόμη για τον αγώνα. Πιστεύω, όπως πιστεύα πάντα, ότι η ελευθερία γίνεται κατανοητή μόνο με όρους υπευθυνότητας. Θεωρώ ότι η πειθαρχία είναι απαραίτητη, αλλά πρέπει να είναι μια αυτοπειθαρχία που εμπνέεται από ένα κοινό ιδανικό και από ένα δυνατό συναίσθημα αλληλεγγύης. Το μυστικό του Ντουρρουτι, κατέληξε η Εμμα Γκόλντμαν "ήταν ότι είχε κάνει την πράξη και τη θεωρία ένα πράγμα".*

(από ΑΜΠΕΛ ΠΑΖ "Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ 1933 - 1936)

"Ο Μαχνοβίτικος επαναστατικός στρατός ήταν οργανωμένος σύμφωνα με τρεις θεμελιώδεις αρχές: την ελεύθερη στρατολόγηση, την αρχή της εκλογής και την αυτοπειθαρχία.

Η εθελοντική στρατολόγηση σήμαινε ότι ο στρατός αποτελούνταν μόνον από επαναστάτες μαχητές που κατατάσσονταν εθελοντικά.

Η αρχή της εκλογής σήμαινε ότι οι διοικητές όλων των μονάδων του στρατού, συμπεριλαμβανομένου και του επιτελείου, καθώς κι όλοι όσοι είχαν άλλα αξιώματα στο στρατό, ή εκλέγονταν ή γίνονταν δεκτοί μετά από απόφαση των επαναστατών της συγκεκριμένης μονάδας ή ολόκληρου του στρατού.

Η αυτοπειθαρχία σήμαινε ότι όλοι οι πειθαρχικοί κανονισμοί συντάσσονταν από επιτροπές επαναστατών και μετά υποβάλλονταν στις γενικές συνελεύσεις των διάφορων μονάδων. Εφόσον εγκρίνονταν, η αυστηρή τήρησή τους στηριζόταν στην προσωπική υπευθυνότητα κάθε επαναστάτη και κάθε διοικητή".

(από Πέτρου Αρσινωφ "Ιστορία του μαχνοβίτικου κινήματος 1918 - 1921)

Για τον Sam Dolgoff

Sam Dolgoff.

Στις 24 Οκτωβρίου 1990, πέθανε σε εργατική συνοικία της Νέας Υόρκης, ο γνωστός αναρχο-συνδικαλιστής Sam Dolgoff.

Ο Dolgoff, του οποίου το αρχικό όνομα ήταν Sholem Dolgorolsky, γεννήθηκε στις 10 Οκτωβρίου του 1902 στην λευκορωσική πόλη Οστρόφσκι κι ένα χρόνο αργότερα βρέθηκε στην Αμερική, όπου μετανάστευσε η οικογένειά του.

Από το 1921 αυτοχαρακτηριζόταν ως αναρχικός και την επόμενη χρονιά έγινε μέλος των "Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου" (IWW). Το 1925 στο Σικάγο, γνώρισε στη "Free Society Group" τον Gregory Maximoff, έναν από τους γνωστότερους ρώσους αναρχοσυνδικαλιστές, ο οποίος μόλις είχε αναγκαστεί να δραπετεύσει από τη Σοβ. Ενωση και ο οποίος τον έφερε σ' επαφή με τις ιδέες του αναρχοσυνδικαλισμού, ενώ του προκάλεσε επίσης και το θαυμασμό για τον Μπακούνιν.

Με το ψευδώνυμο Sam Weiner, ο Dolgoff έγραψε σε πολλές αναρχικές και εργατικές εφημερίδες, από τις οποίες μερικές τις εξέδιδε ο ίδιος: Vanguard, Spanish Revolution, Views, Comments and News from Libertarian Spain.

Μετά το 1970 κάνει σημαντικές εκδόσεις βιβλίων, που αφορούν κυρίως στην ισπανική Επανάσταση καθώς και στην κουβανέζικη, όπου παρουσιάζει τον ευρύτερα άγνωστο (και στην Ελλάδα) ρόλο των αναρχικών σ' αυτήν και την μετέπειτα δίωξη και εξόντωσή τους από την εξουσία του Κάστρο. Στην Ελλάδα, το 1982, από τις εκδόσεις "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ", εκδόθηκε το βιβλίο του "Αναρχικές Κολλεκτίβες: η εργατική αυτοδιεύθυνση στην Ισπανική Επανάσταση", το οποίο από τη μιά παρέχει θεμελιώδεις ιστορικές πληροφορίες για τη φύση της ισπανικής Επανάστασης, την κολλεκτιβιστική παράδοση, την ανάπτυξη του αντιεξουσιαστικού εργατικού κινήματος στην Ισπανία, τα ιστορικά γεγονότα που οδήγησαν εκεί και στη συνέχεια αποκορυφώθηκαν με την καταστροφή των κολλεκτίβων και από την άλλη ασχολείται με την πραγματική κοινωνική επανάσταση, τα γενικά χαρακτηριστικά της αγροτικής κολλεκτιβοποίησης και της βιομηχανικής κοινωνικοποίησης.

Με το θάνατο του Dolgoff, έφυγε ένας από τους ελάχιστους ζωντανούς μάρτυρες της περιόδου της παγκόσμιας άνθησης του αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος, ο οποίος αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του στο ιδανικό της ελεύθερης κοινωνίας.

(Πηγές: "Freedom" Nr. 52 και Paul Avrich στο "CIRA Bulletin")

Οι αναρχικοί τον αντιμιλιταρισμό τον βίωσαν σαν επαναστατική αλληλεγγύη μέσα από τις κοινωνικές επαναστάσεις.

Γι' αυτούς το δίλημμα ολική άρνηση ή εναλλακτική θητεία είναι ψευδές και τεχνητό. Το θέτει η ίδια η εξουσία θέλοντας να βάλει όριο στην πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων, προσπαθώντας ν' αποπροσανατολίσει από το πραγματικό ερώτημα. Παθητική αντίσταση στον πόλεμο των αφεντικών ή μετατροπή σε κοινωνικό - εμφύλιο;

Κι επειδή τίποτα δεν είναι αυτονόητο ως θυμηθούμε την περίπτωση των Βρετανών "ολοκληρωτικών" που αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στους παγκόσμιους πολέμους, (10 πέθαναν μέσα στη φυλακή, 59 σύντομα μετά την αποφυλάκιση και 39 τρελλάθηκαν μέσα στη φυλακή). Ηρωες ή θύματα; Μήπως έτσι κατατείνει ο αναρχισμός στη "μη - βία" των αδύνατων που σαν συνέπεια της αδυναμίας να πραγματώσουν το ανατρεπτικό λόγο οδηγούνται εθελοντικά στην κοινωνική ομηρία; Κατ' αυτόν τον τρόπο δεν κρίνεται δόκιμη η στάση των σύγχρονων αρνητών που βρίσκονται εν αναμονή της επικείμενης σύλληψης. Αλίμονο αν ο επαναστάτης εξαργυρώνεται από το πώς τον αντιλαμβάνεται η διάθεση της εξουσίας.

Τελειώνοντας πρέπει να επισημάνουμε ότι, αν "σε καιρούς καθολικής εξαχρείωσης το να λες την αλήθεια είναι πράξη επαναστατική" το να την πράττεις όμως, όταν τείνει στην υπέρμετρη αυτοπεποίθηση για την ορθότητα της όποιας πρακτικής, μπορεί να γίνει αλαζονία. Δεν μπορούμε λοιπόν παρά ποιοτικά να υπερβαίνουμε:

Παθητική άρνηση της ιστορικής ήττας ή Αντίσταση. Θύματα στα σχέδια του κράτους ή αυτόνομη πάλη για ζωή.

Αντιμιλιταρισμός και Αναρχικοί

Επειδή αυτό που πάντα σόκαρε τους κρατιστές και κατέρριπτε το μύθο της ουτοπίας ήταν το πραγματοποιησιμότητά της μέσα στις κοινωνικές εξεγέρσεις, γι' αυτό και προσπάθησαν να ριξουν την λήθη του παρελθόντος και τη δυσφήμιση σε ότι ζω-

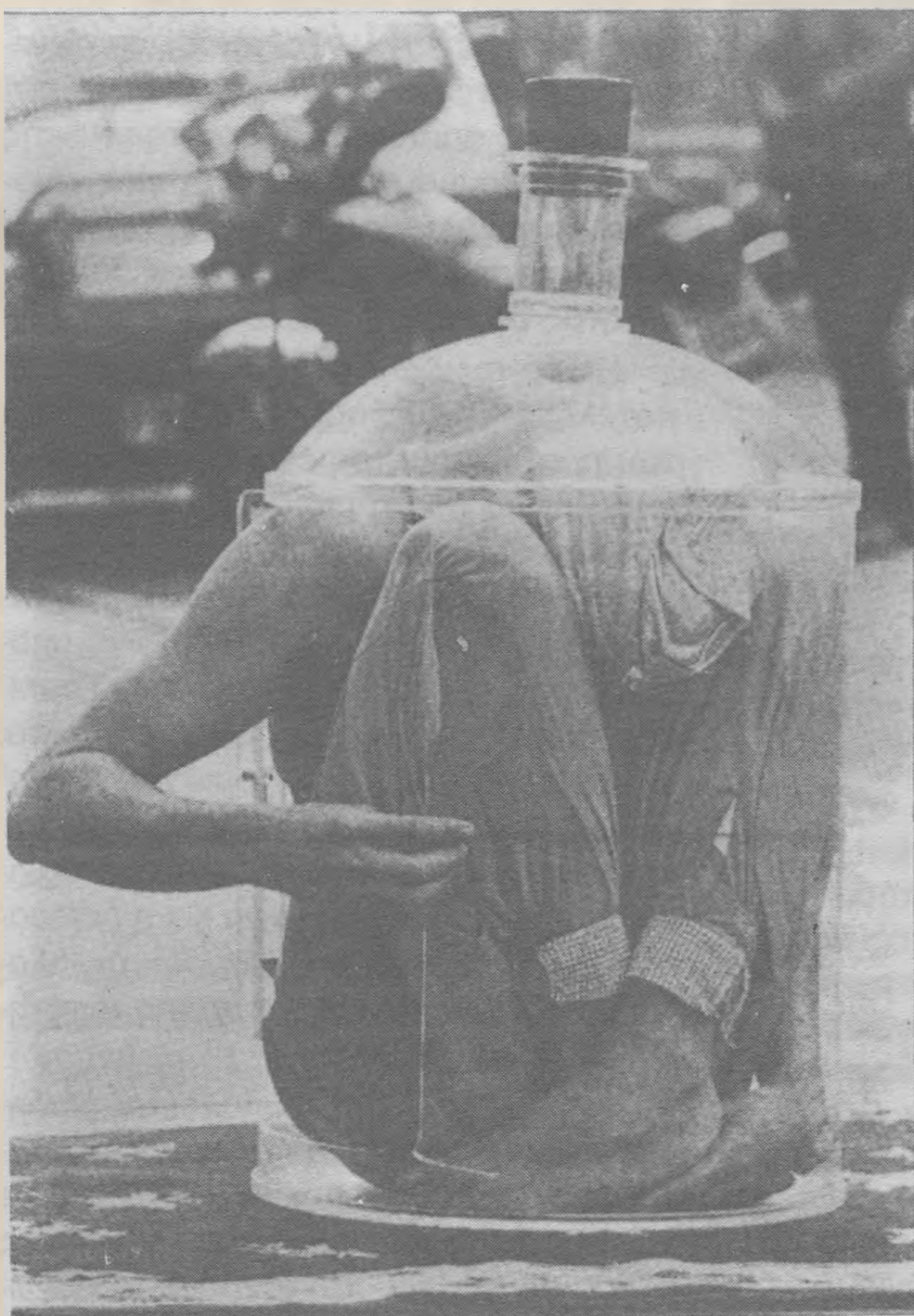
ντανό κυοφόρησαν αυτές:

"Ήμουν αναρχικός σ' όλη μου τη ζωή, απάντησε, και ελπίζω να παραμείνω. Να γιατί πιστεύω ότι θα ήταν κάτι πολύ ασυμβίβαστο μ' εμένα να γίνω ένας στρατηγός και να διατάζω τους άντρες μ' ένα στρα-

Η περσινή χρονιά σημαδεύτηκε απ' ένα κίνημα καταλήψεων στο χώρο της Παιδείας, που τα εξεγερτικά χαρακτηριστικά και η δυναμικότητα του διαφοροποιούνταν σε διάφορες χρονικές στιγμές και χώρους. Το καινούργιο στοιχείο ήταν ότι οι καταλήψεις, σε μορφή αγώνα, πέρασαν έξω απ' τα Πανεπιστήμια, όπου η επετειακή τους επανάλληψη σχεδόν κάθε χρόνο τις καθιστούσε ανούσιες, και μεταφέρθηκαν σ' έναν άλλο εκπαιδευτικό χώρο, αυτόν της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Πολλοί περιμέναμε ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να πάρουν μια πιο δυναμική κατεύθυνση, μα στο τέλος πέρασε έξω. Τα αίτια μπορούν να εντοπιστούν στην απειρία αυτού του χώρου, που δεν είχε ξαναζήσει τέτοιες καταστάσεις, στον καταλυτικό τρόπο που δράσαν υποτιθέμενοι συμπαράστατες (βλέπε συνδικαλιστές φοιτητές, αντιπολιτευόμενες ομάδες και παρατάξεις κ.λπ.), στο γεγονός του Πολέμου στον Κόλπο που εκτόνωσε την κατάσταση αλλά και στη μη ύπαρξη από μέρους των μαθητών συνολικής αντιθεσμικής κριτικής και δυναμικής πρότασης. Τ' ότι αυτό συνέβη για πρώτη φορά σ' αυτόν τον χώρο, ίσως να μην μας δίνει τα περιθώρια για μια οξεία κριτική, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δε πρέπει να είμαστε έτοιμοι για μια ολοκληρωμένη παρέμβαση σε παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον, απ' ότι φαίνεται στο άμεσο. Εκεί όμως που μπορούμε να βγάλουμε συμπεράσματα και να κριτικάρουμε μια σειρά από γεγονότα, είναι ο χώρος του Παν/μίου και τα συμβαίνοντα σ' αυτόν.

Φοιτητικές καταλήψεις 90: Η ιστορία επαναλαμβάνεται

Ο απόηχος των περσινών καταλήψεων δεν είναι μακρύς. Μια αναδρομή θα μπορούσε να κάνει πιο κατανοητή την κατάσταση. Με την αναγγελία των μέτρων για την Παιδεία απ' τον τότε υπουργό Παιδείας, σημειώθη-

καν οι πρώτες αντιδράσεις από πολλούς χώρους, κι αυτόν των φοιτητών. Αυτές οι αντιδράσεις πήραν έμπρακτο χαρακτήρα το φθινόπωρο με τις καταλήψεις πολλών σχολών. Η κοινοτυπία των αιτημάτων και η μικρή βαρύνουσα σημασία τους τα καθιστά μάλλον ανάξια για εκτεταμένη κριτική. Η φύση των αιτημάτων είναι που καθόριζε και καθορίζει τις μορφές και τις ιδιαιτερότητες του αγώνα τους. Χωρίς να 'χουν δυνατότητα να οδηγήσουν σε αμφισβήτηση συγκεκριμένων κοινωνικών δομών, άμεσα συσχετιζόμενων με τους φοιτητές, όντας αφομοιώσιμα και ακίνδυνα για την εξουσία και κινούμενα σ' ένα πλαίσιο συναίνεσης κι αντιφατικότητας (π.χ. και οι δύο πλευρές μιλούν για εκσυγχρονισμό) περιόρισαν την σημασία των κινητοποιήσεών τους, τωρινών αλλά και παλαιότερων, σε τέτοιο βαθμό ώστε η αδιαφορία του κράτους απέναντί τους να 'ναι εμφανής σ' όλους, εκτός απ' τους χυδαίους επαγγελματίες συνδικαλιστές και "επαναστάτες" των αμφιθεάτρων, που προσπαθούν να πείσουν (ποιούς άραγε;) για τη δυναμικότη-

τα αυτών των κινητοποιήσεων. Είναι αυτοί που προσάθησαν να εκτονώσουν τις μαθητικές καταλήψεις και να τις καλυνώσουν μες τη μιζέρια και την αθλιότητα που αυτά βιώνουν και συντηρούν τόσα χρόνια. Την απάντηση, ίσως όχι όπως θα 'πρεπε, την πήραν κι απ' τους ίδιους τους μαθητές αλλά και απ' τους φοιτητές στις φοιτητικές εκλογές (η αποχή χρόνο με το χρόνο αυξάνει).

Το "κόστος" των κινητοποιήσεων αυτών για την εξουσία

Η φθίνουσα πορεία του "φοιτητικού κινήματος" έγινε, όπως είπαμε, αντιληπτή απ' την εξουσία και τους εκφραστές της που αντιλαμβάνοντας κι αυτοί τον επε-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ: ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ 'Η ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΥΠΕΚΦΥΓΗ;

τειακό και ακίνδυνο, γι' αυτούς χαρακτήρα τέτοιων κινητοποιήσεων, παραμένουν απαθείς όταν αυτές πραγματοποιούνται. Γνωρίζουν κι αυτοί ότι όταν θα απειληθεί το εξάμνη των φοιτητών ή το χάσιμο της χρονιάς τους, θα επανέλθουν ήρεμα στην "τάξη", με παραίνεση και των συνδικαλιστών τους, θριαμβολογώντας για τα "επαναστασιακά" τους κατορθώματα και απαρρυθμίζοντας τα οφέλη που προσκόμισαν οι τελευταίοι για την πολιτικάντικη καριέρα τους ή για τα κόμματα που αντιπροσωπεύουν. Η ακινδυνότητα τέτοιων κινητοποιήσεων ωθεί την εξουσία να συντηρεί αυτήν την κατάσταση, η οποία και αφομοιώσιμη είναι αλλά και αφομοιωτική. Αφομοιώσιμη λόγω του μάταιου και χωρίς κόστος χαρακτήρα της και αφομοιωτική γιατί έχει την τάση να μετατρέπει την αυτενέργεια και οποιαδήποτε εξεγερτική διάθεση κάποιων που προσπαθούν να δώσουν μια άλλη διάσταση των συμβάντων μες στο Παν/μιο, σε ακίνδυνες και εφηνουσιαστικές "μορφές αγώνα".

Τα αίτια της συρρίκνωσης του φοιτητικού κινήματος εντοπίζονται στους στόχους που αυτό βάσει και στη κυδαιότητα αυτών που εμφανίζονται ως αντιπροσωπευτές του. Ξεκινώντας πάντα από λάθος σημείο αναφοράς, αυτό του προοδευτικού κι εκσυγχρονιζόμενου Παν/μίου, θέτουν δευτερεύοντα ζητήματα σαν ζητήματα αιχμής, που σχετίζονται με την εσωτερική λειτουργία του Παν/μίου και τον ρόλο τους μέσα σ' αυτό, με προοπτική την προσέγγιση του σημείου αναφοράς τους. Αυτό από μόνο του οδηγεί σε μια κατάσταση εσωτερικής αυτοκατανάλωσης, χωρίς να περικλείει καμιά δυναμική εξελεκτική πορεία. Αντ' αυτού πρέπει να προσπαθήσουν να κατανοήσουν το ρόλο του Παν/μίου και γενικότερα

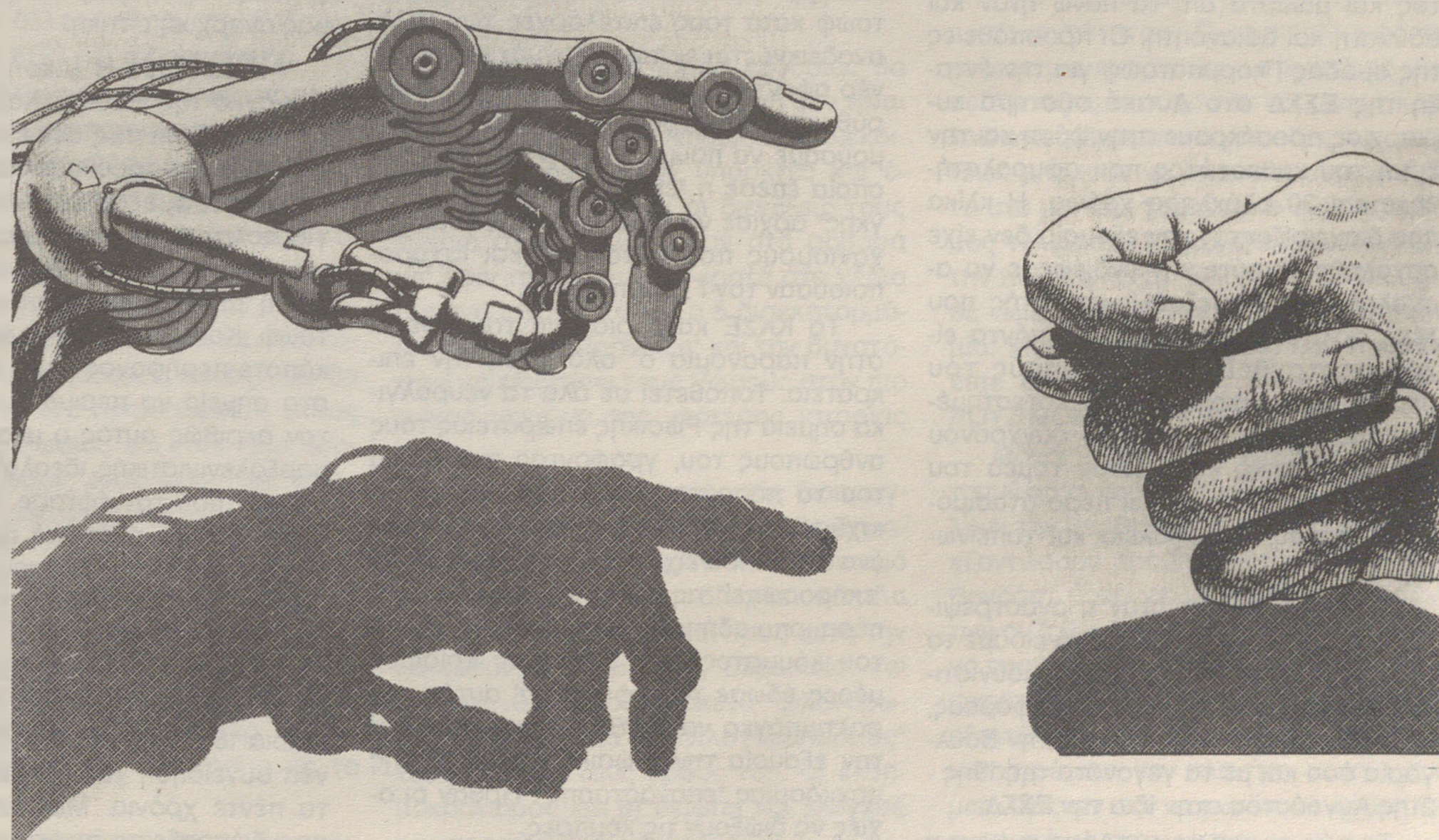
Ο ρόλος που ανατέθηκε στο Πανεπιστήμιο και γενικά στην εκπαίδευση απ' τις δομικές και λειτουργικές αναγκαιότητες του διεθνοποιημένου οικονομικού συστήματος ταξικής εκμετάλλευσης, είναι να δημιουργήσει νέες μορφές εξειδίκευσης που 'χει ανάγκη η σημερινή αναδιάρθρωμένη αγορά εργασίας και που φυσικά προορίζονται για μια στενή μειοψηφία φοιτητών με πολύ στενά επιλεκτικά κριτήρια. Για το σύνολο των φοιτητών επιδιώκεται πλέον μια οριζόντια μορφή εκπαίδευσης που θα οδηγήσει τους πιο πολλούς στην ανεργία και ελάχιστους να εξασφαλίζουν τα προς το ζειν. Για την επίτευξη των παραπάνω είναι απαραίτητο να λειτουργεί το Πανεπιστήμιο σαν χώρος αναπαραγωγής της υποταγής και της συμβιβαστικότητας με τις καινούργιες αναγκαιότητες του οικονομικού συστήματος. Όλα τα μέτρα που προσπαθούν να εφαρμόσουν οι εκάστοτε εκ-

φραστές της εξουσίας αποβλέπουν λοιπόν στο να εναρμονίσουν το ελληνικό Πανεπιστήμιο με τις αναγκαιότητες που αναφέραμε, μια κι αυτό υστερεί κατά πολύ απ' τον παραπάνω στόχο, εξαπρία του αναχρονιστικού για την εξουσία, χαρακτήρα του.

Ετσι τίθεται η ανάγκη για στενότερη επιλογή κριτηρίων μέσα απ' ένα αυστηρότερο κι εκτενέστερο σύστημα εξετάσεων, σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, ώ-

στε το "ξεκαθάρισμα" ν' αρχίσει από νωρίς. Επιδιώκεται επιμόρφωση του εκπαιδευτικού προσωπικού για να μπορέσουν ν' ανταπεξέλθουν σωστότερα στις νέες ανάγκες που δημιουργούνται. Καταργείται η δωρεάν παιδεία, έτσι ώστε να συσχετιστεί ο βαθμός υπακοής του φοιτητή στις νέες συνθήκες με τα λεφτά που θα δαπανήσει για να σπουδάσει (βοηθήματα για τους "καλύτερους" φοιτητές, στέγη και συγγράμματα φθηνότερα γι' αυτούς που διαβάζουν πιο πολύ κ.λπ.). Καθορίζεται μια συγκεκριμένη μορφή διοίκησης ανάλογη με τα πρότυπα διακυβέρνησης της κοινωνίας και τέλος μια και είναι απαραίτητη, για όλα αυτά, η κοινωνική γαλήνη μέσα στο Πανεπιστήμιο, αυξάνουν τα μέτρα καταστολής και αυταρχισμού με την προτεινόμενη ουσιαστική κατάργηση του ασύλου, με τη θέσπιση Πανεπιστημιακής αστυνομίας (ήδη η συγκοινωνία μες στο χώρο του Παν/μίου ελέγχεται με μπάρες, προμήνυμα ότι αυτό θα επεκταθεί και στον έλεγχο των ατόμων που εισέρχονται σ' αυτό) και με την αναβίωση των πειθαρχικών.

Η κατανόηση από μέρους των φοιτητών των παραπάνω και η προσπάθεια για έμπρακτη αντίσταση προϋποθέτει την αυτοοργάνωση του αγώνα τους και την απεξάρτησή τους απ' τους καθοδηγητές καριερίστες συνδικαλιστές που 'χουν στο στόχο πάντα την εκτόνωση οποιασδήποτε δυναμικής αντιπαράθεσης και ν' ασκούν το φτηνό πολιτικαντισμό τους. Η παρέμβαση, όσων έχουν αντιληφθεί το μέλλον που τους επιφυλάσσεται αλλά και το παρόν που βιώνουν, πρέπει να 'χει εξεγερτικές προοπτικές, να 'χει σα στόχο της τους καταπιεστικούς κι εξουσιαστικούς θεσμούς αυτής της κοινωνίας

της εκπαίδευσης σήμερα, το ρόλο που τ' αφεντικά θέλουν ν' αναθέσουν σε κάποιους απ' αυτούς μέσα απ' το θεσμό του Παν/μίου και να επαναπροσδιορίσουν την ιδιότητά τους, το αν δηλαδή θα θ' αγωνιστούν σαν μέλη ενός γκετοποιημένου χώρου όπως αυτός υφίσταται σήμερα, ή σαν μέλη ενός κοινωνικού συνόλου που δέχονται τον εξευτελισμό της καππαλιστικής βαρβαρότητας σ' όλα τα επίπεδα της ζωής τους.

(που καθρέφτης της είναι και το Πανεπιστήμιο) και να παίρνει έμπρακτο χαρακτήρα με αντιεξουσιαστικές μορφές αγώνα, έτσι ώστε η δημιουργία ενός αυτοοργανωμένου, αντιθεσμικού κι εξεγερτικού κινήματος μες στα Πανεπιστήμια, να ταράξει την γαλήνη αυτών που μας εξουσιάζουν και μας καταδυναστεύουν, για να έχει νόημα η συνέχιση και η ύπαρξή του.

ΕΣΣΔ:

ΤΟ (Τ)ΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΧΗΜΕΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ

Τα γεγονότα της 19ης Αυγούστου επισφράγισαν το τέλος μιας αυτοκρατορίας το οργανωτικό μοντέλο της οποίας επέζησε για 73 χρόνια. Λέμε οργανωτικό μοντέλο διότι αυτό παρουσιάζονταν σαν υλική δύναμη μέσα στην ιστορική πραγματικότητα παρ' όλο που η θεωρητική του βάση ήδη ρηγματώνονταν αν δεν ανατρέπονταν απ' τα πρώτα κι όλας χρόνια που διατυπώθηκε και πολύ πριν υλοποιηθεί.

Αυτό το συγκεντρωτικό οργανωτικό μοντέλο ολοκληρωτικό και δικτατορικό απ' την φύση του, διήνησε 3 στάδια για να φτάσει στην χρεωκοπία. Στο πρώτο, το κόμμα ταυτίζεται με το κράτος, εξο-ντώνοντας κάθε φωνή που τολμούσε να διαφωνήσει (περίοδος Λένιν - Στάλιν) στο δεύτερο κάτω απ' την ιστορική συγκυρία του Β' παγκοσμίου πολέμου και το μοίρασμα του πλανήτη, το κόμμα χρησιμοποιείται σαν πρόσχημα για να ταυτιστεί ο στρατός με το κράτος (περίοδος Μπρέζνιεφ - Τσερνιένκο) και στο τρίτο επιχειρείται μια απ' τα πάνω μεταρρύθμιση τόσο σε επίπεδο κράτους - στρατού όσο και σε επίπεδο κράτους - κοινωνίας (περίοδος Γκορμπατσώφικής περεστρόικα).

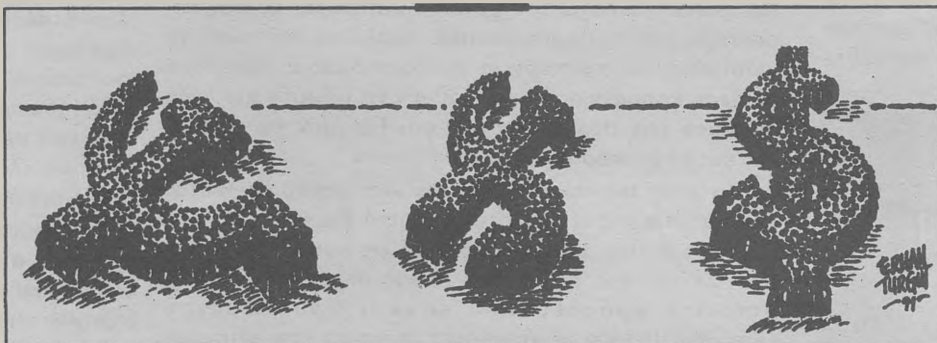
Σήμερα μπορούμε να δώσουμε αρκετές απαντήσεις σε ζητήματα που μόλις μια δεκαετία πριν, φαινόταν πως δρομολογούνταν στον μονολιθικό μονόδρομο που χάραζε ο ανταγωνισμός των δύο κυρίαρχων συστημάτων. Διότι εκεί που είχαν φτάσει τα πράγματα ή ο ψυχρός πόλεμος θα γίνονταν θερμός και μάλιστα πυρηνικός ή ένα απ' τα δύο συστήματα θα κατέρρεε. Αφού στην πρώτη περίπτωση, ο έλεγχος της πυρηνικής καταστροφής είχε οδηγηθεί στο σημείο να στερείται νοήματος και εφ' όσον φυσικά εξέλειπε εκείνη η ομάδα των στρατιωτικών που θα αποφάσιζε να θέσει τέρμα στην ανθρώπινη ιστορία, δεν απέμεινε παρά η δεύτερη περίπτωση.

Πέντε χρόνια χρειάστηκαν για να συνειδητοποιήσουν οι αξιωματούχοι της κομμουνιστικής αυτοκρατορίας ότι κάθε απόπειρα μεταρρύθμισης του συστήματος και μάλιστα απ' τα πάνω ήταν και αδύνατη και αδιανόητη. Οι προσπάθειες της ομάδας Γκορμπατσώφ για την ένταξη της ΕΣΣΔ στο Δυτικό σύστημα κυριαρχίας προσέκρουε στην φύση και την δομή του καθεστώτος που σφυραλατήθηκε επί 30 ολόκληρα χρόνια. Η κλίκα που διαχειριζόνταν την εξουσία δεν είχε ασχοληθεί κι ούτε την ενδιέφερε να ασχοληθεί με την εξαθλίωση αυτής που λέμε πολιτικής κοινωνίας. Τα πάντα είχαν υποταχθεί στους σκοπούς του στρατιωτικο - βιομηχανικού κατεστημένου του μόνου πραγματικά σύγχρονου και πραγματικά κινούμενου τομέα του συστήματος. Από κει και πέρα στασιμότητα, φόβος, ανασφάλεια και ταπεινωση.

Το πόσο δυνατή ήταν η αναστρεψιμότητα αυτής της πορείας, το είδαμε το 1989 με την κατάρρευση των κομμουνιστικών κομμάτων στις χώρες δορυφόρους, με εξαίρεση την Ρουμανία και την Βουλγαρία όσο και με τα γεγονότα της 19ης - 21ης Αυγούστου στην ίδια την ΕΣΣΔ.

Το πώς και για ποιούς λόγους έγινε η απόπειρα πραξικοπήματος έχει ελαχίστο ενδιαφέρον μπρος στην δυναμική των γεγονότων που ξετυλίγονται από κει και πέρα. Φυσικά δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ότι η "περίεργη" αυτή κίνηση της ομάδας που περιέβαλλε τον Γκορμπατσώφ απ' την μία τον ανέτρεπε κι απ' την άλλη διαβεβαίωνε πως τίποτα δεν θα άλλαζε στην στρατηγική της πο-

λιτικής του. Ούτε μπορούμε να αγνοήσουμε πως ενώ αποφάσιζαν να συγκρατήσουν τα κλονισμένα θεμέλια της αυτοκρατορίας με την δύναμη των όπλων, ούτε τα χρησιμοποιήσαν, ούτε συνέλαβαν τους κύριους αντιπάλους τους Γιέλτσιν - Σεβερντάτζε, ούτε απαγόρευσαν την κυκλοφορία, ούτε έκλεισαν τα αεροδρόμια, ούτε απαγόρευαν την κάλυψη των γεγονότων από ξένους ανταποκριτές. Και να σκεφτεί κανείς ότι ο Γκορμώφ ήταν ο "ήρωας του Αφγανιστάν" ενώ ο Κριούτσκοφ ήταν ο εγκέφαλος του πολωνικού πραξικοπήματος (και απόλυτα πετυχημένου) του Γιαρουζέλσκι. Από τους 3 και μοναδικούς νεκρούς οι 2 βρέθηκαν κάτω απ' τις ερπύστριες στην προσπάθεια των τανκς να αποφύγουν την οργή του κόσμου ενώ μόνον ένας από σφαίρες. Αυτός ακριβώς ο "ερασιτεχνισμός" των επαγγελματιών στα πραξικοπήματα έδωσε λαβή σε κάθε είδους σεναριογράφους για να σπάσουν το κεφάλι τους προκεμένου να βρουν τον "εγκέφαλο" της όλης φάρσας. Ας αφήσουμε αυτή την δουλειά στον εισαγγελέα της Μόσχας και ας δούμε τι γίνεται σήμερα στην πάλαι ποτέ αυτοκρατορία και να πιθανολογήσουμε την πορεία που χαράζεται από εδώ και πέρα.

Με την κατάρρευση του "πραξικοπήματος" άρχισε να καταρρέει μαζί του ολόκληρη η πολιτική δομή του συστήματος.

Ο Μπορίς Γιέλτσιν, λαϊκιστής και γαλουχημένος στον Ρωσικό μεγαλοϊδεατισμό, ο μέχρι χτες караγκιζής της πολιτικής, η καρικατούρα του Γκορμπατσώφ κατά τους επιτελάρχες των ΗΠΑ, αναδεικνύεται εκ των πραγμάτων σαν το νέο αφεντικό και ο εγγυητής της μεταρρύθμισης. Σίγουρος απ' τα πριν, θα τολμούσαμε να πούμε, για την παγίδα στην οποία έπεσε η "επιτροπή έκτακτης ανάγκης" άρχισε να ξηλώνει όλους τους μηχανισμούς που ανέδειξαν και ισχυροποιούσαν τον Γκορμπατσώφ.

Το ΚΚΣΕ κατά διαταγή του τίθεται στην παρανομία σ' ολόκληρη την επικράτεια. Τοποθετεί σε όλα τα νευραλγικά σημεία της Ρωσικής επικράτειας τους ανθρώπους του, γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια τους νόμους και το ισχύον σύνταγμα, αποτελειώνοντας έτσι ένα ΚΚΣΕ που είχε πάψει προ πολλού να "εκπροσωπεί" τις μάζες και ακόμα παραπέρα οποιαδήποτε ιδεολογία. Η σιωπή του κόμματος στις 2 πρώτες κρίσιμες μέρες έδωσε την αφορμή σ' αυτόν τον σαλτιμπάγκο να διώξει μία και καλή απ' την εξουσία την "Ρώσικη αρκούδα" της παγκόσμιας "επανάστασης". Ηρθαν οι οχιές να διώξουν τις κόμπρες.

Ο Νομπελίστας Γκορμπατσώφ χωρίς ερείσματα στο εσωτερικό του βασιλείου του, ταπεινώνεται μέσα στον οίκτο και στην ηθική στήριξη που του προσφέρουν εκ του ασφαλούς και απλόχερα οι Ευρωπαίοι, οι Ιάπωνες και οι Αμερικάνοι. Είναι εκπληκτικό το γεγονός ότι εκτός ελαχίστων και αξιοθρήνητων περιπτώσεων (Ιράκ, Λιβύη, Βιετνάμ, ΟΑΠ, Κ.Κ.

Πορτογαλίας, ΚΚΕ) σύσσωμα παγκόσμιες πέννες, μικρόφωνα και εικόνες επιτίθονταν σε 3,5 δισεκατομμύρια ανθρώπους με ένα και μοναδικό τρόπο. Είναι ο ένας και μοναδικός τρόπος της νέας τάξης πραγμάτων, της παγκοσμιοποιημένης καπιταλιστικής κυριαρχίας, που με συντονιστή τις ΗΠΑ προτάσει το νέο αξίωμα της εξουσιαστικής βίας: ελεύθερη αγορά και κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Σ' αυτό το παγκόσμιο και επιθετικό σενάριο, ο Μπορίς Γιέλτσιν από κομπάρσος γίνεται πρωταγωνιστής. Εκλεγμένος αναμφισβήτητος (!) από το 60% του εκλογικού σώματος με 30% αποχή και με μόλις 20 ως 30 χιλιάδες Ρώσους γύρω απ' το κοινοβούλιο την νύχτα της Δευτέρας σε σύνολο 147 εκατομμυρίων κατοίκων, φιγουράρει σαν αδιαμφισβήτητος ηγέτης και καθοριστικός παράγοντας στα κοινωνικά δρώμενα όχι μόνο στην Ρωσία αλλά σ' ολόκληρη την παλιά ΕΣΣΔ. Και φυσικά όπως κάθε εκλεγμένος ηγέτης απ' τις 20 Αυγούστου κι ό-λας άρχισε να διατάσσει και να διορίζει.

Απαλλαγμένος απ' το βάρος της κομματικής ταυτότητας προσελκύει πιά εύκολα τους φοβισμένους Ρώσους, μέσα από θεαματικές κινήσεις επίδειξης της

δύναμης που τα γεγονότα του έδωσαν.

Πίσω όμως απ' το θέαμα της εξουσίας τα προβλήματα παραμένουν εκρηκτικά σε ορισμένες εκδοχές μπορούν να γίνουν πιο περίπλοκα. Σ' αυτό το κείμενο παρ' όλο που είναι νωρίς (30/8) θα προσπαθήσουμε να τα εντοπίσουμε θίγοντας τις πτυχές τους απ' την δικιά μας αναρχική οπτική.

ΠΡΩΤΟΝ Η μικρή σε σχέση με τον όγκο της Ρωσίας, λαϊκή κινητοποίηση αποδείχνει πως δεν είναι τόσο το εύρος των μεταρρυθμιστικών προτάσεων του Γιέλτσιν, εξάλλου οι προτροπές του για πολιτική ανυπακοή και γενική απεργία πήγαν περίπατο, όσο η δυσαρέσκεια και η απογοήτευση απ' τον Γκορμπατσώφ. Και είναι τραγικό φυσικά αυτός ο κάποτε περήφανος λαός να έχει φτάσει στο σημείο να περιμένει τον μεσσία όταν ακριβώς αυτός ο μεσσιανισμός της μαρξλενινιστικής ιδεολογίας τον έφτασε εκεί που τον έφτασε. Και δεν θ' αργήσει φυσικά η στιγμή που η "σοσιαλιστική αγορά" της αλεπούς που λέγεται Γιέλτσιν να αποδώσει τους καρπούς μιάς νέας απογοήτευσης.

Το γεγονός ότι η πλειοψηφία του κόσμου που βγήκε στους δρόμους ήταν παιδιά 18 και 20 χρονών δείχνει πως μια νέα συνείδηση γεννήθηκε μέσα σ' αυτά τα πέντε χρόνια. Μιά συνείδηση όμως που διέπραξε το πρώτο κι όλας λάθος. Αντί να επιτεθούν στα γραφεία της ΚGB, της ΟΜΟΝ και στα γραφεία του κόμματος αναζητώντας τους τύρρανους και συμβολικά αποτεφρώνοντας τα άντρα τους, αντί να καλέσουν τον λαό σε εξέγερση όχι για μεταρρύθμιση αλλά για επανάσταση προτίμησαν να γίνουν φρουρά του Γιέλτσιν και των ομοίων του. Σε μια κατάσταση τόσο εκρηκτική ξαναπαί-

χτηκε το ίδιο και χιλιοπαιγμένο έργο. Οι ειδικοί τα όπλα, ο πολιτικός την βούληση και ο λαός τα κορμιά, για χάρη τους.

Έτσι προς ικανοποίηση του δημόσιου αισθήματος, ο δήμαρχος της Μόσχας διατάσσει την αποκαθάρωση του αγάλματος του Ντζερζίνσκι του πολωνού ευγενή που ίδρυσε την Τσεκά ενώ από την πίσω πόρτα η νέα εξουσία σαφώς δεν αποκαθλώνει αλλά τουναντίον αναδιανέμει καινούργιους ρόλους στην ΚGB. Το έργο πάλι γνωστό: στην αρχή κυνήγι των κομμουνιστών που δεν αφομοιώνονται στην νέα πραγματικότητα και μετά σειρά έχουν οι απεργοί και οι διαδηλωτές που εναντιώνονται στα προγράμματα της νέας εξουσίας. Κι απ' ότι φαίνεται η στιγμή αυτή δεν θα αργήσει να έρθει τόσο απ' τα οξυμένα οικονομικά προβλήματα, όσο κι απ' τον πολιτικό αυταρχισμό του Γιέλτσιν, εγγενές στοιχείο του λαϊκισμού του. Δεν θάναί δα και τόσο παράξενο να ακουστούν για άλλη μια φορά "η καμμένη γη και ο μπαμπούλας του παρελθόντος". Πάντα όμως κάτω απ' την επιφάνεια των λόγων κρύβεται

μία πιεστική πραγματικότητα. Μιά πραγματικότητα που ή θα ζητήσει να φάει ότι έτοιμο προσφέρει ο κόσμος της κυριαρχίας (Μαντόνα και ψωμί) ή θα αυτοδημιουργηθεί μέσα απ' την λαϊκή ταξική πάλη, και σ' αυτή την εκδοχή τίποτε δεν είναι έτοιμο κι ίσως τίποτα ακόμη γνωστό.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ Το αποσχιστικό κίνημα που απελευθερώθηκε με την πρώτη κιάλας απόπειρα ελαστικοποίησης της Ρωσοκομμουνιστικής εξουσίας, αποτελεί το μεγαλύτερο αγκάθι στην πορεία συγκράτησης κάποιας στοιχειώδους ενότητας της παλιάς ΕΣΣΔ.

Η νέα συμφωνία της Ένωσης που αποτελέσει την αφορμή για την φάρσα του πραξικοπήματος έχει ήδη δρομολογηθεί αφού ήδη η μία μετά την άλλη οι δημοκρατίες ανακηρύσσουν την "ανεξαρτησία" τους. Το πρόβλημα των Βαλτικών χωρών που από τον 17ο αιώνα αποτελούσαν την έριδα μεταξύ της Τσαρικής Ρωσίας και της Ευρώπης οδηγείται με σιγουριά πια, σε μιά οριστική "λύση" αφού ήδη η κεντρική εξουσία αποφάσισε την αναγνώριση της πλήρους απόσχισής. Η Εσθονία, η Λεττονία και η Λιθουανία βαδίζουν ολοταχώς προς την ολοκλήρωση μιας εθνικής κρατικής οντότητας.

Από κει και πέρα η υπόλοιπη 13 δημοκρατίες θα βαδίσουν προς την σύσταση μιάς χαλαρής συνομοσπονδίας με την αποδυνάμωση της παλιάς κεντρικής εξουσίας και την ταυτόχρονη παραχώρηση ορισμένων εξουσιών στις κατά τόπους δημοκρατίες. Εκείνο που είναι σίγουρο είναι η κοινή οικονομική και αμυντική πολιτική ιδιαίτερα με το Καζακστάν και την Ουκρανία που μαζί με την Ρωσία αποτελούν τον πυρήνα της οικονομίας και της άμυνας της παλιάς ΕΣΣΔ.

Αυτό είναι εν γένει το σχέδιο συγκράτησης της καταρρέουσας αυτοκρατορίας. Πόσο όμως μπορούν να πετύχουν αυτά τα σχέδια του νέου εξουσιαστικού διδύμου Γιέλτσιν - Γκορμπατσώφ;

Από την πρώτη κι όλας στιγμή που τα πράγματα άρχισαν να αναστρέφονται προς όφελος των μεταρρυθμιστών και της ομάδας Γιέλτσιν, διατυπώθηκε μια νέα απειλή προς όλες τις δημοκρατίες πλιν αυτών της Βαλτικής και η απειλή ήταν πολύ συγκεκριμένη: "οι δημοκρα-

τίες που θα επιδιώξουν την πλήρη απόσχιση τους θα πρέπει να υποστούν την επανεξέταση των συνόρων εκ μέρους της Ρωσίας" (Μπ. Γιέλτσιν).

Ο ρωσικός εθνικισμός ξαναπροβάλλει στο προσκήνιο πετώντας τον άχρηστο πια κομμουνιστικό μανδύα, αναζητώντας τις ρίζες του στην εποχή του Μ. Πέτρου. Δεν είναι τυχαίες ή βεβιασμένες οι απόψεις αυτής της μεταρρυθμιστικής αλεπούς ότι "η Ρωσία πρέπει να αντιπροσωπεύεται περισσότερο στην Ενωση γιατί αυτή αντιστάθηκε περισσότερο" ή "η Ρωσία μπορεί να αποτελέσει την εγγυητριά δύναμη της νέας κατάστασης που δημιουργείται".

Αυτός ο ρωσικός εθνικισμός ήταν τόσο χρήσιμος για το παλιό στρατοκρατικό καθεστώς της κομμουνιστικής δικτατορίας αφού αποτελούσε την μόνη πραγματική και λειτουργική ιδεολογία της ιμπεριαλιστικής στρατηγικής των στρατοκρατών. Αυτός λοιπόν ο εθνικισμός έχει φωλιάσει για τα καλά στα κεφάλια της νέας ρωσικής ηγεσίας και κατά την γνώμη μας θα αποτελέσει το εργαλείο της πολιτικής ηγεμονίας της Μόσχας στην νέα συνθήκη της Ενωσης.

Φυσικά το εθνικιστικό πρόβλημα είναι διασπαρμένο σ' όλα τα μήκη και πλάτη της ΕΣΣΔ, οι συνέπειες του οποίου μπορούν από τώρα να διατυπωθούν. Στις 14 δημοκρατίες ο εθνικισμός αποτελεί την κυρίαρχη συσπειρωτική ιδεολογία δια μέσου της οποίας επιχειρείται η αναδιανομή του πλούτου και της πολιτικής εξουσίας, που μέχρι χτες ήταν συγκεντρωμένα στα χέρια του στρατού και του κόμματος, που έδρευαν στην Μόσχα.

Αυτή η εθνοκοινοτική ιδεολογία απ' την φύση της αμβλύνει πρόσκαιρα, τα ταξικά χαρακτηριστικά των στρωμάτων εκείνων που σήμερα έχουν κάθε συμφέρον να ζητάνε την "ανεξαρτησία" τους από το κέντρο και που αύριο θα αποτελέσουν τις νέες κυρίαρχες τάξεις. Φυσικά η φιλοπατρία τους θα σβήσει μόλις πάρουν κάποια κομμάτια εξουσίας. Αυτή η ανακατανομή του πλούτου και της εκπορευόμενης απ' αυτόν εξουσίας δεν μπορεί παρά να αποτελέσει την αρχή ενός νέου "πολέμου".

Πρώτα απ' όλα η ανακατανομή των κοινωνικών τάξεων θα έχει σαν πρώτα θύματα τους Ρώσους που κατοικούν στις 14 δημοκρατίες. Είναι εκείνες οι μάζες που ο Στάλιν διέσπειρε (περίπου 30 εκατομμύρια ανθρώπους) στις επιμέρους δημοκρατίες για να καταλάβουν την θέση εκείνων που εκδιώχθηκαν. Ήταν η πιο βάρβαρη και μηχανιστική μέθοδος του "Πατερούλη" για να καθυποτάξει τις εθνότητες που τον περπιγγύριζαν, και που σήμερα παίρνουν την εκδίκησή τους, όπως η ιστορία εκδικείται όσους την βιάζονται. Και φυσικά οι Ρώσοι έποικοι είχαν τα κίνητρα τους, την προνομιούχα θέση έναντι του ντόπιου πληθυσμού.

Η βία αυτή του εκρωτισμού, αντιδιαστάθηκε με την εθνικιστική συσπείρωση με αποτέλεσμα σήμερα να απειλούνται σοβαρά τα προνόμια του παλιού προνομιούχου στρώματος. Το πόσο μεγάλο είναι το πρόβλημα μπορούμε να το διαπιστώσουμε εύκολα μέσα απ' τον εθνογραφικό χάρτη όπου τα ποσοστά των ρώσων κατανέμονται ως εξής:

Λεττονία 34%, Λιθουανία 8,6%, Μολδαβία 12,8%, Γεωργία 6,4%, Αρμενία 4,5%, Αζερμπαϊτζάν 4,9%, Τουρκμενιστάν 4,9%, Τατζικιστάν 8,4%, Κιργιζία 22,5%, Ουζμπεκιστάν 10,8%, Καζακιστάν 38%, Ουκρανία 20%, Λευκορωσία 13,2%, Εσθονία 30,3%.

Βλέποντας αυτά τα ποσοστά και λαμβάνοντας υπ' όψιν τους ρυθμούς εξαγωγής του εθνικισμού, δύο προοπτικές ανοίγονται σ' αυτά τα 30 εκατομμύρια κόσμο. Ή να παραμείνουν σαν μειονότητα ή να αναζητήσουν αλλού την μοίρα τους. Φυσικά απ' αυτούς που θα μείνουν μια μικρή μάζα θα συσπειρωθεί, αν δεν

τόχει κάνει κιόλας, γύρω απ' την νέα εξουσία λόγω διοικητικών ή τεχνικών δυνατοτήτων ενώ η μεγάλη μάζα θα δει την ζωή απ' την ανάποδη, με όλη την ένταση που μπορεί να προσαφθεί απ' τους ντόπιους εθνικισμούς. Από κει και πέρα ανοίγει ο δρόμος της μετανάστευσης, στον κύριο όγκο της εσωτερικής, ενώ λίγοι θα μπορέσουν να περάσουν το ευρωπαϊκό φρούριο, που αυτή τη στιγμή διαθέτει όλον τον απαραίτητο νομικό, οικονομικό, αστυνομικό κι αν χρειαστεί στρατιωτικό εξοπλισμό. Οι μόνοι που θα γίνουν ευπρόσδεκτοι σ' όλα

πονημένης ομογενοποίησης του συστήματος είναι το στοίχημα των αφεντικών και με κανένα τρόπο η σιγουριά τους.

TRITON Το πιο σημαντικό πρόβλημα της Δυτικής κυριαρχίας είναι οι 24.000 πυρηνικές κεφαλές που βρίσκονται στο έδαφος της παλιάς ΕΣΣΔ. Το ζήτημα της ύπαρξης ενός κεντρικού ελέγχου των πυρηνικών είναι η μόνη πραγματική αγωνία των αφεντικών που κυριαρχεί στην παρούσα στιγμή κατά την ροή αυτών των γεγονότων που επακολούθησαν μετά την 22^α Αυγούστου. Είναι ένας απ' τους πιο σοβαρούς λό-

τα μέρη του κόσμου είναι αυτοί που κατέχουν κάποια μυστικά της ΕΣΣΔ. Κι αυτοί δεν είναι άλλοι από τα στελέχη του στρατού της ΚGB και του κόμματος.

Η "μαμά" Ρωσία κάθε άλλο παρά έτοιμη, για να μην πούμε πρόθυμη είναι να δεχθεί καμιά 20αριά εκατομμύρια παιδιά της. Η μετανάστευση όμως είναι σχεδόν αναπόφευκτη. Δεν είναι μόνο οι οικονομικοί λόγοι, είναι όλο το πλέγμα σχέσεων ενός προνομιούχου πληθυσμού που σήμερα ανατρέπει. Ταυτόχρονα είναι ο πληθυσμός αυτός που θα αποτελέσει το νέο προλεταριάτο στους κόλπους της Ρωσίας και τότε δύο δρόμοι θα ανοιχθούν, ένας προς τον φασισμό και τον ρατσισμό και ο άλλος προς την εξέγερση.

Δεν πρέπει φυσικά να μας διαφύγει και η εκδοχή του εμφύλιου σπαραγμού στην προσπάθεια των Ρώσων να κρατήσουν την κοινωνική τους θέση, και ιδιαίτερα στις δημοκρατίες εκείνες που έχουν την δύναμη και τον κόσμο να το κάνουν.

Με την προϋπόθεση ότι η νέα συμφωνία της Ενωσης θα κυριαρχήσει και θα επιβληθεί στους λαούς, επιστρέφοντας στους πιο πάνω συλλογισμούς μας οδηγούμαστε σε μία νέα φάση της παγκόσμιας ιστορίας όπου τίποτα δεν μπορεί να προβλεφθεί και τίποτα δεν μπορεί να κρίνει την έκβαση της. Η νέα τάξη πραγμάτων και το σχέδιο παγκοσμιο-

γους που ο Γιέλτσιν αποδέχεται τον Γκορμπατσώφ σαν πρόεδρο της Ενωσης.

Το πώς και πιά μορφή εξουσίας θα επιβληθεί στην νέα κατάσταση δεν είναι φυσικά λυμένο. Οι δυνάμεις που διεκδικούν το θρόνο έχουν υπαρκτές και έντονες αντιθέσεις και οι διενέξεις τους κάποια στιγμή θα πάρουν στα σοβαρά υπ' όψιν την Δύση, που κρατά στα χέρια της ένα ισχυρό ατού. Τα 5 δισεκατομμύρια δολάρια "βοήθειας" και την δυνατότητα να επισπίσει τους Ρώσους στον πιο ψυχρό χειμώνα της νεότερης ιστορίας τους.

Ο πόλεμος της εσωτερικής διαπραγμάτευσης για τον ρόλο της κάθε δημοκρατίας πάνω στον αμυντικό σχεδιασμό και εξοπλισμό θα επιδιωχθεί κάποια στιγμή να σταματήσει και προς αυτή την κατεύθυνση Αμερικάνοι, Ευρωπαίοι και Ιάπωνες θα φανούν αρκετά "φιλάνθρωποι". Και φυσικά ο "φιλανθρωπισμός" τους έχει και τους όρους του: α) εκδημοκρατισμός και β) μείωση και έλεγχος των πυρηνικών δυνάμεων.

Ο φόβος του Κίσιγκερ ότι τα πυρηνικά όπλα θα μπορούσαν να μπουν στον χορό των εθνικιστικών διαμαχών θα μπορούσε να χαρακτηριστεί υπερβολικός και να διασκεδαστεί αν δεν συνέβαινε πέρσι στο Αζερμπαϊτζάν αζέροι εθνικιστές να περικυκλώσουν μια πυρηνική εγκατάσταση που λίγο έλειψε να την κα-

ταλάβουν.

Όμως το πρόβλημα πάει κι αλλού: ο πολλαπλασιασμός των χωρών που κατέχουν πυρηνικά καθιστά όλες τις αμυντικές συμφωνίες που έχουν συναφθεί μέχρι τώρα άχρηστες, και φυσικά το αν θα τα κρατήσουν ή θα τα πουλήσουν προς τρίτους (αγοραστές σαν τους Κινέζους, τους Πέρσες και τους Ιρακινούς είναι πάντα πρόθυμοι) είναι πράγμα ανεξέλεγκτο. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο βρίσκεται μια εξίσου σοβαρή και αντιφρέπουσα δύναμη ενάντια στην απειλή Γιέλτσιν για επανεξέταση των συνόρων. Αυτοί ο κύριοι πρόεδροι δεν πρόκειται ν' αφήσουν έτσι το χαρτί της εξουσίας που τους περιμένει. Αλλά κι αν ακόμη τα στείλουν όλα στο Ρωσικό έδαφος, που θα γίνουν οι πυρηνικές δοκιμές και πώς θα τα βγάλει πέρα η καταρρέουσα Ρωσική οικονομία;

Ο διοικητής των πυραυλικών δυνάμεων Μαξιμόφ είναι αρκετά ρεαλιστής: "από οικονομική άποψη το κόστος διατήρησης των πυρηνικών όπλων μόνο απ' την Ρωσία θα είναι δυσβάσταχτο".

TETARTON Η αποδιάρθρωση του κομμουνιστικού - μπολσεβικικού μοντέλου στην ίδια την χώρα που το γέννησε και της επιβλήθηκε δικτατορικά, έδωσε το έναυσμα όχι μόνο στην κυρίαρχη αστική ιδεολογία να εξαπολύσει τα βέλη της στο "ετοιμοθάνατο θερίο", αλλά και στους πάσης φύσεως αριστερούς (για τους κομμουνιστές θα τα πούμε παρακάτω) δημοκράτες να ψάλλουν τον επικήδειο του υπαρκτού σοσιαλισμού, αναστητώντας ψυχία επιβεβαιώσης μέσα απ' την "έγκαιρη αποστασιοποίηση τους".

Μόνο που σήμερα τέτοιοι αριστεροί και τέτοιοι δεξιοί έχουν σημασία από την σκοπιά της ουσιαστικής διαφοράς μόνο στον ράφτη της γειτονιάς τους. Οι κορώνες στο κράτος, στην εξουσία και στην δημοκρατία, είναι πολύ πιο ουσιαστικές απ' ότι η επίπλαστη διαφορά: "κοινωνικό κράτος" ή "ελεύθερη αγορά";

Η αδυναμία του μπολσεβικισμού να αντέξει στην πάλη των δύο κυρίαρχων συστημάτων έχει μετατραπεί σε σώζουσα ισχύ της καπιταλιστικής παντοκρατορίας. Αν αυτή ή η αντίθετη πορεία ήταν προτιμότερη, αφορά υπηκόους και όχι ανθρώπους που στοχάζονται την ελευθερία και παλεύουν γι' αυτήν.

Το αν ο έμπορας ή ο αξιωματούχος του κόμματος κυβερνάει καλύτερα είναι ασήμαντο, ιδιαίτερα σήμερα, μπροστά στο γεγονός ότι και οι δύο απεργάζονται την ελεύθερη ανάπτυξη της ανθρωπίνης οντότητας. Ο καπιταλισμός σημείωσε μία ακόμη νίκη, ο έμπορας νίκησε τον αξιωματούχο του κόμματος και οι κοινωνίες δραματικά άναυδες και παθητικές μπορούν να σκουπίσουν τον ιδρώτα στο μέτωπο τους, ναι ο ψυχρός πόλεμος τέλειωσε. Το μεγάλο αφεντικό είπε την ποθητή λέξη: "ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ" σαν έμαθε πως το ΚΚΣΕ τέθηκε στην παρανομία. Μόνο που το μεγάλο αφεντικό δεν είπε όλη την φράση δυνατά: "ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΟΙ".

Μόνοι για να κουμαντάρουν 4 δισεκατομμύρια ανθρώπους, μόνοι για να επιβάλλουν την βαρβαρότητά τους, μόνοι για να εξοντώσουν λαούς όπως τόκαναν στην Βαγδάτη, μόνοι για να πίνουν την ζωντανία των ανθρώπων στα εργοστάσια, μόνοι για να αποβλακώνουν τον κόσμο, μόνοι για να χειραγωγούν την σκέψη του, μόνοι για να εξοντώνουν κάθε αντίσταση, μόνοι για να καταστρέψουν τον πλανήτη, μόνοι για να μεταλλάξουν την κοινωνία σε φοβισμένο ανθρωπάκι, μόνοι..., μόνοι...

Ο αγώνας σήμερα ενάντια στον καπιταλισμό απαλλάγμένος οριστικά απ' την κατεύθυνση της κομμουνιστικής ιδεολογίας περνά αναπόδραστα από τρία συστατικά αλληλένδετα και κεντρικά στοιχεία: εξουσία, Κράτος, δημοκρατία. Ο,τι δεν τα καταστρέφει δεν δημιουργεί καν αυταπάτες, τα ενισχύει.

ΚΚΕ ΤΟ ΚΩΜΑ ΣΟΥ ΛΑΕ

Καίτοι ανάξιοι λόγου, μας είναι αδύνατο να μην αναφερθούμε σ' αυτά τα γουρούνια της κομμουνιστικής φάρ(μ)ας, που ανέλαβαν να υπερασπίσουν, όχι τον Γιαννάφ, αλλά την μέθοδο: ΤΑ ΤΑΝΚΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

"Τα γεγονότα θα μπορούσαν να είναι θετικά αν εκπληρωθούν δύο βασικές προϋποθέσεις":

α) η διάλυση του ΚΚΕ ή έστω η μετατροπή του σε σέκτα δίπλα στην ΣΑΚΕ και στην ΟΑΚΚΕ

β) η ηγεσία του ΚΚΕ να ακολουθήσει κάποια στιγμή το παράδειγμα του Πούγκο και του Ακρομέγιεφ.

απέδειξε, για άλλη μια φορά. Μόνο που αυτή η φορά είναι η τελευταία τους. Χωρίς το ΚΚΣΕ ήταν ένα τίποτα. Οχι γιατί δεν είχαν την δύναμη αλλά γιατί ήταν πάντα προτεκτοράτο της ρωσοκομμουνιστικής γραφειοκρατίας. Κι αυτό όχι χωρίς έγκλημα, βία, λάσπη και αίμα, μέχρι να εξοντώσουν και τον τελευταίο αντίπαλο της μίας και μόνης γραμμής. Πότε "πατριώτες" και πότε "διεθνιστές", πότε "συμβιβαστικοί" και πότε "αδιάλλακτοι" πότε "συμπολίτευση" και πότε "αντιπολίτευση", πότε "πολεμοχαρείς" και πότε "ειρηνόφιλοι" παίζαν με την ιστορία γιατί την είχαν κάνει εργαλείο τους. Γιατί η ιστορία δεν

Ενα φάντασμα πλανιέται στην πρώην Α. Γερμανία...

Μέχρι και το 1988, οι αρχές διέψευδαν την ύπαρξη φασιστών στην πρώην Ανατολική Γερμανία. Μετά από επιθέσεις κατά μεταναστών, συναυλιών πανκ και την καταστροφή ενός σοβιετικού μνημείου στις αρχές του 1990, η φασιστική σκηνή ξεπρόβαλλε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Στις αρχές του 1990 αναφέρονταν 1000-2000 νεοναζίστες. Το ίδιο χρονικό διάστημα, μεγάλη ποσότητα προπαγανδιστικού υλικού των REPs*, του NPD** και ορισμένων άλλων φασιστικών οργανώσεων, περνούσε "απέναντι".

Η "Εθνική Εναλλακτική Λύση" (Nationale Alternative), ιδρύθηκε στις 8 Φεβρουαρίου 1990 από νεοναζίστες και σκίηνχεντς στο Βερολίνο. Λίγο νωρίτερα ο ίδιος κύκλος ατόμων, είχε νοικιάσει ένα σπίτι στην οδό Βάιτλιγκ 122. Αυτό το σπίτι έγινε το ορμητήριο χούλιγκαν, σκίηνχεντς, φασιστών από ολόκληρη τη Γερμανία και σ' ορισμένες περιπτώσεις και από άλλες χώρες. Από εδώ ξεκίνησαν πολλές επιθέσεις κατά καταληψιών, μεταναστών και άλλων "μη γερμανών".

Πολλοί γνωστοί φασίστες, μετακόμισαν στο Ανατολικό Βερολίνο. Η "Ε.Ε.Α." και η διοίκησή της στην οδό Βάιτλιγκ, εξελίχθηκαν σε σημείο συνάντησής τους. Εκεί η "Ε.Ε.Α." - διάδοχος οργάνωση της απαγορευμένης "Εθνικής Συγκέντρωσης" - θα πρέπει να δημιουργήσει μια πλατιά βάση, για ένα νόμιμο φασιστικό κόμμα.

Και αυτή τη βάση, οι νεοναζί τη βρίσκουν ιδιαίτερα στην πρώην ΛΔΓ. Ο ρατσισμός μεγάλου τμήματος του λαού, του πάλαι ποτέ "αντιφασιστικού προμαχώνα", εκδηλώνεται συχνότατα, με επιθέσεις σε βάρος Πολωνών, Ρουμάνων, Βιετναμέζων...

Στις 18.9.90 διαδήλωναν 1000 φασίστες στο Βούνζιντελ, στις 20.10 στη Δρέσδη ήταν 500 και λίγο αργότερα 350 κοντά στο Βερολίνο, στο Χάλλε. Στη Δρέσδη, ο δήμαρχος της πόλης ισχυρίζεται μέχρι σήμερα, πως δεν γνώριζε τίποτα σχετικά με το περιεχόμενο και το χαρακτήρα της διαδήλωσης, παρ' ότι ήταν ο ίδιος που είχε απαιτήσει ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις από την υπόλοιπη Γερμανία, για την αντιμετώπιση μιας ριζοσπαστικής αντιδιαδήλωσης.

Στην Ανατολή οι φασίστες δρουν ακόμα σχεδόν ανενόχλητοι: συναντούν ελάχιστη αντίσταση. Σε αρκετές περιπτώσεις δε το PDS (σοσιαλιστικό κόμμα) στράφηκε κατά των αντιφασιστών. Τον Αύγουστο του 1990 ένα ευρύ μέτωπο αντιφασιστών, κάλεσε μια διαδήλωση στο Λίχτενμπεργκ, ενάντια στο ναζιστικό κέντρο της οδού Βάιτλιγκ και τον έντονο και βίαιο ρατσισμό που αναπτύσσεται σ' αυτό το τμήμα της πόλης. Η πορεία κατέληξε σε επιθέσεις κατά της αστυνομίας και του φασιστικού κέντρου. Αργότερα το PDS-Βερολίνου συμφώνησε σε πρόταση του CDU (το κυβερνών χριστιανοδημοκρατικό κόμμα), να ληφθούν μέτρα κατά του ριζοσπαστισμού, κάτι που είχε ως συνέπεια, μεταξύ άλλων, να διαχωθούν οι δημιουργοί ενός "αντιφασιστικού τηλεφώνου" και να απαιτηθεί από τους διοργανωτές της διαδήλωσης, αποζημίωση 80.000 μάρκων.

Τη ίδια περίοδο φασίστες επιτέθηκαν με μολότωφ, σε κατειλημένο σπίτι.

Το γεγονός, ότι εν τω μεταξύ σε πολλές μικρές πόλεις έχουν χτυπηθεί ή και εκδιωχθεί ενεργοί αντιφασίστες, είναι ανάλογα απειλητικό με την εμφάνισή τους στις μεγάλες πόλεις όπως Δρέσδη, Φρανκφούρτη (στις όχθες του ποταμού Οδερ), Λειψία, Χάλλε. Τα παραδείγματα πολλά:

Στη Φρανκφούρτη, η οποία βρίσκεται κοντά στα πολωνικά σύνορα, έχουμε συχνά συγκρούσεις και διαδηλώσεις. Εδώ αυτόνομοι και άλλοι νέοι, είχαν ένα πολιτιστικό κέντρο. Η προσπάθεια εγκαταλείφθηκε, αφού κάθε βδομάδα το κέντρο δέχονταν φασιστικές επιθέσεις με μολότωφ, ρόπαλα, καρμπίνες και άλλα όπλα. Μετά την εγκατάλειψη και αφού τα ίδια άτομα κατέλαβαν διάφορα διαμερίσματα, δέχτηκαν και εκεί επιθέσεις. Τα διαμερίσματα καταστράφηκαν, τα άτομα χτυπήθηκαν άγρια και οι μηχανές τους πυρπολήθηκαν.

Στις 28.9, στο Ζάαφελτ, 4 άτομα κατέληξαν στο νοσοκομείο, αφού χτυπήθηκαν άγρια από 30 σκίηνχεντς, ενώ 15-20 άτομα εισέβαλλαν στο σπίτι ενός αριστερού, τον χτύπησαν με ρόπαλα του μπέιζ-μπώλ και τον μαχαίρωσαν στο λαιμό.

Στις 2.10 στο Τσέρπστ, 200-250 φασίστες επιτέθηκαν σ' ένα κατειλημένο σπίτι. Δεν κατάφεραν να μπουν και βάλανε φωτιά στην είσοδο, η οποία αμέσως επεκτάθηκε στο υπόλοιπο σπίτι. Οι κάτοικοι του σπιτιού σώθηκαν την τελευταία πραγματικά στιγμή, ενώ "είχαμε μοιραστεί ξυραφάκια, για να μην καούμε εν πλήρη συνειδήσει".

Συχνά τέλος, επιθέσεις γίνονται μετά από ποδοσφαιρικούς αγώνες. Οι χούλιγκαν στην πρώην ΛΔΓ είναι σημαντικά βιαιότεροι και εντονότερα ταυτισμένοι με τους φασίστες, απ' ότι στη Δύση.

Μέχρι σήμερα, εκτός από εξαιρέσεις στο Βερολίνο και τη Λειψία, υπήρξαν ελάχιστες επιθετικές προσπάθειες κατά των νεοναζιστών. Πολλοί δεν θέλουν να πιστέψουν στις συνέπειες του Μαξισμού - Λενινισμού και του Σταλινισμού ή να τις δεχτούν ως τέτοιες. Αλλού η απογοήτευση οδηγεί στην απάθεια. Εν τω μεταξύ όμως, η χρόνια αιωπά για τον υπαρκτό σοσιαλισμό εκδικείται...

(Από ενημέρωση της αντιφασιστικής ομάδας KAVIA/R, στο "Schwarzer Faden")

* Πρόκειται για κοινοβουλευτικά υπαρκτό στην Ευρωβουλή, αλλά και σε τοπικά εθνικά κοινοβούλια, κόμμα των "Ρεπουμπλικάνων"

** Εθνικιστικό Κόμμα Γερμανίας

Το να συμβεί το δεύτερο είναι κάτι που εξαρτάται απόλυτα απ' την αμφιβολία περιεχομένου αξιοπρέπειας που τους έχει απομείνει(.). Το να συμβεί όμως το πρώτο δυστυχώς γι' αυτούς εξαρτάται από τον κόσμο που τους ακολουθεί. Από τους ανθρώπους αυτούς που έχουν την τελευταία τους ευκαιρία να δείξουν την ελάχιστη ευαισθησία απέναντι στην βρωμία που τους περιστοιχίζει. Είναι η τελευταία τους ευκαιρία για να παραδεχτούν ότι συμμετείχαν σε μια εγκληματική κλίκα σαν ενεργούμενα μιας ηγεσίας που τρέφονταν απ' την περιφρόνηση στην σκέψη και στην δημιουργία του ανθρώπινου νου. Τέτοιους "ανθρώπους" που να χρησιμοποιούν τους "δικούς τους" μ' αυτόν τον τρόπο, ούτε το καρτέλ της Κολομβίας δεν διαθέτει.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι αγύρτες του ΚΚΕ τάσσονται με την κρατική βία της "μαμάς Ρωσίας". Δεν είναι η πρώτη φορά που η αλητεία τους κυνική και αδίστακτη, εξακοντίζει τα βέλη της κατά των "εχθρών του κομμουνισμού".

Είναι όμως η πρώτη φορά που τα βέλη τους δεν μπορούν να βρουν άλλο στόχο, πέρα απ' αυτούς τους ίδιους. Γαϊδουρόπετσοι αναμφίβολα!!! Ο Κωλο-ζώφ το

υπήρχε κι ούτε είχε νόημα γι' αυτούς, παρά για να πραγματώσει την ΓΡΑΜΜΗ και την "ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ" της ΓΡΑΜΜΗΣ. Κι αν η ιστορία είχε "παραξενιές" τότε στο διάβολο και η ιστορία και ο δημιουργός της. Να γιατί δεν ΕΙΧΑΝ ποτέ τους ούτε εχθρούς ούτε φίλους, αφού το μόνο που γνώριζαν ήταν να ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ και τους μεν και τους δε. Να γιατί ποτέ δεν αρκούσε να γίνεις μέλος του Κόμματος, αν δεν ήσουν ταυτόχρονα ο ΧΑΦΙΕΣ του κόμματος στο συνδικάτο, στις ΚΟΒ, στην κεντρική επιτροπή, στο Εκτελεστικό Γραφείο, παντού.

Ο επαναστάτης Αγίς Στinas ήξερε τι έλεγε όταν φώναζε πως το ΚΚΕ έχει βγάλει τόσους χαφιέδες, όσους δεν έχει βγάλει μαζί η σχολή χωροφυλακής και η αστυνομία Πόλεως.

Οι περιπτώσεις που πούλησαν μια επανάσταση ή ένα εθνικό κίνημα είναι πολυάριθμες. Η μαρξιστική κριτική της αριστεράς είδε πάντα σ' αυτά -τα γεγονότα "προδοσίες" ή τα σημάδια ενσωμάτωσης του κόμματος στην παγκόσμια καπιταλιστική τάξη, αντί να δει την πολύ απλή πραγματιστική και κυνική ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ αυτών των κινήματων.

Όμως μαρξιστές όλου του κόσμου το διάλλεμα τελείωσε· τα κεφάλια μέσα.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ

Από την βαρβαρότητα του εθνικισμού στην κυνικότητα και την υποκρισία της "νέας τάξης"

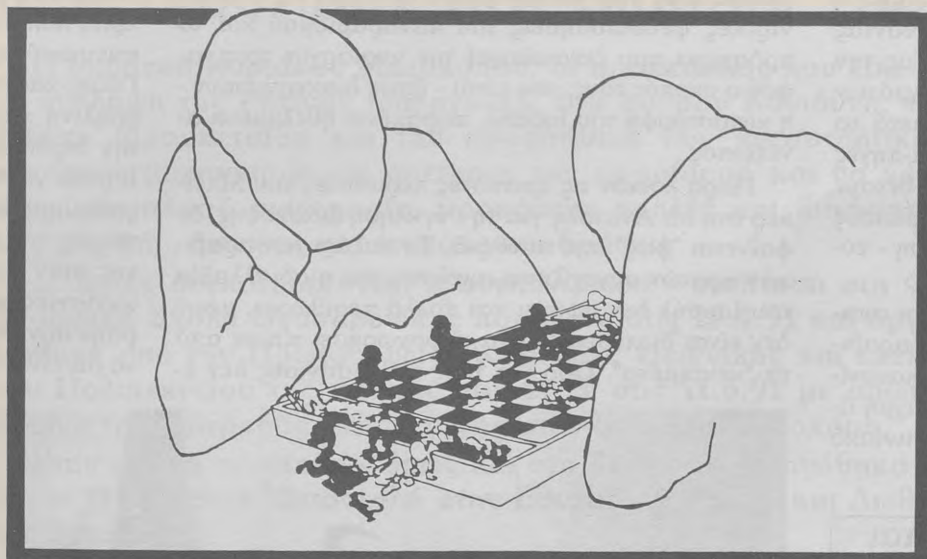
Οι συγκρούσεις των ομάδων εξουσίας στη Γιουγκοσλαβία σήμερα, που καλύπτονται κάτω από τη σημαία του έθνους ή της θρησκείας, αποτελούν συνέχεια του μονοκομματικού κυνισμού της εξουσίας, όταν μια άλλη αδιαμφισβήτητη "ιερή" συλλογικότητα: το κόμμα, υπέτασσε στα συμφέροντά του την κοινωνία, στο όνομα μιας "μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας". Το ιδεολογικό άλλοθι της εκπροσώπησης των ιστορικών συμφερόντων της εργατικής τάξης, αντικαταστάθηκε με το άλλοθι της εκπροσώπησης των ιστορικών συμφερόντων του έθνους, σ' ένα κράτος - τεχνητό κατασκεύασμα των "αρχιτεκτόνων" της μεσοπολεμικής Ευρώπης - όπου η ύπαρξη αντίρροπων εθνικισμών, οι αντιθέσεις Βορρά - Νότου και κέντρου-περιφέρειας, ήταν στοιχεία συνώνυμα με την ίδια την ύπαρξή του.

Η κατάρρευση του σοσιαλιστικού και αυτοδιαχειριστικού μύθου σε συνθήκες παγκόσμιας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και η όξυνση της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης από τις αρχές της δεκαετίας του '80, ενίσχυσαν της φυγόκεντρες τάσεις στους κόλπους της ομοσπονδίας, καθώς "σπρώχνουν" τις άρχουσες τάξεις των επιμέρους δημοκρατιών να παίξουν η καθεμιά το δικό της εθνικιστικό χαρτί, στην προσπάθειά τους απ' τη μιά να αναβαθμίσουν τη θέση τους έναντι των υπόλοιπων εθνικών γραφειοκρατιών και από την άλλη να χειραγωγήσουν την εμφάνη και εντεινόμενη κοινωνική δυσανεξία.

Πολύ σύντομα οι αντιθέσεις ανάμεσα στους κομμουνιστές των διαφόρων δημοκρατιών γίνονται μεγαλύτερες απ' ότι οι αντιθέσεις ανάμεσα σε κομμουνιστές και εθνικιστές της ίδιας δημοκρατίας, για ν' αποδειχτεί ότι στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει τελικά σήμερα στη Γιουγκοσλαβία δεν έχει καμιά σχέση με τις εθνικιστικές ή θρησκευτικές συγκρούσεις του παρελθόντος, αλλά ότι οι τοπικές εξουσίες ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ τους εθνικισμούς, τις ιδεολογίες και τις θρησκείες για να προωθήσουν τους ιδιοτελείς σκοπούς τους. Οι νοσταλγοί των "Τσέτσικ" και των "Ουσάσι" μπορεί να πλειοδοτούν και να αυτοεπιβεβαιώνονται σήμερα, δεν συνιστούν όμως, ούτε καθορίζουν σε καμιά περίπτωση την κυρίαρχη κατεύθυνση της σύγκρουσης.

Η διεθνής στρατηγική ομογενοποίησης του συστήματος εξουσίας στον πλανήτη, δεν θα ευνοούσε άλλωστε ποτέ κάποια παρέκλιση που οδηγεί στο παρελθόν. Γι' αυτό και μόλις ξέσπασε η στρατιωτική σύγκρουση και οδήγησε την κρίση σ' οριακό σημείο, η εξωτερική επέμβαση δεν άργησε να φανεί. Οι κκ. Σλ. Μιλόσεβιτς, Φρ. Τούτςμαν, Μ. Κούτσαν, Στ. Μέσιτς, αποδεικνύονται τώρα τα δεύτερα πρόσωπα ενός έργου που παρέμεναν στην οθόνη, όσο οι μεγάλοι πρωταγωνιστές κκ. Τζ. Μπέικερ, Χ. Ντ. Γκένσερ, Φ. Μιττεράν, Ντ. Χέρντ, Τζ. Ντε Μικέλις έμεναν στο παρασκήνιο, περιμένοντας την ώρα ν' αρχίσει η δεύτερη και σημαντικότερη πράξη του έργου.

Το τέλος της δεκαετίας του '80 με την κατάρρευση των μαρξιστικών καθεστώτων κυριαρχίας, σηματοδοτεί το τέλος μιας ολόκληρης εποχής. Η "ισορροπία του τρόπου" που είχε διαμορφωθεί σαν αποτέλεσμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου κατέρρευσε μαζί με τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, τη δημιουργία της ενιαίας Γερμανίας, την αποδυνάμωση της πά-λαι ποτέ ΕΣΣΔ, την ανακήρυξη και ε-

πιβεβαίωση εν τέλει των ΗΠΑ ως της μόνης υπερδύναμης μετά τον πόλεμο του Κόλπου. Η κρίση της Γιουγκοσλαβίας σ' αυτές τις συνθήκες λειτουργεί ως καταλύτης για να επιταχύνει τις διεργασίες ανακατανομής των ζωνών επιρροής και των σχέσεων μεταξύ των ισχυρότερων κρατών.

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός της Γιουγκοσλαβίας Α. Μάρκοβιτς, σε συνέντευξή του στις αρχές του Ιουλίου, λίγες μέρες αφ' ότου ξέσπασε η στρατιωτική σύγκρουση στη Σλοβενία, ομολογούσε, ότι η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας έρχεται ως αποτέλεσμα "εξωτερικής παρέμβασης". Ο γιουγκοσλάβος πρωθυπουργός αποκάλυπτε επίσης αυτό που ήταν φανερό από καιρό: οι Κούτσαν και Τούτςμαν είχαν λάβει εγγυήσεις τόσο από τις Ην. Πολιτείες όσο και από τη Γερμανία, ότι η κίνησή τους για απόδοχη θα έβρισκε τη συμπαράστασή τους.

Ετσι, η υποτιθέμενη "ξαφνική στροφή" των ΗΠΑ στις 4 Ιουλίου υπέρ της ανεξαρτησίας της Σλοβενίας και της Κροατίας και οι - εκτός γραμμής ΕΟΚ τότε - δηλώσεις του Κολ την ίδια περίοδο, πως "από πολύ νωρίς συμβούλευσα για χαλαρή συνομοσπονδία", ενώ φυσικά δεν υποδηλώνουν καμιά προσήλωση στην αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών, ακόμα περισσότερο δεν ήταν καθόλου μα καθόλου ξαφνικές. Πολύ κοντά στη σύναψη μιας άτυπης αλλά ισχυρής συμφωνίας μεταξύ τους για τον επαναπροσδιορισμό των ρόλων τους στην Ευρώπη, από καιρό ενίσχυναν πολιτικά, οικονομικά αλλά και στρατιωτικά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, την ίδια ώρα που με το άλλο, το πιο επίσημο, χέρι τάσσονταν τακτικά και συγκυριακά υπέρ της διατήρησής μιας παραπλήσιας με την μέχρι τότε κατάστασης.

Για τους Μπους, Μπέικερ, Κολ, Γκένσερ στην πραγματικότητα, η εξέλιξη της γιουγκοσλαβικής κρίσης έπαιξε και παίζει το ρόλο-πυλώνα για τις εξελίξεις στη Σοβ. Ένωση, η αποδυνάμωση της οποίας αποτελεί τον ικανό και αναγκαίο όρο για την εδραίωση των σχεδίων της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ και την ηγεμονία της Γερμανίας στην Ευρώπη. Το "αυτοπραξικόπημα" στη Σοβ. Ένωση μπορεί να αντέστρεψε προς στιγμή τους ρόλους, το σίγουρο όμως παραμένει, ότι δεν μπορούν να εφευρεθούν λύσεις στη Σοβ. Ένωση που δεν θα εφασμοστούν στη Γιουγκοσλαβία ή αντίστροφα. Όμως εδώ το πρόβλημα, μαζί με τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα που το συνκαθορίζουν, γίνεται εξαιρετικά σύνθετο και επικίνδυνο: μια εμφύλια σύρραξη τύπου Γιουγκοσλαβίας στη Σοβ. Ένωση μπορεί να αποβεί καταστροφική. Το τεράστιο πυρηνικό οπλοστάσιο της

Σοβ. Ένωσης συγκεντρωμένο έξω από το έδαφος της Ρωσίας, κυρίως στις λεγόμενες Κεντρικές δημοκρατίες (Αζερμπαϊτζάν, Καζακστάν, Κιρκισία, Ουζμπεκιστάν) μπορεί να μετατρέψει ενδεχόμενα μια εσωσοβιετική ρήξη σ' έναν Αποκαλυπτικό πυρηνικό εμφύλιο πόλεμο, με πλανητικές διαστάσεις. Γι' αυτό το λόγο και παρά τη στρατηγική στόχευση που είναι και παραμένει η οριστική διάλυση - αποδυνάμωση της Σοβ. Ένωσης, γίνεται αποδεκτή στην παρούσα φάση η λύση της "χαλαρής συνομοσπονδίας" (βλ. Ουκρανία) σαν αποτέλεσμα της οποίας, τα σενάρια για τη Γιουγκοσλαβία θα κινηθούν στην ίδια γραμμή.

Πρόκειται όμως για λύση, η οποία ουσιαστικά δεν επιλύει καθόλου το πρόβλημα, γιατί το τεράστιο πρόβλημα που ταραίζει τα θεμέλια των Βαλκανίων και της Αν. Ευρώπης, δεν είναι κατ' αρχήν η μορφή μιας μελλοντικής συνεργασίας μεταξύ κάποιων αυτονομημένων πλέον εθνοτήτων (π.χ. σε μια χαλαρή συνομοσπονδία), αλλά οι πληθυσμιακές και εδαφικές διεκδικήσεις που εκδηλώνονται άρρηκτα δεμένες με σημαντικά πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά συμφέροντα. Το πρόβλημα δηλαδή δεν είναι η μορφή των μελλοντικών σχέσεων Σερβίας και Κροατίας - άλλωστε η Σερβία έχει επίσημα δηλώσει πως αποδέχεται την αποχώρηση και την συνομοσπονδιακή σχέση με τη Σλοβενία αλλά και με την Κροατία - αλλά οι διεκδικήσεις της Σερβίας στην κροατική Κράνια και την Αν. Σλοβενία, που αποτελούν προϋποθέσεις.

Παραπέρα κι αν δεχτούμε ότι η Σερβία καταλήγει σε κάποια συμφωνία με την Κροατία, τότε το άνοιγμα μιας αλυσιδής που οδηγεί σε μια άνευ προηγουμένου ιστορική περιπλοκή είναι μάλλον αναπόφευκτο.

Η αποσταθεροποίηση της Βοσνίας και η εξέγερση στο Κοσσυφοπέδιο με ανάμιξη και της Αλβανίας, θα πρέπει να θεωρείται βέβαιη. Η αλλαγή όμως των εσωτερικών συνόρων θα σημάνει πιθανότατα και την αλλαγή των εξωτερικών συνόρων. Ηδη η συγγραφική ηγεσία τονίζει, πως η Βοϊβοδίνη είχε ενταχθεί στη Γιουγκοσλαβία και ότι κατά συνέπεια αλλαγή των συνόρων της δεύτερης δε σημαίνει ότι η πρώτη θα παραμείνει στη Σερβία. Η αποχώρηση της Σλοβενίας και της Κροατίας θα ανοίξει την όρεξη της Σλοβακίας που θα έσπαγε την ομοσπονδία με την Τσεχία, από την οποία ταυτόχρονα θα ζητούσαν αυτονομία η Μοραβία με τη Σιλεσία. Θα ανοίγονταν επίσης το πρόβλημα της συγγραφικής μειονότητας στην Τρανσυλβανία αλλά και στη Σλοβακία, ενώ η Ρουμανία διεκδικεί τη Μολδαβία από τη Σοβ. Ένωση. Επιστρέφοντας στη Γιουγκοσλαβία, πιθανή θα πρέπει να θεωρείται και η διεκ-

δίκηση της Μακεδονίας των Σκοπιάν από τη Βουλγαρία, ενώ σε σχέση με την ίδια Δημοκρατία, οπωσδήποτε, ενεργοποιούνται τα πλοκάμια του ελληνικού εθνικισμού.

Σοβαρά όμως προβλήματα συνολικής, όχι βέβαια εδαφικής, δεν θα έχουν μόνο τα Βαλκάνια και Αν. Ευρώπη, αλλά και η ΕΟΚ. Η αναγνώριση της ανεξαρτησίας της Σλοβενίας και της Κροατίας και αργότερα και των Βαλτικών Δημοκρατιών από τη Γερμανία, πέρα και πριν από κάθε απόφαση της ΕΟΚ, αναδεικνύει εκ νέου τις αντιτιθέμενες επιδιώξεις των εταίρων της και δη τον ηγεμονικό ρόλο που επιχειρεί να αναλάβει η Γερμανία, θέτοντας υπό τον έλεγχό της μια ζώνη που ξεκινάει από τη Βαλτική και φτάνει ως την Αδριατική.

Ο ιστορικός γερμανικός κεντροευρωπαϊκός μεγαλοϊδεατισμός βρίσκεται πραγματικά μπροστά στην τρίτη του απόπειρα. Δύο φορές η προσπάθεια αυτή απειράστηκε: την πρώτη ο μιλιταριστικός εθνικισμός του Μπίσμαρκ και τη δεύτερη ο εθνικοσοσιαλισμός του Χίτλερ. Σήμερα η Γερμανία βρίσκεται πάλι ενωμένη. Η πρώτην Αυτοσυνγασία - Αυστρία, Ουγγαρία, Σλοβενία, Κροατία, Τσεχοσλοβακία - στρέφουν ευκρινώς το βλέμμα τους στο Βερολίνο, το ίδιο και οι χώρες της Βαλτικής. Το "4^ο Ράιχ" αποτελεί, παρά την επαμφοτερίζουσα για τακτικούς λόγους στάση της Γερμανίας, σταθερή επιδίωξη, απειλώντας να ανατρέψει τη σημερινή "ισορροπία" με μια επέκταση του κέντρου προς την περιφέρεια, μια τακτική της οποίας, ως σημειωθεί εδώ, η λογική συνέπεια στο παρελθόν δύο φορές, ήταν ο πόλεμος...

ΚΑΤΑΛΗΓΟΝΤΑΣ

Γίνεται φανερό πως μέσα από μια τέτοια οπτική και ανεξάρτητα από τις τελικές εξελίξεις που οπωσδήποτε είναι σχετικά απρόβλεπτες, ότι η γιουγκοσλαβική κρίση, δεν θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται από τους αναρχικούς στην Ελλάδα, ως ειδικό πρόβλημα μιας άλλης χώρας που δε μας αφορά άμεσα, στο βαθμό ακριβώς που αντανακλά, εμπεριέχει και συμπυκνώνει όλα τα σχέδια και τις αντιφάσεις του σύγχρονου επαναπροσδιορισμού της κυριαρχίας στο μπλόκ της εξουσίας.

Η επιβεβαιωμένη παγκόσμια επικυριαρχία των ΗΠΑ, ο νέος γερμανικός μεγαλοϊδεατισμός απ' τη μια και η υποκινούμενη εθνικιστική υστερία από την άλλη, ως τα σύγχρονα αιχμηρά χαρακτηριστικά της εγγενούς επεκτατικότητας, του κυνισμού και της υποκρισίας κάθε κρατικής εξουσίας, συνιστούν δεδομένα, των οποίων η διεθνοποιημένη διάσταση σήμερα, μας υποχρεώνει να προβληματιστούμε και να ενεργοποιηθούμε άμεσα εναντίον τους.

Η ανάδειξη της πρωταρχικότητας των ταξικών αντιθέσεων και συνεπώς της επιλογής της ταξικής σύγκρουσης, του αδιάλλακτου ενάντια σε κάθε μορφής εξουσία διεθνισμού, της απόδοσης εν τέλει αντικρατικής επαναστατικής πάλης, είναι οι όροι μιας θετικής επέμβασης, πριν ο σαββόπουλικός φαρσοεθνικισμός και η "αντι"ιμπεριαλιστική δημαγωγία οδηγήσουν σε μια αφόρητη σύγχυση, αποδυναμώνοντας κάθε διάδρομο επικοινωνίας μέσα στην κοινωνία.

Όσοι με ευκολία σπεύδουν να μας χαρακτηρίσουν "ουτοπιστές" και άλλα γνωστά, ας τρέξουν πρώτα να καθαρίσουν το βρώμικο αίμα που ήδη στάζει ο "ρεαλισμός" τους.

ΤΟ ΠΡΟΚΡΙΜΑ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ" ΣΤΗ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ

Παρά τη στρατιωτική ήττα του Ιράκ, οι εξελίξεις στην περιοχή της Μ. Ανατολής αναδεικνύουν τον κίνδυνο να ξεφτίσουν πολύ γρήγορα οι δάφνες από τη νικηφόρο εκστρατεία στον Περσικό. Μπορεί ο πόλεμος να επιτέλεσε το ρόλο του αποδεικνύοντας την αμερικάνικη μονοκρατία και αποτελώντας την απαρχή για την επιβολή της νέας τάξης πραγμάτων παγκόσμια, έφερε όμως στην επιφάνεια - μετά το τέλος του - και μια σειρά από προβλήματα-πηγές νέων ασταθειών, που τίθενται εμπόδια και θέτουν κινδύνους στην επιβολή από τις ΗΠΑ του δικού τους επιθυμητού status quo στην - από κάθε άποψη - εύφλεκτη περιοχή.

Προβλήματα τόσο σε επίπεδο εξουσίας (οι αντιπαλότητες και οι επιβουλεύσεις μεταξύ των αραβικών καθεστώτων αναδιαμορφώνονται και διαιωνίζονται), όσο και σε επίπεδο κοινωνίας. Η αιχμή όλων αυτών είναι το κουρδικό και το παλαιστινιακό ζήτημα.

Κούρδοι: Οι θύτες εναλλάσσονται

Την ίδια στιγμή που η Τουρκία καλωσορίζει στο νότιο τμήμα της τη "δύναμη ταχείας επέμβασης" που εγκαθίσταται με πρόσχημα την προστασία των Κούρδων του Ιράκ, εξαπολύει επίθεση στους Κούρδους των τούρκικων εδαφών και εισβάλλει στο Β. Ιράκ καταδιώκοντας τους αντάρτες του ΡΚΚ. Οι ισχυρισμοί της είναι ότι το Ιράκ δεν είναι σε θέση να ελέγξει την κατάσταση, γι' αυτό αναλαμβάνει να καλύψει η ίδια το κενό εξουσίας που έχει δημιουργηθεί.

Ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ μάλιστα διαβεβαιώνει ότι τα αεροπλάνα βομβαρδίζουν "επιλεκτικά" τους άνδρες του ΡΚΚ κι όχι τους Ιρακινούς Κούρδους. Πού στηρίζει τη βεβαιότητά του; "Αν υπήρχαν Ιρακινοί Κούρδοι θα σήκωναν άσπρη σημαία. Αυτοί όμως αντιδρούν, αντιστέκονται". Ο κυνισμός σ' όλο του το μεγαλείο. Όχι μόνο να εξοντωθούν οι Κούρδοι, αλλά να δεχτούν την εξόντωσή τους με στωικότητα.

Κι ενώ το ΡΚΚ βρίσκεται υπό διωγμό και οι συγγρούσεις με το στρατό και την αστυνομία στην Τουρκία συνεχίζονται, φτάνουν στην Αγκυρα οι Κούρδοι ηγέτες από το Ιράκ ζητώντας παροχή βοήθειας (τροφή και φάρμακα) και δίνοντας εγγυήσεις ότι οι ίδιοι δεν πρόκειται να επιτεθούν στην Τουρκία. Για άλλη μια φορά οι Κούρδοι γίνονται θύματα των "προστατών" τους, αλλά και θύματα των διαμαχών των ηγετών τους για την πρωτοπορεία του κινήματος. Ετσι ο Ταλαμπανί κατηγορεί το ΡΚΚ ότι με την πολιτική του ζημιώνει το κουρδικό ζήτημα - "η τρομοκρατία δεν έχει θέση στο παραδοσιακό κουρδικό κίνημα" -, ενώ άλλοι ηγέτες υπερθεματίζουν και κατηγορούν το ΡΚΚ για συνεργασία με το Σαντάμ. Οι αντιθέσεις αυτές οξύνονται, όσο αμβλύνονται οι διαφορές Ιρακινών Κούρδων και Τουρκίας.

Στο μεταξύ οι τούρκικες δυνάμεις φτάνουν σε βάθος 19 χλμ. στο ιρακινό έδαφος χωρίς την πρόθεση ν' αποχωρήσουν σύντομα. Η εκκαθαριστική αυτή επιχείρηση είναι καθ' όλα νόμιμη, αφού γίνεται εντός των ορίων της "ζώνης ασφαλείας", η οποία μπορεί να φτάσει μέχρι και 75 χλμ. (όταν θεωρεί η Τουρκία ότι κινδυνεύουν τα σύνορά της), βάσει μιας συμφωνίας του 1926. Στα 75 χλμ. όμως είναι τα πετρέλαια της Μοσούλης, τα δώρα του πολέμου που δεν πήρε η Τουρκία και που ποτέ δεν αποδέχτηκε ότι έχασε.

Όλα αυτά γίνονται με την ανοχή των συμμαχικών στρατευμάτων (υπό την αμερικάνικη ηγεμονία) που εγκατεστημένα στη Ν. Τουρκία "προστατεύουν" τους Κούρδους από το Ιράκ, όχι όμως (γιατί άλλωστε;) από την Τουρκία. Όσο για τους συμμάχους εξάντλησαν τα όρια υπεράσπισης της διεθνούς νομιμότητας με την ερείπωση του Ιράκ.

Η Τουρκία φαίνεται αποφασισμένη να αποκτήσει τον έλεγχο της περιοχής έστω και δια της "εμπορικής" οδού - έτσι λέγεται επίσημα το παζάρι που διεξάγει με διαπραγματευτικό χαρτί το Κυπριακό.

Και οι Κούρδοι καλούνται για άλλη μια φορά να γίνουν πιόνια στο παιχνίδι που παίζεται στην πλάτη τους.

Παλαιστινιακό: το δεκανίκι της "νέας τάξης"

Η προώθηση μιας κάποιας διευθέτησης της αραβοϊσραηλινής διένεξης αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της αμερικάνικης πολιτικής στον κόλπο. Είναι

αυτός ο όρος που θα εξασφαλίσει την απαιτούμενη, για την εγκαθίδρυση της νέας τάξης, σταθερότητα. Για τα αραβικά κράτη το παλαιστινιακό είναι το έρεισμά τους στην κοινωνία που συντηρεί τις εθνικιστικές ψευδαισθήσεις του παναραβισμού και το πρόσχημα που δικαιολογεί την κυριαρχία τους, αφού ο σκοπός τους, που είναι - όπως διακηρύσσουν - η καταστροφή του Ισραήλ, παραμένει ηθελημένα ανέφικτος.

Παρά λοιπόν τις απανωτές περιοδείες του Μπίκερ στη Μ. Ανατολή για τη σύγκληση διάσκεψης, δε φαίνεται "φως" από πουθενά. Το παζάρι των αραβικών κρατών συνεχίζεται αμείωτο, και η αδιαλλαξία του Ισραήλ δεν αφήνει και πολλά περιθώρια, αφού δεν είναι διατεθειμένο να παραχωρήσει τίποτε από τα "κεκτημένα". Όσο για τους παλαιστίνιους δεν έ-

κριμένη χρονική περίοδο που γίνεται (τέλη Ιουνίου). Είναι η πρώτη φορά που αμφισβητείται το μακροχρόνιο μονοπώλιο της ΟΑΠ στα κατεχόμενα. Το Παλαιστινιακό Εθνικό Κόμμα, χωρίς να έχει ευδιάκριτη πολιτική βάση, υποστηρίζει τη σύσταση παλαιστινιακού κράτους στη Δ. Οχθη και τη λωρίδα της Γάζας και την ειρηνική μόνο αντιπολίτευση στην ισραηλινή κατοχή. Δεν κρύβει τους δεσμούς του με την Ιορδανία. - Να θυμίσουμε ότι η πρόταση του Ισραήλ για την παλαιστινιακή εκπροσώπηση στην αραβοϊσραηλινή διάσκεψη είναι "Ιορδανός αξιωματούχος που τυχαίνει να είναι Παλαιστίνιος γεννημένος στην Ιερουσαλήμ με ιορδανικό διαβατήριο και ιορδανικά χαρτιά". Να θυμίσουμε επίσης ότι το Ισραήλ αρνείται ν' αναγνωρίσει την ΟΑΠ ισχυριζόμενο ότι είναι τρομοκρατική οργάνωση.

χουν τίποτε για ν' ανταλλάξουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, μιάς και σύμφωνα με τη σιωνιστική λογική είναι ο "λαός που περισσεύει".

Ετσι η Λιβανική κυβέρνηση αναλαμβάνει να εξαλείψει την παρουσία των Παλαιστίνιων στο νότιο Λίβανο, ολοκληρώνοντας την επιχείρηση που άρχισε το Ισραήλ το καλοκαίρι του 1982 με την εισβολή του στα Λιβανικά εδάφη. Ο Λίβανος ήταν η τελευταία γειτονική με το Ισραήλ χώρα, στην οποία οι φεναγίν (παλαιστίνιοι μαχητές) διατηρούσαν βάσεις. Κι ενώ το πρόσχημα για τη νέα σφαγή των Παλαιστίνιων είναι η επανάκτηση του ελέγχου σ' όλη την έκταση των εδαφών, η ισραηλινή ζώνη κατοχής ενός ολόκληρου τμήματος του Λιβάνου παραμένει ανέπαφη.

Από την άλλη, το Ισραήλ συνεχίζει την πολιτική εποικισμού στα κατεχόμενα και οικοδομεί 3.200 νέους οικισμούς στα υψίπεδα του Γκολάν.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες το μόνο που δεν προδιαγράφεται είναι η εξεύρεση μιας όποιας λύσης για το μεσανατολικό. Το εγχείρημα των εγκεφάλων του αμερικάνικου πενταγώνου μπορεί να έχει αμβίβολα αποτελέσματα, αυτό όμως που επισφραγίζει είναι η αναμφισβήτητη αμερικάνικη ηγεμονία στον αραβικό (και όχι μόνο) κόσμο κι αυτό που επιβεβαιώνει είναι πως οι τύχες των λαών δεν είναι παρά τραπουλόχαρτα στα χέρια των κυρίαρχων.

Όσο για την ΟΑΠ, με τον ουσιαστικό αποκλεισμό της από την διάσκεψη, οριστικοποιείται η χρεωκοπία της πολιτικής που εφάρμοσε. Τόσα χρόνια μυστικών διαβουλεύσεων με τους αμερικάνους, τόσα χρόνια υποχωρήσεων και επαιτείας, τόσα χρόνια προδοσίας του παλαιστινιακού λαού, τόσα δείγματα καλής θέλησης καταδίκη αλλά και ενεργητική συμμετοχή στην καταστολή της ένοπλης παλαιστινιακής αντίστασης - ουσιαστικά των αντιτιθέμενων στην πολιτική της) για να κινδυνεύει τώρα να χάσει τον κεκτημένο ρόλο του μοναδικού εκπροσώπου του παλαιστινιακού λαού.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες δεν πρέπει να παραγνωρίσουμε τη σημασία της δημιουργίας νέου παλαιστινιακού κόμματος στην Δ. Οχθη και τη συγκε-

Παράλληλα το τελευταίο διάστημα έχει αρχίσει να εκφράζεται ένας έντονα επικριτικός λόγος σε σχέση με την Ιντιφάντα από παλαιμάχους αγωνιστές της Φατάχ, αλλά κι από έναν ευρύτερο κοινωνικό κύκλο, οι οποίοι βαφτίζουν τώρα τους παλαιστίνιους αγωνιστές με τις πέτρες "έφηβους με τις κουκούλες χωρίς σπίτι και σχολείο", φτάνοντας με υπερθεματισμούς μέχρι του σημείου να λεν ότι έγιναν ο φόβος κι ο τρόμος των ιδίων των Παλαιστίνιων. Σε συγκέντρωση στην Ιερουσαλήμ ακούστηκε από τον Ανταν Μάιρι: "Ο μικρός μου γιός τους φοβάται περισσότερα από τους Ισραηλινούς. Αν σου χτυπήσει την πόρτα ισραηλινός, ξέρεις, το πολύ να σε συλλάβει. Αυτοί μπορεί να σε σκοτώσουν. Πώς φτάσαμε ως εδώ σύντροφοι; Ο στρατός μας, το καύχημά μας, να είναι ομάδες μασκοφόρων;"

Σύμφωνα με τη λογική αυτή, ο καθημερινός αγώνας στους δρόμους ταυτίζεται με τις εκκαθαρίσεις στα ηγετικά κλιμάκια (και όχι μόνο) των διαφωνούντων. Σκόπιμη σύγχυση ή ισοπέδωση υπό το πέπλο της αντι - βίας; Ετσι κι αλλιώς όμως αν το παλαιστινιακό κίνημα αντίστασης υιοθετεί τέτοιου είδους απόψεις αντί να προβληματιστεί από την ύπαρξη των ηγετών του κι από το δρόμο στον οποίο αυτοί το οδηγούν, θα παραμένει ανίκανο να αντιληφθεί ότι όσο αφήνεται να άγεται και να φέρεται στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων δια των διπλωματικών οδών θα διακυβεύει κι αυτήν ακόμα την ύπαρξή του. Όσο αποδέχεται το ρόλο του θύματος στα σχέδια των κυρίαρχων ή του ομήρου για την επίτευξή τους, τόσο φορτώνεται το βάρος της ευθύνης της μοίρας του.

Το παλαιστινιακό ζήτημα εξακολουθεί να είναι το κλειδί των ανατροπών στον αραβικό κόσμο. Είναι αυτό η βάση των προβλημάτων στη Μ. Ανατολή που φέρνουν πονοκέφαλο στους εξουσιαστές.

Το παλαιστινιακό κίνημα μπορεί να παραμείνει άλλοθι για την εγκαθίδρυση της νέας τάξης πραγμάτων. Μπορεί όμως να ανατρέψει όλα τα δεδομένα υπερβαίνοντας τα ψέμματα του παναραβισμού και του πανισλαμισμού και τη φερόνχη του κρατικού οράματος. Δεν έχει παρά να διαλέξει.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ-ΔΙΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Πρόκειται για θέμα - ποταμό. Αυτοί που το διατύπωσαν μας έριξαν να κολυμπήσουμε στα βαθιά, χωρίς, μάλιστα, προθέρμανση. Ο χρόνος που διαθέτουμε δεν μας επιτρέπει να μιλήσουμε αναλυτικά για τα σημαντικά που πρέπει να θίξουμε. Ετσι, αναγκαστικά, είμαστε υποχρεωμένοι να περιοριστούμε σε μια στοιχειώδη, σύντομη προσέγγιση που τα κύρια σημεία της θα επέτρεπαν να γίνει μια συζήτηση. Θα προτιμούσαμε να θεωρήσουμε την εισήγηση σαν την, έστω και σύντομη, ανάπτυξη μιάς άποψης. Που θα γινόταν αιτία ν' ακουστούν οι δικές σας απόψεις - ιδιαίτερα στα σημεία που θα ήταν διαφορετικές από τη δική μας. Ετσι, όλοι μας, τελειώνοντας, θα είχαμε ένα υλικό που πάνω του θα μπορούσαμε να σκύψουμε για να βγάλουμε ο καθένας τα δικά του συμπεράσματα.

Επειδή μιλάμε για κρατική καταστολή είτε στην εθνική είτε στη διεθνή της διάσταση, πρέπει από τώρα κιόλας να ξεκαθαρίσουμε ότι η Τρομοκρατία, η Καταπίεση, η Καταστολή, η Καταδυνάστευση, έχουν σαν πηγή τους τη δύναμη. Ασκούνται από τους Δυνατούς. Οτι ασκούνται από ένα Δυνατό ή μπλοκ Δυνατών εναντίον άλλων ομοίων τους ή λιγότερο δυνατών ή και δυνατών που δεν έχουν νιώσει τη δύναμή τους, όπως, π.χ. είναι οι εργαζόμενοι. Μια αδυναμία μας είναι ότι όταν μιλάμε για Καταστολή ή ακόμα και για Κράτος, αμέσως το μυαλό μας πλημμυρίζει από την εικόνα των ΜΑΤ, των ΜΕΑ, της Αύρας που μας πνίγει με τα Ασφυξιογόνα και τα Δακρυγόνα, των Πυροσβεστικών Αυτοκινήτων,

Η υπόθεση Κυριάκου Μαζοκόπου, οι προεκτάσεις που είχε με τη σύλληψη της Ροζίνας Μπέργκνερ, του Σπύρου Κογιάννη, του Γιάννη Μπουκετσίδα και την προσπάθεια των κατασταλτικών κρατικών μηχανισμών να σπεύρουν τον εκφοβισμό και να υφάνουν μια πλατιά συνωμοσία, προκάλεσε πολλές και διαφορετικές μορφές, έκτασης και έντασης αντιδράσεις.

Σ' αυτές συγκαταλέγονται η συγκέντρωση - συζήτηση στη Φιλοσοφική Σχολή Θεσσαλονίκης που έγινε στις 19.4.91 και οργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Αναρχικών Θεσ/νίκης και εκείνη του Πολυτεχνείου της Αθήνας που έγινε στις 11.6.91 με πρωτοβουλία της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον Κυριάκο Μαζοκόπο.

Στην πρώτη συζήτηση - όπως και στη δεύτερη - εισηγήθηκαν το θέμα: "Η Κρατική Καταστολή στην Εθνική - Διεθνική και Διεθνή της Διάσταση".

Σε τούτο το κείμενο δίνω, με βάση τις σημειώσεις από την πρώτη και τη μαγνητοφωνημένη ομιλία από τη δεύτερη, την ουσία αυτών που αναπτύχθηκαν εκεί, καθώς και μερικές παρατηρήσεις σύντομες και στοιχεία που συμπληρώνουν - όσο μπορεί να συμπληρωθεί αυτό το απέραντο θέμα. Εξάλλου, η δομή και των δύο επεμβάσεων δεν ήταν η ίδια.

αυτό το επίπεδο της Κατατρομοκρατήσης.

Το Κράτος είτε έγινε από την οικογένεια και προχώρησε στην Κοινότητα και στην Πόλη - Κράτος, όπως λέει ο Αριστοτέλης, είτε αλλιώς, είναι ένας οργανισμός που δρα μέσα στον οργανισμό που λέγεται Κοινωνία.

Δημιούργημα, λοιπόν, της Κοινωνίας, παρακολουθεί την εξέλιξή της, ενώ η μορφή του και οι λειτουργίες του είναι αντίστοιχες με το επίπεδο της κοινωνικής εξέλιξης.

Το Κράτος και η βία που έστειλε ο Δυνατός, ο Δίας να μπαγαλώσουν

πινές εποχές: της Πόλης - Κράτους, των Αυτοκρατοριών, των θεοκρατικών βασιλείων, των διαφόρων φάσεων της καπιταλιστικής εποχής και των υπαρκτών σοσιαλισμών.

Οι εξελίξεις μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και η διαμόρφωση των ισορροπιών - ιδιαίτερα μετά την εμφάνιση της ΕΣΣΔ και αργότερα ενός

Η μοντέρνα μορφή και λειτουργία του Κράτους

Η κατανόηση της πολιτικής καταπίεσης απαιτεί την αναγνώριση της κεντρικής θέσης που κατέχει

νέου κοινωνικού συστήματος - εκφράστηκαν και με τις αλλαγές στις δομές και στις λειτουργίες του Κράτους και στην προώθηση νέων φορέων καταπίεσης.

Ενώ μέχρι κάποια φάση εξέλιξης της κοινωνίας το Κράτος ήταν όργανο της κυρίαρχης, της ηγετικής ομάδας, αρχίζει να ταυτίζεται μ' αυτήν. Όταν το Κράτος γίνεται ιδιοκτήτης και χειριστής Μέσων Παραγωγής, δεν μπορεί να μην πάρει νέες μορφές, νέες ευθύνες και νέο χαρακτήρα. Αυτονομημένο σ' ένα βαθμό, δεν είναι μόνο το μέσο για την εκτέλεση αποφάσεων που παίρνουν κέντρα έξω απ' αυτό. Παίρνει μέρος στη λήψη αποφάσεων. Η συγκεντροποίηση των διαφόρων κοινωνικών λειτουργιών - που προκαλείται από πολλές αιτίες με κυρίαρχη τη συγκεντροποίηση της οικονομίας - εκφράζεται με συγκεντροποίηση της συνολικής εξουσίας.

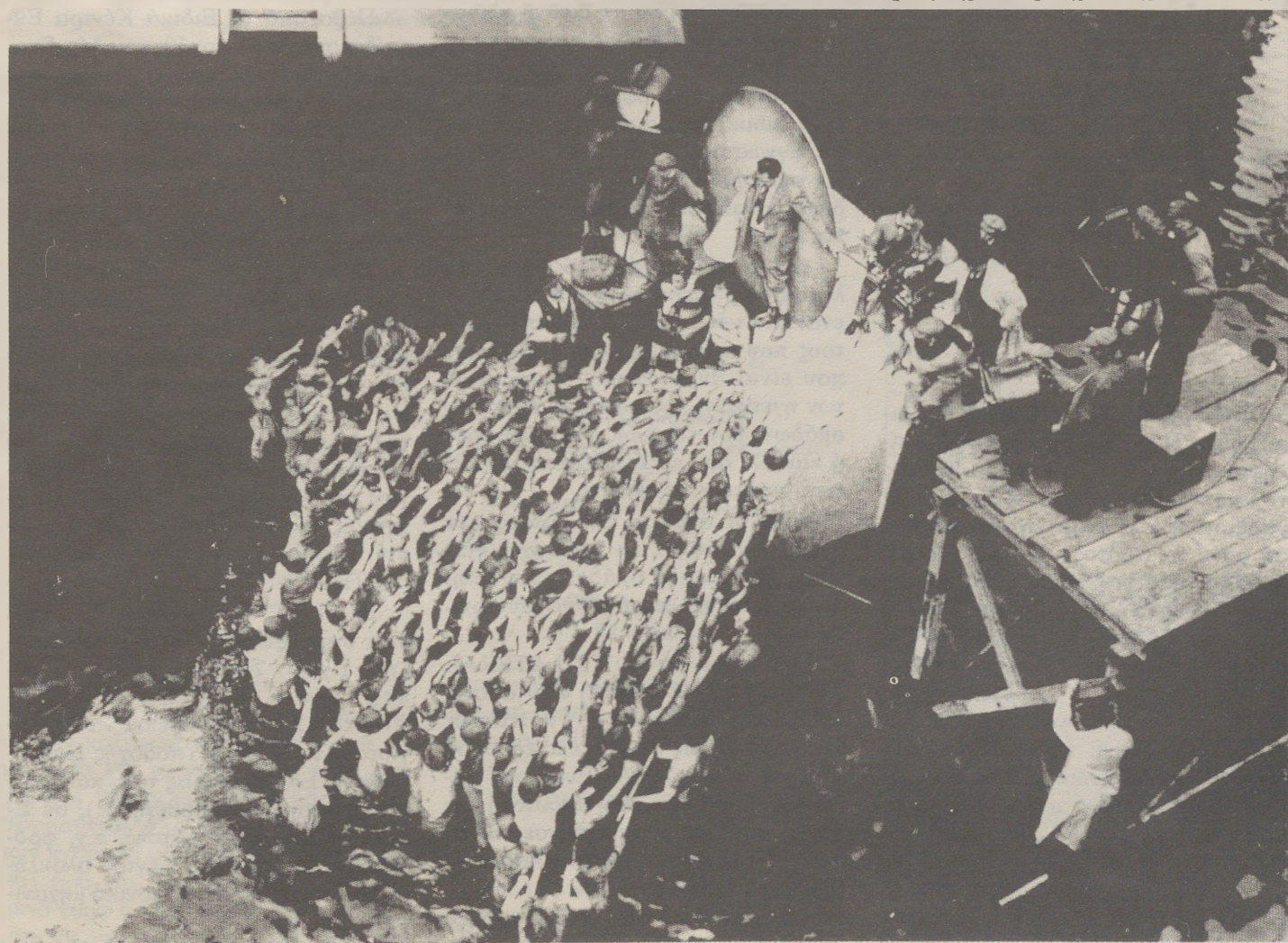
Θα διακινδυνεύαμε να πούμε ότι το Κράτος μετατρέπεται σε πολιτικό και η καταπίεση είναι, ολοφάνερα πια, μια πολιτική καταπίεση, μια πολιτική πράξη. Δηλαδή, το Κράτος δεν είναι μόνο τα ΜΑΤ, ο Στρατός, τα ΜΕΑ, οι Ειδικές και Μυστικές Υπηρεσίες, οι καταπιεστικοί μηχανισμοί. Η καταπίεση σαν έκφραση πολιτικής είναι πολυσύνθετη και πλουτίζει με νέα μέσα την εξουσία και με νέα στοιχεία.

μοκρατική, η συμβιβαστική δύναμη της Κυβέρνησης είναι δύναμη που προέρχεται από το μονοπώλιο σχεδόν που έχει πάνω στις καταπιεστικές δυνάμεις. Αλλά και σαν παραγωγός και μέτοχος στις παραγωγικές εργασίες, γίνεται παραγωγός αποφάσεων σε όλα τα επίπεδα: οικονομικό, πολιτιστικό αλλά και στον τομέα της καταστολής.

Η πολιτική καταπίεση έχει μια ορατή και μιά αόρατη όψη. μια έκδηλη έκφραση και μια λανθάνουσα, ύπουλη, κρυφή.

Τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ και τις Ενοπλες Δυνάμεις, γενικά, τη Δικαιοσύνη, τις βλέπουμε να επιτίθενται, να σκοτώνουν, να συλλαμβάνουν, να τρομοκρατούν, να βασανίζουν, να φυλακίζουν, να διαλύουν οργανώσεις νόμιμες, να κάνουν κατασχέσεις, να λογοκρίνουν τον τύπο και τα Μ.Μ.Ε. Αυτή η όψη φανερώνεται εναντίον μιας μειοψηφίας. Αλλά, η πιο ενδιαφέρουσα καταπίεση, το πιο ενδιαφέρον κοινωνικά, γίνεται και είναι ότι η μεγάλη πλειοψηφία σκέφτεται ότι αυτά μπορούσαν να συμβούν και σ' αυτήν. Ο φόβος γίνεται το κυρίαρχο στοιχείο στη συμπεριφορά των πολιτών.

Υπουλη, κρυφή αλλά όχι λιγότερο οδυνηρή, είναι η πολιτιστική καταπίεση. Οχι μόνο στο επίπεδο εθνικών μειονοτήτων. Αλλά στο επίπεδο όλων των κοινωνικών κατηγοριών: εργατών, εργαζομένων, μικροαστών, αλλά και στην κατηγορία ακόμα της λεγόμενης ελίτ κοινωνίας. Η επιβολή μοντέλων στη συμπεριφορά, στο ντύσιμο στο γενικότερο τρόπο ζωής, μόδας ακόμα και στις καλλιτεχνικές τεχνολογίες που αποτελούν μια επέκταση της εμπορευματοποίησης και στον καλλιτεχνικό τομέα, είναι μια μορφή κατα-

των βασανιστηρίων στις Μπουμπουλίνες, των Αγριων Ευλοδαρμών. Και σε προέκταση, του Εφοριακού. Αυτή η εικόνα μας κάνει να ξεχνάμε ή να σπρώχνουμε πίσω την εικόνα τη συνολική της Καταπίεσης, της Καταστολής και του ρόλου που παίζει το Κράτος σ'

και να καρφώσουν στον Καύκασο τον Προμηθέα, αντιπροσωπεύουν την απλή μορφή του Κράτους στην εποχή μιας Κοινωνίας που δεν είχε την περιπλοκότητα της σημερινής.

Δεν θα περιγράψουμε τη μορφή τη δομή και τη λειτουργία του στις κατο-

η Κυβέρνηση στην Κοινωνία - ότι, δηλαδή, το Κράτος είναι κύριο της κοινωνίας - και την αναγνώριση του ουσιαστικού μέρους που η καταπίεση, ο εξαναγκασμός παίζει στην άσκηση της εξουσίας, στην κυριαρχία, στη χάραξη γραμμών συμπεριφοράς. Η τρο-

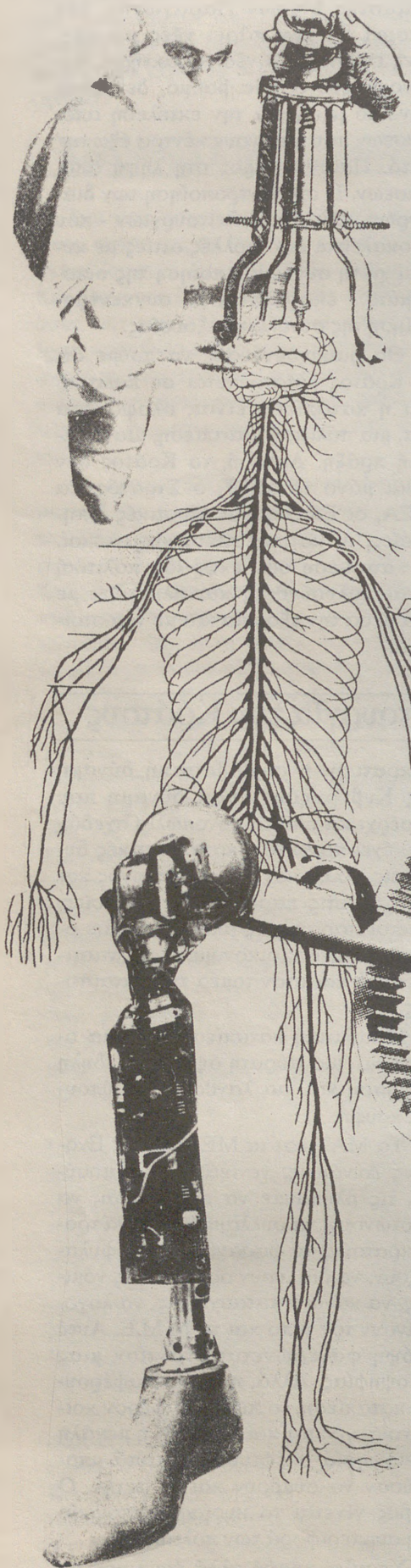
πίσης που εισχωρεί στον εσωτερικό ανθρώπινο χώρο και διαστρέφει την ίδια τη δημιουργική ικανότητα του Ανθρώπου.

Σ' αυτό τον τομέα όπως και στον αθλητικό και ιδιαίτερα στο Ποδό-

σφαιρο και στο Μπάσκετ, η πολιτική καταστολή προωθεί "λύσεις φυγής" που στην ουσία είναι λύσεις εγκλωβισμού του πολίτη στα επιθυμητά από τις ηγετικές ομάδες πλαίσια.

Μέσα και πρακτικές καταστολής σε εθνικό και διεθνές επίπεδο

Το έργο της καταστολής δεν είναι κρατικό μονοπώλιο. Βέβαια, το Κράτος και η Κυβέρνηση στην εποχή μας είναι οι κύριοι Τρομοκράτες. Δεν είναι δυνατόν να δώσουμε ένα παραστατικό σχήμα εδώ για την ανάλυση του Κράτους και της Κυβέρνησης σαν Τρομοκράτες. Μπορούμε όμως να συνοψίσουμε τις τεχνικές που χρησιμοποιούν σαν Τρομοκράτες.

Α' ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

1) Ελεγχος της προσωπικής δραστηριότητας δια μέσου της παρακολούθησης του τηλεφώνου ή τις "πληροφορίες".

2) Ελεγχος του Τύπου και των Μ.Μ.Ε. με χίλιους τρόπους.

3) Πλύση Εγκεφάλου και διαμόρφωση Γνώμης.

Β' ΕΠΙΒΟΛΗ ΝΟΜΩΝ / ΝΟΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

1) Νομοθεσία μεροληπτική - Ποι-

κοποίηση των εργατικών και πολιτικών αγώνων - Ποινικοποίηση της Σκέψης.

2) Εξορίες / απελάσεις - Αναπροσαρμογή του Σωφρονιστικού Κώδικα - Λευκά κελιά - Μη αναγνώριση πολιτικών κρατουμένων.

3) Οχι προστασία εναντίον των εγκλημάτων και της τρομοκρατίας που κάνουν άλλοι πολίτες.

4) Αμεση και αυθαίρετη σύλληψη. Απομόνωση. Απαγορεύσεις.

Γ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

1) Οικονομικές διακρίσεις.

2) Εκβιασμός / Δωροδοκία.

3) "Ενοχή" για οικονομικές δραστηριότητες.

4) Εγκύκλιοι αντιμετώπισης απεργιών και σαμποτάζ στη διαδικασία της παραγωγής.

Δ' ΖΩΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΑΠΕΙΛΕΣ

1) Αμεσες επιθέσεις / βόμβες στο σπίτι ή στο εργοστάσιο ή σε γραμματα.

2) Απαγωγές / Εξαφανίσεις.

3) Απειλές στην Οικογένεια.

4) Βασανιστήρια και ανακρίσεις κάτω από τον έλεγχο της Κυβέρνησης.

Ήταν ανάγκη να κάνουμε σ' αυτό το σημείο αυτό το σχήμα του Κράτους σαν Τρομοκράτη. Για να πούμε αμέσως ότι στη φάση του νεοϊμπεριαλισμού το έχει υπερβεί.

Έχει συστηματοποιηθεί και έχει βρει πρακτικές εφαρμογές η ιδεολογική καταπίεση, που έχει γίνει ένα από τα κύρια στοιχεία καταστολής και

δικαιολόγησης όποις μορφής κρατικής βίας. Η σοσιαλδημοκρατική αντίληψη υποστηρίζει ότι μόνο το Κράτος νομιμοποιείται να ασκεί τη βία. Η μαρξιστική - λενινιστική υποστηρίζει ότι μόνο το Κράτος - Κόμμα νομιμοποιείται να ασκεί τη βία. Το Κράτος και η Κυβέρνηση, που είναι το Κράτος μέσα στο Κράτος, έχουν επιφορτίσει ομάδες έξω από το κατεστημένο - ας το πούμε έτσι - για να ασκήσουν τη βία και την καταστολή σε όλα τα επίπεδα: οικονομικό, πνευματικό, ιδεολογικό, άμεσης υλικής καταστολής. Που δρουν ανεξάρτητα, αλλά όχι ανεξέλεκτα.

Με τις ευλογίες των ηγετικών ομάδων και με την υποστήριξη τμημάτων των νόμιμων μηχανισμών, διαμορφώνονται Εταιρείες, Ομάδες Εργασίας, Ινστιτούτα Ερευνών, που αναλαμβάνουν να "δια φωτίσουν", να πειθαναγκάσουν, να διαμορφώσουν αντιλήψεις, να επιβάλλουν με τη μεσολάβηση των Μ.Μ.Ε. και άλλων εκδηλώσεων (σεμινάρια, αναλύσεις, κ.λπ.) τρόπους ζωής και συμπεριφοράς.

Περίφημα τέτοια ιδρύματα: Τα Ινστιτούτα Στρατηγικών Ερευνών της Στοκχόλμης, του Λονδίνου κ.λπ. Το RAND CORPORATION είναι στην πραγματικότητα το Ινστιτούτο Ερευνας του Πενταγώνου, της CIA

και οργανισμών δεμένων με το στρατιωτικό - βιομηχανικό μπλοκ. Το πιο μεγάλο ίδρυμα του κόσμου είναι το Ιδρυμα Φορντ που προωθεί μελέτες και χρηματοδοτεί έρευνες για όλες τις δραστηριότητες και ιδιαίτερα στην χειραγώγηση της πολιτιστικής δραστηριότητας. Στο Πανεπιστήμιο Τζωρτζτάουν λειτουργεί το Κέντρο για Στρατηγικές και Διεθνείς Μελέτες. Σ' αυτό το 1980 έγινε μεγάλη σύσκεψη - μελέτη για τον τρόπο που θα αντιμετωπιζόταν μια πιθανή νίκη του Ιταλικού Κομμουν. Κόμματος στις εκλογές. Το Ινστιτούτο Κοινωνικών Συγκρούσεων βρίσκεται στο κέντρο των δραστηριοτήτων για την παραγωγή ιδεολογίας και μέσων καταστολής όχι μόνο σε εθνική αλλά και σε διεθνή κλίμακα. Το Ιδρυμα Φουλμπράιτ, οι Στρατοί της Ειρήνης και διάφορα άλλα "εθνικά" Ινστιτούτα, προωθούν το καθένα με τον τρόπο του τον έλεγχο του πνευματικού, του πολιτιστικού χώρου σε διεθνή κλίμακα. Ολ' αυτά τα Ινστιτούτα και Ιδρύματα διαθέτουν άφθονα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης: εφημερίδες, περιοδικά, ειδικά δελτία που στέλνονται από "άγνωστους" σ' επιλεγμένα πρόσωπα της δημόσιας ζωής (βιομηχάνους, δημοσιογράφους, "ειδικούς", μελετητές κ.λπ.).

Ολ' αυτά λειτουργούν μέσα στη λογική της υπεράσπισης συστημάτων εναντίον των κινδύνων αμφισβήτησής τους που προέρχονται από εκείνους που είναι θύματα, των αποφάσεων των ηγετικών, προνομιακών ηγετικών ομάδων, των εθνικών ή πολυεθνικών ή και των δύο μαζί, οικονομικο-πολιτικο-στρατιωτικών μπλοκ.

Αυτό δε σημαίνει ότι λειτουργούν χωρίς συντονισμό. Οι κυρίαρχες ηγετικές κοινωνικές ομάδες έχουν δημιουργήσει άτυπα όργανα συντονισμού.

Πρόκειται για την TRILATERAL (= Τριμερής Επιτροπή) που αποτελείται από οικονομικούς - πολιτικούς και τεχνοκράτες υψηλού επιπέδου του "Τριγώνου" των ΗΠΑ - Ευρώπης - Ιαπωνίας. Αυτή έχει σαν αποστολή την επεξεργασία των κατευθύνσεων που πρέπει να ακολουθηθεί το σύστημα σε όλα τα επίπεδα.

Είναι κάτι σαν Παγκόσμια Κυβέρνηση που παίζει το ρόλο της και μέσα από την "Κυβέρνηση" των 7 βιομηχανοποιημένων χωρών του Κόσμου (ΗΠΑ - Γερμανία - Ιαπωνία - Γαλλία - Αγγλία - Καναδάς - Ιταλία) που αναλύει τη γενική κατάσταση και αποφασίζει σε τακτές συνεδριάσεις πάνω σε όλα τα

προβλήματα. Σ' αυτήν τώρα προσέθηκε σαν όγδοο μέλος (υπό δοκιμή) κι αυτό που ακόμα καλείται ΕΣΣΔ.

Άλλο όργανο είναι η Ομάδα Μπίλντερμπεργκ. Ήταν η πρώτη απόπειρα συντονισμού των χω-

ρών του συστήματος που εξελίχθηκε στην Τριλατεράλ και στην Ομάδα των G7. Σήμερα θα λέγαμε ότι είναι το όργανο που ελέγχει την πορεία της εφαρμογής των αποφάσεων που παίρνονται από την Ομάδα των 7 που όπως φαίνεται θα γίνει σύντομα Ομάδα των 8 με τη συμμετοχή της ΕΣΣΔ.

Οι υποθέσεις που ξέσπασαν τελευταία: Υπόθεση Κόκκινης Προβιάς για την Ελλάδα, GLADIO για την Ιταλία κ.λπ., δείχνουν ότι υπάρχει ένας δυνατός συντονισμός ανάμεσα στις Μυστικές υπηρεσίες - Σώματα Ασφαλείας - Ενοπλες Δυνάμεις - Παρακρατικές Οργανώσεις. Συντονιστής η CIA των ΗΠΑ. Σκοπός η ωμή καταστολή, οι τρομοκρατικές ενέργειες (Γοργοπόταμος εδώ - Πιάτσα Φοντάνα, Σαμποτάζ τρένου στη Μπολόνια κ.λπ. στην Ιταλία, κ.λπ.), ο εξοπλισμός και η εκπαίδευση παρακρατικών "νόμιμων - παράνομων" οργανώσεων, η ανάπτυξη του χαφιεδισμού.

Πέρα από τα Ειδικά Κέντρα Εκπαίδευσης, δημιουργήθηκαν δύο Σχολές Μετεκπαίδευσης στελεχών των σωμάτων ασφαλείας διεθνούς χαρακτήρα: α) Η Διεθνής Αστυνομική Ακαδημία και β) Οι Διεθνείς Αστυνομικές Υπηρεσίες. Δεν υπάρχει ανάγκη ανάλυσης του ρόλου τους και της καταστολής τους.

Τα Σεμινάρια είναι πυκνά. Όπως και οι συναντήσεις των διάφορων Υπουργών Ασφαλείας και άλλων ειδικών για τον καλύτερο συντονισμό και την ανταλλαγή πείρας στο θέμα της "Αντιτρομοκρατίας" που γίνεται σιγά - σιγά η βάση της ιδεολογίας της Εθνικής και Διεθνούς Στρατηγικής της Καταστολής. Είναι γνωστή η δράση της συντονιστικής Ομάδας TREVI.

Η Νέα Τεχνολογία έχει μπει στην εξυπηρέτηση της Καταστολής. Έχουν δημιουργηθεί Ηλεκτρονικά Κέντρα Πληροφοριών. Σ' αυτά πρέπει να υπολογιστούν τα Κέντρα Υποδοχής Πληροφοριών, Επεξεργασίας τους και Απομνημόνευσης (αρχειοθέτησης), σε Εθνική κλίμακα. Ο Λάτσης, π.χ, φρόντισε να δωρίσει στο Κέντρο ολόκληρο τον τερματικό ηλεκτρονικό μηχανισμό.

- Οι πληροφορίες, αναλύσεις, συμπεράσματα μεταβιβάζονται στις κατά τόπους Δ/νεις,

- και στο Ενιαίο Κέντρο Ευρώπης για μια νέα επεξεργασία των πληροφοριών και Ενημέρωσης,

- που τελικά καταλήγουν όλα στις αντίστοιχες Υπηρεσίες των ΗΠΑ.

- Οι πληροφορίες συλλέγονται, εκτός των άλλων συνηθισμένων μέσων (χαφιάδες, τηλ. 170, πράκτορες, κ.λπ.) μέσα από παρακολούθησεις τηλεφώνων,

από "φωτορεπόρτερς", από δημοσιογράφους (!), από τις κάμερες που στήνουν σε πλατείες, γωνίες δρόμων κ.λπ.

Η κρατική καταστολή σαν όπλο της διπλωματίας

Η συνεργασία που υπάρχει σήμερα σε διεθνή κλίμακα για την "καταπολέμηση της τρομοκρατίας" είναι η μία όψη του προβλήματος που λέγεται ασφάλεια της διατήρησης της κυριαρχίας των ηγετικών ομάδων του συστήματος.

Αν, όμως, οι ειδικές ηγετικές ομάδες αδυνατούν ν' αναχαιτίσουν τους κοινωνικούς αγώνες, τότε νομιμοποιείται η διαμέσου των συλλογικών οργάνων Ασφαλείας ή των Διεθνών Οργανισμών η άσκηση βίας για την καταστολή των εξεγέρσεων. Η ισορροπία του Τρόμου δεν είχε σχέση μόνο με τον ανταγωνισμό των Δύο Συστημάτων. Οι Υπερδυνάμεις με τα μέσα που διέθεταν έκαναν ωμές επεμβάσεις σε Κράτη όπου υπήρχαν Κινήματα απειλητικά για την ανατροπή των εσωτερικών ισορροπιών που εξυπηρετούσαν τούτη ή εκείνη την επιρροή. Παραδείγματα πολλά: Αγίος Δομήνικος - Πολωνία - Παναμάς - Ουγγαρία - Σαλβατόρ - Τσεχοσλοβακία - Νικαράγουα κ.λπ. κ.λπ.

Εκφοβιστικές ενέργειες εναντίον της Λιβύης, επέμβαση στο Σουέζ, στο Τσάντ, δολοφονίες, αποκλεισμοί κ.λπ. είναι μέσα της σύγχρονης διπλωματίας.

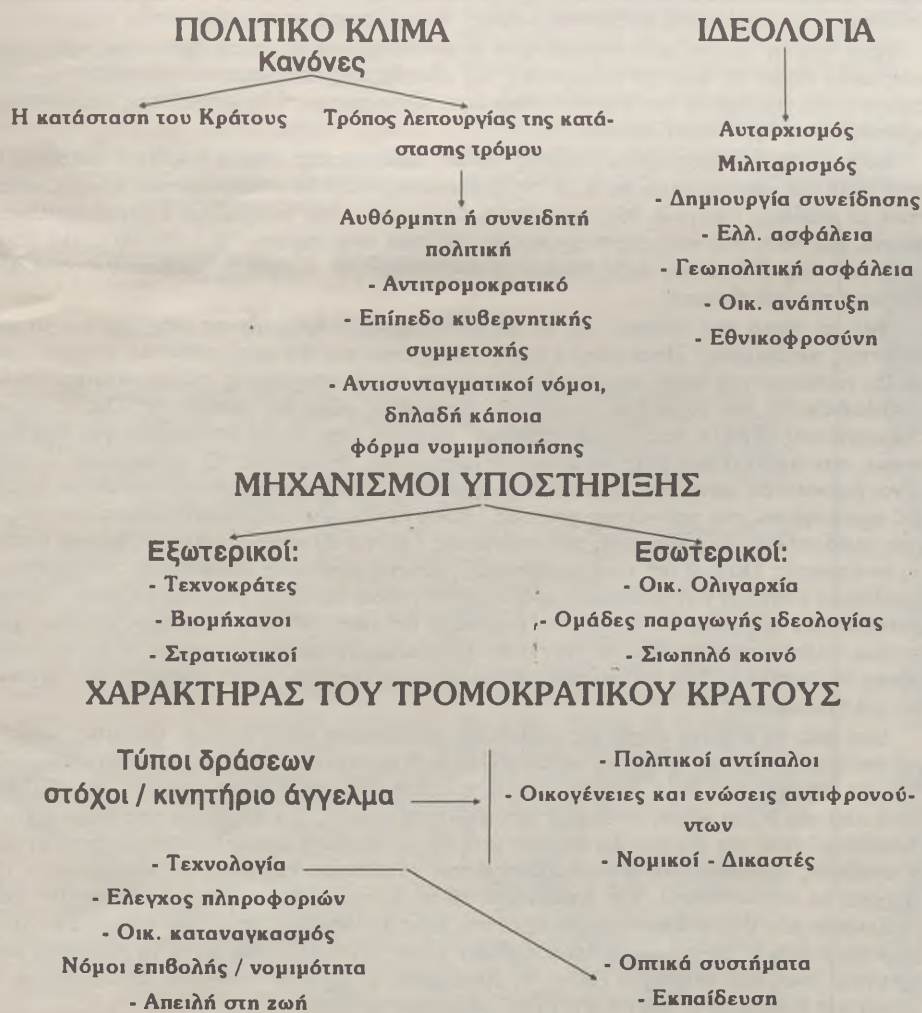
Η τρομοκρατία λαών από ξένα Κράτη και η επέμβαση μπήκαν σε νέα φάση. Τα όργανα συλλογικής Ασφαλείας με πρώτο τον ΟΗΕ υιοθετούν πιο ανοιχτά και έντονα τη μαζική επέμβαση των Κρατών - μελών εναντίον των άταχτων που θέλουν να ξεφύγουν από τις νόρμες που επιβάλλουν οι κάθε φορά Τάξεις Πραγμάτων του κόσμου που διαμορφώνουν οι δυνατοί. Το παράδειγμα των γεγονότων του Κόλπου το επιβεβαιώνει. Όπως και η προσπάθεια του ΝΑΤΟ να επεκτείνει την εκφοβιστική, τρομοκρατική δράση των έξω από τα σύνορα της Ευρώπης και έξω από την αντιμετώπιση του "κομμουνιστικού κινδύνου", εναντίον όποιων θα επιχειρήσουν να σηκώσουν κεφάλι.

Η κρατική βία, η κρατική καταστολή, η κατατρομοκρατία ξεχειλίζει από τα εθνικά σύνορα.

Ετσι, το τρίπτυχο Εθνική - Διεθνική - Διεθνής Καταστολή είν' εκείνο που αποτελεί το πλαίσιο που μέσα του πραγματοποιούνται οι κάθε λογής ανθρωπίνες δραστηριότητες.

Δίνουμε σχηματικά το Σχήμα του Στολ:

ΣΧΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΑΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ

Μερικές παρατηρήσεις

Η ποινικοποίηση της όχι παραδοσιακής πολιτικής πάλης (έξω από τα κόμματα και τα συνδικάτα, κατά παράβαση νόμων και διαταγμάτων που θεωρούνται από τμήματα των ίδιων των ηγετικών ομάδων αντισυνταγματικά) έχει για σκοπό να δημιουργήσει κενό γύρω από εκείνους που αγωνίζονται εναντίον της συνολικής κοινωνικής αναδιάρθρωσης που εξασφαλίζει την εξουσία και τον έλεγχο στις διαρκείς αναδιαρθρωόμενες κοινωνικές ηγετικές ομάδες.

Το MONDE (23.9.80) αναρωτιόταν:

"Οι κοινωνίες μας, χωρίς να γίνουν

αστυνομικές κοινωνίες, μήπως έφτασαν στο σημείο να εγκαταλείψουν τον κοινωνικό έλεγχο στα χέρια της αστυνομίας;"

Ο Μητσοτάκης στους αστυνομικούς:

Το κράτος είσατε εσείς!

Φαινομενικά, νόμος όπως ο αντιτρομοκρατικός και τα διατάγματα για τον περιορισμό του Τύπου, έχουν σκοπό να κυπλήσουν τις οργανώσεις που έχουν επιλέξει σαν μέθοδο δράσης τους την ένοπλη αντίσταση, που μέχρι τώρα παραμένει στο επίπεδο της ένοπλης προπαγάνδας. Στην ουσία, όμως, όπως φαίνεται καθαρά από τα διατάξεις τους, την ερμηνεία που τους δί-

νουν και την πρακτική που ασκούν ή δικαστική και εκτελεστική εξουσία,

έχουν σκοπό την κατατρομοκρατία των κοινωνικών εκείνων στρωμάτων και κατηγοριών που δυνητικά θα μπορούσαν να προβάλουν δυναμική αντίσταση σε κυβερνητικές αποφάσεις και πρακτικές που θίγουν άμεσα τα συμφέροντά τους είτε οικονομικά είτε ηθικά είναι αυτά:

Η καταστολή στο πλαίσιο της διεθνούς διαίρεσης της παραγωγής / αναπαραγωγής του πολυεθνικού Κεφαλαίου και του Στρατηγικο-στρατιωτικού ειδικού ενδιαφέροντος σε μερικές γεωγραφικές ζώνες.

Αυτή κατανοείται σ' αυτή τη λογική:

Μόνο έτσι κατανοούμε τη σύνδεση που έχουν οι αντιτρομοκρατικοί - αντεργατικοί νόμοι μιας χώρας με, την οικονομική και στρατιωτική βοήθεια σε οργανώσεις για ανατροπή ή διατήρηση καθεστώτων (Νικαράγουα - Σαλβατόρ - Αφγανιστάν - Αγκόλα - Τουρκία) οι πόλεμοι για επιβολή του Διεθνούς Δικαίου, η σιωπηλή προσάρτηση του Λιβάνου, τα γεγονότα της Αιθιοπίας, η αποδοχή της Λιβύης να συνεργαστεί με την Αγγλία για την καταστολή στην Ιρλανδία έναντι αναγνώρισής της σαν "νομοταγούς δύναμη" κ.λπ.

Θα περίμενε κανείς να γίνουν από εδώ υποδείξεις ή προτάσεις όλου αυτού του πλέγματος καταστολής που μας συμπιέζει (οικονομική - σωματική - ψυχολογική - πολιτιστική - πολιτική κ.λπ.). Δεν είναι αυτός ο σκοπός μας. Δένουμε τα στοιχεία. Εκείνο που πρέπει να επιδιώξει κανείς είναι να επιδιώξει να συνειδητοποιήσει καθαρά αυτό που συμβαίνει γύρω του και όχι μόνο στον τομέα της καταστολής και να επιλέξει ο ίδιος τον τρόπο αντιμετώπισής του. Η πρωτοβουλία είναι του καθενός.

Γ. Γαλανόπουλος - Ανέστης

- Η τρομοκρατία χρησιμοποιείται από την κυβέρνηση για να ελέγξει τους πολίτες

- Η πολιτική της τρομοκρατίας και οι πρακτικές της είναι ανάλογες με το πολιτικό κλίμα και τις περιρρέουσες περιστάσεις

- Υπάρχει ποικιλία ιδεολογιών που υπηρετούν να νομιμοποιήσουν την κυβερνητική τρομοκρατία

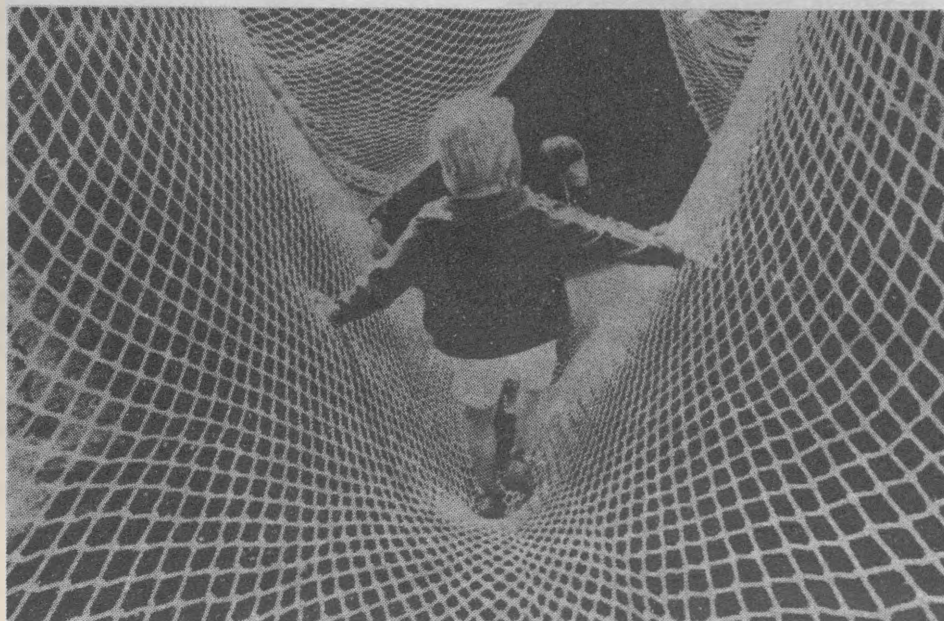
George Lopez

"Το Κράτος σαν Τρομοκράτης"

Π.χ: εργαζόμενοι στις προβληματικές - Ανεργοί. Επίσης, δίνουν υποστήριξη στα Μ.Μ. Ενημέρωσης σαν ανεξάρτητων δήθεν, τολμηρών ελεγκτών της εξουσίας (ενώ αποτελούν κι αυτά την 4^η εξουσία) που τάχα την κοντράρουν, υπερασπίζονται τις "Συνταγματικές ελευθερίες" διακινδυνεύουν και... μεγαλώνουν την υπόληψή του.

Η πρώτη διεθνής - θα λέγαμε - συστηματοποίηση της καταστολής καταγράφεται το 1871 με την περίφημη Εγκύκλιο του Jules Faune εναντίον της 1^{ης} Διεθνούς στην περίοδο της Κομμούνας. Μ' αυτήν συντάχθηκαν η Ισπανία, η Ιταλία, η Πρωσία, βέβαια, ο Πάπας κ.λπ.

Ενα από τα πιο ολοφάνερα χαρακτηριστικά της πολιτικής καταπίεσης των κρατών είναι η άρνηση να θεωρούνται σαν πολιτικοί, οι μαχητές των επαναστατικών οργανώσεων που έχουν φυλακιστεί και δικαστεί. Παρ' όλο που είναι καθαρό από κάθε πλευρά ότι οι πράξεις που γι' αυτές κατηγορούνται δεν έγιναν για προσωπικά οφέλη ή από μανία για το έγκλημα, αλλά για λόγους πολιτικούς. Το Κράτος, τα όργανα της εξουσίας χρησιμοποιούν όλα τα μέσα που έχουν στη διάθεση τους (τηλεόραση, ράδιο, Σχολείο, εφημερίδες κ.λπ.) να διαμορφώσουν και να πείσουν την κοινή γνώμη, ότι τα αδικήματα που πρέπει να δικαστούν είναι του κοινού ποινικού δικαίου και όχι πολιτικά. και γι' αυτό είναι για όλα και για όλους επικίνδυνοι. Μετά την Απελευθέρωση, το 1945, οι αγωνιστές της Εαμικής Αντίστασης, του ΕΛΑΣ πιάστηκαν, δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σαν ληστές, σαν δράστες ενεργειών που υπάγονται στο Κ. Π. Δίκαιο.

Γ.ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ: "ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΖΗΤΩ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ"

Στις 14 Νοεμβρίου θα εκδικαστεί στην Αθήνα η έφεση εναντίον εκείνης της απόφασης, η οποία πριν 19 χρόνια έστειλε εφ' όρου ζωής στις φυλακές το ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟ, κατηγορούμενο για την εκτέλεση αυτού που βίασε τη μητέρα του.

Εκτοτε, η παράνοια της κατεστημένης ηθικής, καθώς κι η εγγενής θηριωδία της εκμεταλλευτικής κοινωνίας, όπως μορφοποιούνται δίχως τα φτιασίδια μέσα στα κολαστήρια των φυλακών, τον έκαναν να αναλάβει έναν αδιάπτωτο και θαρραλέο αγώνα ενάντια στην αναξιопρέπεια της υποταγής και του ατομισμού, συνθήκες αναγκαίες για τη συνεχή αναπαραγωγή του διαχωρισμού σε αφεντικά και δούλους. Κορυφαίες στιγμές του αγώνα αυτού η επιστροφή του στις φυλακές Κέρκυρας, μετά από επιτυχή απόδραση για να απελευθερώσει σύντροφό του, η συμμετοχή του στο κάψιμο του κολαστηρίου της Κέρκυρας και η συμμετοχή του στην εξέγερση των φυλακισμένων της Αλικαρνασού.

Αντιγράφουμε από το βιβλίο του "Γδάρτες ονειρών"

Αρνούμαι να υποβάλλω αίτηση χάριτος.

Γιατί, η αίτηση χάριτος είναι γι' αυτούς που αισθάνονται ένοχοι, και που πράγματι είναι στη συνείδηση του κάθε ανθρώπου ένοχοι. Είναι αυτοί που ζητούν την προστασία της φυλακής, για να σκεπάσει και να καλύψει την αποκρουστικότητα τους. Είναι αυτοί οι ανώμαλοι και διεστραμμένοι με τις φοβερές πράξεις, που αγκαλιάζουν τη φυλακή (για λίγο καιρό) για να τους προστατεύει από την περιφρόνηση των ανθρώπων. Είναι αυτοί που συντηρούν τις φυλακές με την απαισιότητα τους, και που καλύπτουν τα βασανιστήρια που διαπράττει η αδικία ενάντια σ' όποιον αρνείται ελφ αυτή τη σαπίλα Δήμων και θυμάτων.

Εγώ αρνούμαι να υποβάλλω την ταπεινωτική αίτηση χάριτος, γιατί δεν είμαι ένοχος. Γιατί δεν έχω κάνει κανένα φοβερό, ανώμαλο, διεστραμμένο, ή σιχαμερό έγκλημα. Γιατί έχω καταδικαστεί από τη βαρβαρότητα της δικτατορίας. Γιατί με καταδίκασαν μέσα σε δύο ώρες σε ισόβια, για ένα αδίκημα, που έκανα για να υπερασπιστώ την τιμή της οικογένειάς μου, που αν αυτή τη στιγμή μου παρουσιαστεί θα το κάνω πάλι και πάλι και πάλι. Και που όχι μόνο δεν με πήγαν στο εφετείο, παρά από τότε, ενώ έβλεπα την πόρτα της φυλακής ν' ανοίγει και να βγαίνουν με καθαρή καρδιά όλοι οι εγκληματίες που είχαν διαπράξει τερατοουργήματα. Εμένα επί 18 ολόκληρα χρόνια, με ξέσκισαν, με βίασαν, με γάμησαν, και ασταμάτητα με βιάζουν. Και παρανομούν με την χειρότερη εγκληματικότητα πάνω μου. Γιατί αφού μου ακρωτηρίασαν το κορμί όρεψαν και μου ποδοπάτησαν και την ψυχή.

Γιατί είναι αδύνατον να υπογράψω μια αίτηση χάριτος απέναντι στους δήμιούς μου, που καρατόμησαν την ύπαρξή μου.

Γιατί τα πειθαρχεία και οι απομονώσεις που έχουν βαφτεί με το αίμα μου και που έχουν καταστρέψει το δικό μου, αυτός ο μεγαλύτερος μου κριτής δεν μ' αφήνουν να υπογράψω μετάνοια στους τυράννους μου.

Γιατί 18 χρόνια είμαι παράνομα μέσα στη φυλακή, όπου μου φέρονταν χειρότερα απ' ότι σ' έναν αιχμάλωτο πολέμου.

Γιατί οι ίδιοι αυτοί που αγκαλιάζουν τους πραγματικούς εγκληματίες μ' έριξαν στους τάφους της απομόνωσης, για πολλά χρόνια, όπου μέσα τους τα σατανικά τους μυαλά εφεύραν και εφάρμοσαν πάνω στο κορμί μου τα πιο κτηνώδη βασανιστήρια.

Γιατί είμαι αθώος, και προκαλώ γι' αυτό μια δημόσια δίκη για να το αποδείξω, για ν' αποδείξω με αδιάσειστα επιχειρήματα την αθωότητά μου, και την κτηνώδη βαρβαρότητά σας. Που όλες είναι χιλιάδες φορές χαραγμένες πάνω στο κορμί μου.

Γιατί είμαι όμηρος στα χέρια μιας κακούργας και απάνθρωπης δικαιοσύνης, που αν έχει φωνή ας βγει και να μιλήσει ανοιχτά και δημόσια για τα δικά μου εγκλήματα. Ποιά είναι; Και τι έχω κάνει; Που με κρατά ολόκληρα χρόνια μέσα στα πειθαρχεία και στις απομονώσεις. Και ας μιλήσει και για τα εγκλήματα αυτά τα φρικτά τα τερατώδη εγκλήματα των δολο-

για αυτήν την εξέγερση, "Ετσι, η εξέγερση στον "παράδεισο" των φυλακών έγινε από όνειρο πραγματικότητα, για να δεχθεί το εξευτελιστικό σωφρονιστικό σύστημα το χειρότερο και μεγαλύτερο χτύπημα. Καθώς μέσα σε μια στιγμή γκρεμίσαμε το μύθο μιας ζωής, βγάζοντας σε αχρηστία στον ανθό των φυλακών και μαζί του την ίδια την κοινωνία που πάνω του καθρεπτιζόταν με καμάρι. Και μ' εμάς εδώ επιτεύχθηκε το τρομερότερο, αυτό που δε θα περνούσε από κανενός της σκέψης ότι μπορούσε να γίνει. Όλοι τώρα γνωρίζουν βαθιά πως εμείς οι εξεγερμένοι της Αλικαρνασού δε ζητάμε άλλες πιό καλύτερες συνθήκες φυλάκισης, αφού δεν υπάρχουν καλύτερες από τις επιβαλλόμενες! Αλλά όλοι εμείς θέλουμε ελευθερία ή να πεθάνουμε... κανένα περιθώριο εκλογής εκτός των δύο: Η ένας ατελείωτος ταπεινός σκλάβος ή ένας εξεγερμένος. Όλα τα άλλα είναι απλά καταπραυντικά, για να αφαιρούν απ' το μυαλό τη σκέψη κι απ' το σώμα τη δύναμη. Η εξουσία σ' ένα γλείφτη σκλάβο μπορεί να κάνει χίλιες φαινομε-

νικές παραχωρήσεις, εφόσον αυτές διευρύνουν, στην ουσία, τη σκλαβιά και δεν προσφέρουν κανέναν κίνδυνο στους αφέντες. Μέχρι που κάμποσες φορές τους αφήνουν να τρίβονται μαζί τους, για να δείξουν την ισότητά τους".

Δημοσιεύουμε εδώ τη τη δήλωση του αγωνιστή Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ, όπου εξηγεί γιατί αρνήθηκε να υποβάλλει αίτηση χάριτος, ως ένα κείμενο εύγλωττο αυτού που η εξουσία τρέμει, την άρνηση της υποταγής και της παραχώρησης της Αξιοπρέπειας της Αντίστασης. Η δεδομένη αλληλεγγύη μας στον εξεγερμένο Γ. Πετρόπουλο δεν αφορά μόνο την προσπάθεια ενός αγωνιστή, που βιωματικά ένωσε την καθεστωτική αθλιότητα σε μια ακραία της μορφή, έναντι των κρατικών μηχανισμών και κοινωνικών θεσμών, αλλά συνυπογράφει και δοκιμάζεται μαζί του σ' ένα σκοπό, δίχως αιτήματα: την καταστροφή των ορατών και αοράτων φυλακών...

EL PENAL DE LIBERTAD

Αναφορά πάνω σ' ένα Λατινοαμερικάνικο κολαστήριο...

Ήταν η φυλακή στην οποία χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, τόσο στα χρόνια της στρατιωτικής δικτατορίας που επιβλήθηκε στην Ουρουγουάη απ' το 1973 ως το 1985 όσο και στα πριν απ' αυτήν χρόνια κατά τη διάρκεια της "θωρακισμένης" δημοκρατίας (1968 - 1973), βίωσαν την ανθρώπινη ζωή να συντίβεται και να εξευτελιζεται ανάμεσα στις φριχτές συνθήκες φυλάκισης και στα έργα των βασανιστών τους. Με την πτώση της δικτατορίας, το κάτεργο - πρότυπο έκλεισε κι οι πολιτικοί κρατούμενοι στο σύνολό τους - αν κι όχι χωρίς σκληρούς αγώνες τα πρώτα χρόνια - απελευθερώθηκαν. Ομως...

Η τεχνική της έντασης στην πιο ψυχρή εκδοχή της

"Στις 0.30 της 19^{ης} Νοέμβρη όλοι οι κρατούμενοι της φυλακής Punta Carretas κοιμόντουσαν. Εκείνη την ώρα άρχισαν να καταφάνουν αστυνομικοί με μακρύκανα όπλα με τα οποία αμέσως άρχισαν να πυροβολούν, ακροβολισμένοι στα τείχη της φυλακής, προς τον ουρανό. Κατά τις τρεις οι πυροβολισμοί ριχνόντουσαν ευθέως προς τα κελιά και τα παράθυρα των κελιών. Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει το γιατί, κι αν κάποιος είχε την περιέργεια να μάθει κατέληγε νεκρός ή τραυματίας. Κι η ανησυχία μας μεγάλωσε όταν έγινε αντιληπτό πως οι 9 στους 10 φύλακες ήταν επιφορτισμένοι με την εσωτερική φύλαξη είχαν εξαφανιστεί. Τότε μπάτσοι με πράσινες στολές εισέβαλαν απ' όλες τις μεριές. Μας επιτέθηκαν με ουρλιαχτά, χτυπώντας μας και συνεχίζοντας να πυροβολούν".

Αυτή ήταν η "στάση" που ανακάλυψαν οι ιθύνοντες για να μεταφέρουν τους κρατούμενους στην Penal de libertad (στερητική της ελευθερίας), το ταιμεντένιο κολαστήριο που άνοιξε ξανά τις πόρτες του για να ενταφιάσει μέσα του αυτή τη φορά, τους κοινωνικούς κρατούμενους της Punta Carretas.

Φυσικά, ακολούθησαν οι γνωστές τυπικές διαδικασίες: Αγριοι ομαδικοί ξυλοδαρμοί στην αυλή και συστηματικά κατά μονάς βασανιστήρια. Η δε μεταφορά των κρατουμένων έγινε με νταλίκες - ψυγεία. Με τη φυλακή είχαν μείνει δύο νεκροί και 4 βαριά τραυματισμένοι. Απ' τους δύο νεκρούς ο πρώτος σκοτώθηκε στην προσπάθειά του να μάθει ποιοί και γιατί πυροβολούσαν, ο δε δεύτερος πυροβολήθηκε εν ψυχρώ στην αυλή κατά την διάρκεια του ξυλοδαρμού.

"Με τα χέρια στο σβέρκο και τα μάτια κλειστά... ακούγαμε τις οδηγίες για το νέο καθεστώς πειθαρχίας". Ήταν μόνο η αρχή. Στα χρόνια που θα ακολουθήσουν οι κρατούμενοι θα νοιώσουν στο πετσί τους την βαρβαρότητα της δημοκρατικής πλέον καταστολής. Οι αδελφοί Carlos και Juan Pilo, αναρχικοί αγωνιστές μέλη της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ουρουγουάης (FAU), που "φιλοξενήθηκαν" κι αυτοί στην Penal de libertad για ένα διάστημα, σαν αποτέλεσμα μιάς αστυνομικής σκευωρίας, δηλώνουν: "Οι κοινωνικοί κρατούμενοι βιώνουν σε ορισμένες περιπτώσεις, συνθήκες κράτησης χειρότερες απ' ότι οι πολιτικοί κρατούμενοι στα χρόνια της χούντας... βασανισμοί και απομόνωση αποτελούν μέρος ενός σχεδίου και μιας πολιτικής που σκοπό της έχει να εξοντώσει κάθε μορφή και διάθεση αντίστασης. Πολλοί απ' τους μηχανισμούς και τις μεθόδους καταστολής που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον των πολιτικών κρατουμένων, εξακολουθούν να εφαρμόζονται σήμερα εναντίον των κοινωνικών. Και το πιο χειρότερο απ' όλα είναι ότι, όταν κάτι βγαίνει προς τα έξω, θάβεται συστηματικά απ' τον τύπο. Η διαστροφή που καλλιεργούν τα μέσα ενημέρωσης σε μεγάλη μερίδα του κόσμου περνά μέσα απ' αυτό το "σοφό" απόφθεγμα: "πρόκειται για εγκληματίες".

Ένα από τα θύματα αυτής της μεθοδικής καταστολής ήταν ο Jorge Gerardo Barreiro για τον οποίο είχε την τόλμη να καταγγείλει τη δολοφονία του ο ίδιος ο συγκρατούμενος του. Το Γενάρη του '90 ο Julio C. Ibarra πεθαίνει λόγω έλλειψης ιατρικής περίθαλψης μετά από μια οξεία κρίση άσματος που κράτησε 6 ώρες. Το Φλεβάρη του ίδιου χρόνου αυτοκτονεί ένας νέος 19 ετών. Σε ανακοίνωσή της η επιτροπή κρατουμένων καταγγέλει πως οι συνθήκες κράτησης και η συμπεριφορά των υπεύθυνων της φυλακής υποχρέωσαν τον 19χρονο να αυτοκτονήσει. Τον Ιούλιο του '90 κάνει την εμφάνισή της η καταγγελία ενός έγκλειστου που βασανίστηκε άγρια εξ αιτίας μιας απόδρασης. Στην ίδια καταγγελία αναφέρεται ο άγριος ξυλοδαρμός κρατουμένων μέσα στα κελιά τους κατά τη διάρκεια μιας έρευνας. Είναι απ' αυτούς ο Pedro V. Rodriguez, 17 χρόνων πεθαίνει. Σύμφωνα με το υπουργείο δικαιοσύνης "έπαθε ατύχημα" παίζοντας μπάλα!

Πριν μερικούς μήνες μια σάση κρατουμένων κατασπάλθηκε άγρια, αφού πρώτα φρόντισαν να απομονώσουν την φυλακή από συγγενείς και τυχόν "ταραξίες". Να σημειωθεί εδώ πως σοβαρά προβλήματα, εκτός απ' τους ίδιους τους κρατούμενους, αντιμετωπίζουν και οι συγγενείς τους, οι οποίοι αγωνίζονται ενάντια στις κτηνώδεις συνθήκες κράτησης μέσα από μια επιτροπή συγγενών των κοινωνικών κρατουμένων (Comision Familiares de Presos Sociales). Αυτή η επιτροπή μαζί με την οργάνωση SASID (επιτροπή αλληλεγγύης προς τους κρατούμενους) η οποία δρα ταυτόχρονα στην Αργεντινή και την Ουρουγουάη, και την FAU, έχουν διεξάγει μια σειρά από αγώνες με θετικά αποτελέσματα, αν και η επίτευξη του τελικού στόχου, το γκρέμισμα όλων των φυλακών, θα απαιτήσει πολλούς αγώνες και θυσίες ακόμα.

"Ένα παρελθόν και ένα παρών, ορίζουν την φυλακή αυτή, όχι μόνο σαν ένα χώρο φυσικής εξόντωσης, αλλά επίσης σαν μια πολιτική, την οποία αυτό που την ενδιαφέρει είναι το λάδωμα των μηχανισμών καταστολής, η απομόνωση, η καταστροφή της προσωπικότητας, τα βασανιστήρια, η νομιμοποίηση της βαρβαρότητας. Είναι το πιο δίκαιο πράγμα να σηκώσουμε την σημαία της υπεράσπισης των κοινωνικών κρατουμένων, χτυπώντας τους κοινωνικούς θεσμούς του συστήματος. Είναι αναγκαίο να σπάσουμε το φράγμα σιωπής, διαφορετικά θα είμαστε υπόλογοι απέναντι σ' αυτό που κατάγγελλαν οι κρατούμενοι σε μια επιστολή τους για την αυτοκτονία του 19χρονου: "Να μην γίνεις με την σιωπή σου συνένοχος των ληστών της εξουσίας και των θηριωδιών της".

Το κείμενο αυτό βασίστηκε στα τεύχη της εφημερίδας της FAU "SOLIDARIADAD", τεύχη 21 - 30.

φόνων που τόσο απλόχερα αγκαλιάζει. Και ποτέ κανέναν τους δεν είδα να τιμωρήσει σκληρά ούτε δικαστικά ούτε πειθαρχικά. Παρά κάθε λίγο και λιγάκι τους ξαμολά για να συνεχίζουν υπόγεια το κακούργικο έργο τους.

Τα πειθαρχεία και οι απομονώσεις, τα μαστίγια, οι γροθιές, οι κλωτσιές, τα ρόπαλα, τα ξεβρακώματα, ουρλιάζουν πάνω στο κορμί μου μέρα νύχτα. Με σακατέψατε και μ' αχρηστέψατε γιατί ποτέ δεν δέχτηκα την ηθική της βαρβαρότητάς σας.

Αρνούμαι γιατί ένοχοι είσαστε εσείς. Εσείς είστε οι εγκληματίες που πάνω μου 20 χρόνια εγκληματείτε με τα πιο βάρβαρα και κτηνώδη μέσα. Εσείς διαπράττετε κάθε στιγμή εναντίον μου το ένα αδίκημα πάνω στο άλλο...

Να... γιατί δεν θα σας δώσω ποτέ τη χαρά να σας συγχωρήσω για όλη την τεράστια βαρβαρότητα που μου κάνετε. Και θα προτιμήσω να γίνει το κελί σας τάφος μου, παρά να παρακαλέσω τους βασανιστές μου να με βγάλουν ζωντανό απ' αυτό, όταν οι άκλειστες πληγές ουρλιάζουν και απαιτούν μέσα απ' τους τωρινούς τάφους του νταχούν την δικαίωσή τους. Απαιτούν να γδυθούν και να φανερωθούν μπροστά σ' όλη την κοινωνία. Για ν' αντικρύψει με τα μάτια της, όλη την θηριωδία της "δικαιοσύνης" στην προσπάθειά της να μου φιώσει την φωνή. Και στην απεγνωσμένη της προσπάθεια να με καταντήσει ένοχο! Για να σκύψω το κεφάλι μου μπροστά της.

Οχι, δεν το δέχομαι. Μπορείτε κάθε μέρα, όπως το κάνετε ολόκληρα χρόνια, να με βιάζετε και να με ποδοπατάτε, αλλά εγώ χάρη από σας δεν θα ζητήσω ΠΟΤΕ.

Ποτέ δεν θαβάλω έμπλαστρο στις πληγές μου το τρισάθλιο και ταπεινωτικό χαρτί της αίτησης χάριτος. Γιατί τότε θα προδώσω τον εαυτό μου, και θα χειροκροτήσω τους βασανιστές μου... Πράγμα, που όσο βρώμικος κι αν είμαι δεν μπορώ να το αντέξω, γιατί δεν έχω τη δύναμη ν' αντέξω μια τέτοια τεράστια βρωμιά. Προτιμώ τον χειρότερο θάνατο, τον φριχτότερο που υπήρξε ποτέ μέσα στο νεκρικό κελί της φυλακής, παρά ν' απλώσω το χέρι μου για να σβήσω τις πληγές μου, όχι ΠΟΤΕ!

Γιατί λοιπόν να σας ζητήσω χάρη; Αφού ότι αίμα είχα μου το ήπιατε, ότι σάρκες μου τις φάγατε, τα κόκαλα άπειρες φορές μου τα συντρίψατε, την ψυχή μου την ξεράσατε στο βούρκο... και τα παιδικά μου όνειρα στη λάσπη. Γιατί λοιπόν! Ποιά κοινωνία είναι αυτή που θα δεχθεί πάλι μέσα της έναν άνθρωπο, άμα πρώτα δεν δικαιοδοθούν οι πληγές του, ποιά;

Χάρη πρέπει να μου ζητήσει αυτή η κοινωνία που με κατόνησε έτσι, και όχι εγώ απ' αυτήν. Αυτή και οι εκπρόσωποί της πρέπει να απολογηθούν δημόσια και όχι εγώ. Αυτοί βιαιοπραγούσαν πάνω μου και όχι εγώ πάνω σ' αυτήν.

Γιατί λοιπόν: Ας βγη κάποιος και να μιλήσει. Γιατί να ζητήσει ένα πληγωμένο κορμί χάρη από τους δήμιούς του. Ας βγει. Ας βγει ένας.

Γιάννης Β. Πετρόπουλος
Φυλακές Κέρκυρας

ΝΕΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σε κάθε γωνιά του πλανήτη οι ίδιες οι συνθήκες κι οι εξελίξεις μέσα στην κοινωνία ποτίζουν το δέντρο της Αναρχίας. Τελευταία νέα για συγκρότηση Αναρχικών ομάδων έχουμε από τη Χιλή, το Περού, την Ουγγαρία και τη Λιθουανία.

ΠΕΡΟΥ

Οι σύντροφοι του Περού έχουν ήδη οργανωθεί σε μια μεγάλη ομαδοποίηση που δουλεύει τόσο εσωτερικά ζητήματα ιδεολογικού χαρακτήρα μέσα από αντιεξουσιαστικές διαδικασίες (συνελεύσεις, επιτροπές κλπ.), όσο και μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι και κυρίως στο συνδικαλιστικό πεδίο. Κι όλα αυτά μέσα σε ένα κλίμα ιδιαίτερα έντονης πολιτικής έντασης που καλλιεργεί ο ανταρτοπόλεμος, πόλης και βουνού, που διεξάγουν οι οργανώσεις Turak Amaru και Sendero Luminoso, με άμεσα αποτελέσματα αυτής της έντασης τη στρατιωτικοποίηση που στοχεύει στο εργατικό κίνημα, στην οικονομική σταθερότητα των αφεντικών και την εξόντωση του αντάρτικου.

Η συνδικαλιστική δουλειά έχει αποδώσει ήδη καλά αποτελέσματα κι έχουν δημιουργηθεί πυρήνες δράσης μέσα στο συνδικάτο των μεταλλουργών και μεταλλουργών. Παρά τον έλεγχο του συνδικάτου από τους Λενινιστές, οι προοπτικές είναι ευοίωνες. Όμως η δράση αυτή έχει το τίμημά της: Πολλοί σύντροφοι έχουν συλληφθεί απ' το στρατό κι έχουν υποστεί πολλές διώξεις και βασανισμούς. Ένας απ' αυτούς, ο G. Victor Tayre, γενικός γραμματέας του συνδικάτου, κατηγορείται αυτό τον καιρό για "τρομοκρατία". Έχει ξεκινήσει μια καμπάνια αλληλεγγύης κι αν κάποιος θέλει να συνδράμει μπορεί να αποστείλει κάποια διαμαρτυρία απ' ευθείας στα γραφεία του συνδικάτου: Plaza dos de Mayo, 44, LIMA, απαιτώντας την άνευ όρων απελευθέρωσή του. Σύντομα - οικονομικοί λόγοι του έχουν εμποδίσει μέχρι τώρα - θα εκδοθεί και το έντυπο της ομαδοποίησης των περουβιανών συντρόφων

με τίτλο Rojo y Negro (Μαυροκόκκινο).

ΧΙΛΗ

Ένα πρώτο βήμα για την ομοσπονδopoίηση του Χιλιανού Αναρχικού κινήματος έγινε στις 2 Γενάρη του '91, όταν σε συνάντηση αναρχικών ομάδων απ' όλη την Χιλή αποφασίστηκε η συγκρότηση της FAI (Federacion Anarquista

Interciudadana / Διαπολιτειακή Αναρχική Ομοσπονδία). Στη FAI συνεχίζουν να προσχωρούν και άλλες ομάδες. Αυτή τη στιγμή, οι σύντροφοι στη FAI ασχολούνται με ζητήματα ιδεολογικής και οργανωτικής συγκρότησης, έτσι ώστε σε εύλογο χρονικό διάστημα να είναι σε θέση να προπαγανδίσουν τις ιδέες της Αναρχίας ανοιχτά μέσα στην κοινωνία. Υπό συγκρότηση βρίσκεται επίσης αντιμilitarιστικό κίνημα παρά τα προβλήματα που προκύπτουν λόγω της κατάστασης εκεί.

Για την τελευταία εβδομάδα του Απριλίου έχει συγκληθεί ένα συνέδριο που θα καταπιαστεί με όποια ζητήματα έχουν προκύψει και χρειάζεται να συζητηθούν.

Εάν κάποιος σύντροφος θέλει να συνδράμει στην οικονομική ενίσχυση των Χιλιανών συντρόφων μπορεί να το κάνει στέλνοντας κάποιο χρηματικό πο-

σό σ' αυτή τη διεύθυνση:

Eduardo Torres
Los Suces 426
Lomas Coloradas
Concepcion
CHILE

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

"Μετά απ' τη σχετική ηρεμία του καλοκαιριού (1990) που πέρασε χωρίς γεγονότα, στα τέλη του Σεπτεμβρίου αρχίσαμε πάλι τη συνέλευση της ομάδας. Στις 19 Σεπτεμβρίου οργανώσαμε μίαν αντιμilitarιστική διαδήλωση στο κέντρο της Βουδαπέστης, με τη συμμετοχή 300 πολιτών. Κεντρικό της σύνθημα ήταν, φυσικά, η κατάργηση όλων των στρατών, κι είχε θετική ανταπόκριση στον τύπο. Στις 9 Οκτώβρη ομάδα 25 ατόμων συγκεντρώθηκε έξω απ' την πρεσβεία της Πολωνίας, για να διαμαρτυρηθεί για την ψήφιση ενός νόμου, ο οποίος περιορίζει το δικαίωμα στην έκτρωση.

Στις 23 Νοέμβρη η ομάδα κατέλαβε συμβολικά - για 5 λεπτά - την πρεσβεία της Γερμανίας σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους "Squatters" του Βερολίνου.

Και ξανά στο δρόμο. Στις 16 Γενάρη πραγματοποιήσαμε συγκέντρωση διαμαρτυρίας ενάντια στον πόλεμο μπροστά απ' τις πρεσβείες των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ιράκ. Στις 25 του Γενάρη μαζί με το φεμινιστικό κίνημα οργανώσαμε μια διεθνή ημερίδα ενάντια στη φρίκη του πολέμου. Είναι αξιοσημείωτο ότι παρά τη μικρή συμμετοχή ήταν η πρώτη συγκέντρωση εναντίον του πολέμου στην Ουγγαρία. Τον ίδιο καιρό μέλη της ομάδας έδωσαν πολλές συνελεύσεις στο Μ.Μ.Ε.

Αυτό που βλέπουμε είναι ότι υπάρχει ένα αυξανόμενο ενδιαφέρον για τις Αναρχικές ιδέες στην Ουγγαρία παρ' ότι αυτές έχουν ταυτιστεί μ' άλλα άσχετα πράγματα, από τον κόσμο. Πιστεύουμε πως η δημοσίευση του περιοδικού μας θα λύσει πολλές απορίες και θα ξεδια-

λύνει πολλές συγχύσεις."

ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ

"Η κατάσταση στη Λιθουανία δε διαφέρει από εκείνη στις υπόλοιπες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Εδώ και 2,5 χρόνια είμαστε μάρτυρες του ίδιου σκηνοικού που έχει στηθεί, και που στη Λιθουανία εκφράζεται με τη συγκρότηση του "Λαϊκού Μετώπου". Τον τελευταίο όμως καιρό είναι εμφανής η απόγνωση του κόσμου που περίμενε κάποιες αλλαγές και καλύτερες από τις νέες συνθήκες που δημιουργήσε η περεστρόικα, και που δεν άλλαξε τίποτα στο οικονομικό - τουλάχιστον - πεδίο. Μέσα στον ίδιο τον κόσμο είναι εμφανής η τάση για αυτονομία: κινήματα "πράσινων", αναρχικών ομάδων και αυτόνομων συνδικάτων είναι αυτή τη στιγμή στα σκαριά, αν και τόσο η ηλικία των συντρόφων που συγκροτούν τις αναρχικές ομάδες όσο και η ηλικία των ανεξάρτητων συνδικάτων είναι εξαιρετικά μικρή.

Προς το παρόν οι αντιεξουσιαστές εκφράζονται μέσα από τα έντυπα των πράσινων, αλλά σύντομα ελπίζουμε να αποκτήσουμε δικά μας τεχνικά μέσα.

Απ' ότι γνωρίζω, σήμερα υπάρχουν στην Λιθουανία, τρεις ομάδες αναρχικών - μια απ' αυτές στη Vilna. Έχουμε επαφές με ομάδες Πολωνών και Τσεχοσλοβάκων αναρχικών, και ανταλλάσσουμε πληροφορίες και υλικό με ομάδες της Μόσχας.

Σύντροφοι από τη Γερμανία έχουν υποσχεθεί να μας βοηθήσουν σε τεχνικό υλικό που τόσο μας λείπει.

Κάτω από μια κυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών, οι Αναρχικοί ακούγονται από την κοινωνία, αν και η αγνοία για την υπόθεση της Αναρχίας καθίσταται ανασταλτικός παράγοντας για την ανάπτυξη του κινήματος."

(από γράμμα συντρόφου στην Le Monde Libertaire).

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ ΣΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ

Την τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου πραγματοποιήθηκε στο Ελ Εσκοριάλ της Ισπανίας σεμινάριο με συμμετοχή αρχηγών διαφόρων μυστικών υπηρεσιών οργανωμένο από το πανεπιστήμιο της Μαδρίτης με αντικείμενο το ρόλο αυτών των υπηρεσιών μέσα στην καινούργια πραγματικότητα που τείνει να παγιωθεί σε παγκόσμιο επίπεδο.

Κυρίαρχη συνισταμένη των συζητήσεων ήταν, αφ' ενός, η παραδοχή της τεράστιας σπουδαιότητας των μηχανισμών τύπου Gladio καθ' όλη τη "ψυχροπολεμική περίοδο" εν όψει μιας ενδεχόμενης επίθεσης των ανατολικών στη δύση και, αφ' ετέρου, η αναγκαιότητα αναδιάρθρωσης της στρατηγικής αντιπαλότητας, πραγματοποιούμενη (κι όχι πραγματοποιημένη βούληση της κυριαρχίας είναι η ομογενοποίηση των παλαιά ποτέ αντιτιθέμενων μπλοκ, ανατολικού και δυτικού, σ' ένα ενιαίο μοντέλο εξορθολογισμού καπιταλισμού. Έτσι, οι νέοι αντίπαλοι δεν είναι πλέον οι σοβιετικοί, στο βαθμό που οι εξελίξεις στην Ε.Σ.Σ.Δ. αποδώσουν πρόσφορες για την παγκόσμια κυριαρχία συνθήκες, αλλά χώρες, για λόγους των δικών τους αρχουσών τάξεων, φύσει και θέσει επικίνδυνες για το μοντέλο που παγκόσμια προωθείται (π.χ. Ιράκ, Κούβα). Αυτό είναι το πρώτο.

Επειτα, θα πρέπει να τονιστεί ότι αυτό το μοντέλο, έχοντας ως αναγκαίο όρο ύπαρξης την αδιατάρακτη λειτουργικότητα των δομών του, προϋποθέτει, αλλά και, ταυτόχρονα, επιβάλλει, την άμεση καθυστάση κάθε εξεγερτικής επικινδυνότητας. Είναι ο "πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία", όπου "τρομοκρατία" σημαίνει οποιαδήποτε ανατρεπτική απειλή, από τις ένοπλες επαναστατικές ομάδες μέχρι τα πλήθη των εξαθλιωμένων προσφύγων που στοιβάζονται στην Ευρώπη, προερχόμενοι εξ Ανατολών.

Είναι η μορφοποίηση του πόθου των εξουσιαστών να επιβάλουν τη νοστορπία του υποτακτικού και την ψευδαίσθηση ότι η ισχύς τους είναι ακατάλυτη, να συκοφαντήσουν στις συνειδήσεις των εξουσιαζομένων την ηθική του Αγώνα και της Πάλης, είναι η προσπάθειά τους να περιπλέξουν εξεγερτικές πρακτικές με το εμπόριο του λευκού θανάτου, για να απολιτικοποιήσουν τη δυναμική της καταστροφής της εκμετάλλευσης.

Χαρακτηριστικά τα λόγια του Λέοναρντ Περούτς, πρώην διευθυντή της αμερικανικής D.I.A. που, αφού αναφέρθηκε στη βοήθεια που τους προσέφερε τα τελευταία χρόνια η υψηλή τεχνολογία, εξέφρασε την ευχή να συμμετάσχει στο επόμενο συνέδριο και η Κ.Γ.Β. (προφανώς, τότε η τελευταία είχε δουλειά...) και τα λόγια του Ισέρ Χαρέλ, ιδρυτή και πρώην αρχηγού της ΜΟΣΑΝΤ: "οι κατάσκοποι δε θα εκλείψουν, όσο ο κόσμος είναι χωρισμένος σε δύο κατηγορίες: τους τρομοκράτες κι αυτούς που τους πολεμούν". Λόγια ενδεικτικά όχι απλώς της ταξικής βαρβαρότητας του προωθημένου καπιταλισμού, αλλά του ποιοτικού άλματος της καταστολής η δρομολογημένη σύγκλιση των ανατολικών σφαγών με τους δυτικούς τεχνοκράτες καθιστά την κατάπιξη των "ενοχλητικών ιδιαιτεροτήτων" κομβικό σημείο διαίωσης του κρατικού σκοταδισμού.

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΦΕΝΤΙΚΟΥ ΜΠΟΥΣ "All about business" (όλα είναι για ντα- λαβεροδουλειές)

Δεν έρχεται, βέβαια, να λύσει τα προβλήματα που απασχολούν τους μικρούς υπηκόους της αυτοκρατορίας του. Ερχεται να προβάλλει σαν εμπορικός αντιπρόσωπος του εμποροβιομηχανικού, και, ιδίως, της πολεμικής βιομηχανίας κεφαλαίου, των πολλών προϊόντων της (φρεγάτες, αεροπλάνα). Να αγοράζουμε τα σιδηρικά τους, δηλαδή τα μέσα καταστροφής της ανθρωπότητας, ιδίως όλα τα παλιά πολεμικά μοντέλα, για να κάνουν αυτοί πιο σύγχρονα καινούργια. Και, παρά τις διακηρύξεις περί "εφρηνοφιλίας", να μας δίνουν δωρεάν "βοήθεια" 7:10 σιδηρικά για να σφαχτούμε με τους Τούρκους, κι όχι τρόφιμα, για να ζήσουμε και να το ονομάζουμε "βοήθεια" (Μαύρη βοήθεια, όπως βοηθά το σχοινί τον κρεμασμένο...) κάτω απ' την κυριαρχία των ψηλών κυβερνητών που μας διευθύνουν: "ΟΖΟΥΝ ΜΠΟΙΛΟΥ ΑΧΜΑΚ ΟΛΟΥΡ", λένε οι Τούρκοι, που σημαίνει "όπου ψηλός μπουνταλάς".

Πάρτε τον Καραμανλή. Ζητούσε να γίνεται η ολυμπιάδα μονίμως στην Ελλάδα, αγνοώντας τις business των πολυεθνικών. Πάρτε το Μητσotάκη. Μόλις πήρε την εξουσία, είπε: "Τέρμα οι καταλήψεις" κι, όμως, έγινε χαμός με τη μαθητική νεολαία, για να πει μετά πως αυτές οι καταλήψεις είναι... η ζωντάνια της νεολαίας μας (όσα δε φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμασtάρια). Πάρτε το Θεοδωράκη, τον ψηλό μαέστρο της ρωμιοσύνης και των περί ελληνοτουρκικής ομοσπονδίας και... παρασπονδίας. Πάρτε το Φλωράκη, που για την "ομοφυχία" των Ελλήνων έκαμαν με τον Κύρκο την ιερή συμμαχία με Τζαννετάκη - Ζολώτα και που, ακόμη, είπε στη βουλή για τη "17 Νοέμβρη", "γιατί δεν τους πιάνατε; Εμάς μας πιάνατε στην παρανομία". Ναι, Φλωράκη, σας πιάνατε, γιατί όποιους διαφωνούσαν με τη γραμμή σας τους στέλνατε σε επικίνδυνες δουλειές και καρφωτούς (π.χ. περίπτωση Μπελογιάννη).

Έτσι, λοιπόν, οι "φίλοι" μας και σύμμαχοι εμπορομεσίτες αμερικάνοι έρχονται να μας κάμουν αγοραστές των αγαθών τους, (... γιατί, τελευταία, οι ελληνοαμερικανικές business έχουν σχεδόν ατονήσει), να μας φέρουν νέες τηλεπικοινωνίες ή να αγοράσουν αυτές που βγάζει στο σφυρί ο Μητσotάκης, εφαρμόζοντας το εθνικοφιλελεύθερο μοντέλο και πρόγραμμα του.

Όσο για το Κυπριακό "κόψτε το λαϊμό σας" είναι σαν να μας λέγει ο Μπους, "εγώ δεν ανακατεύομαι, κοπάζω το συμφέρον μας. Αλλωστε, τα μέσα σας τα δίνω, σφαχτείτε. Εμένα μ' ενδιαφέρει περισσότερο η Τουρκική πολιτική και αγορά των εξήντα εκατομμυρίων κατοίκων".

Το πιο γελοίο είναι πως όλοι προτείνουν να γίνει σύμφωνο "μη επιθέσεως" μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας. Σκέψου, λοιπόν, την κοροϊδία και την πλάκα που μας κάμουν, κι είναι και οι δύο σύμμαχοι στα Ηνωμένα Έθνη (διάβαζε "Χωρισμένα Έθνη"). Πόσα σύμφωνα "μη επιθέσεως" θα έπρεπε να κάμουν, αν δεν ήταν σε αυτά;

Η πιο μεγάλη απάτη στη σύγχρονη εποχή.

μπάρμπα - Γιάννης Ταμτάκος

εργάτης

17.7.1991

20 - 6 - 90: Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΚΑΤΕΡΡΕΥΣΕ 16 - 9 - 91: ΑΠΟ ΓΙΕΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΞΑΝΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ

Όταν το καλοκαίρι του '86 η ασφάλεια Θεσ/νίκης οργάνωνε την σκευωρία - επίθεση εναντίον του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού χώρου, δεν λογάριζε σωστά το βαθμό της απροθυμίας του, στο να αποτελέσει το "πέδιο δοκιμών" πάνω στο οποίο θα πατούσαν τα κακότεχνα της σενάρια.

Στη δίκη που έγινε στις 20 ΙΟΥΝΗ 1990 στο κακουργοδικείο Σερρών για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. σχολής τον Ιούνιο του 1986 και την πυρπόληση ενός αυτοκινήτου της ασφάλειας, η αθωωτική απόφαση που εξέδωσε το Μ.Ο.Δ. των Σερρών δεν στάθηκε (φαίνεται) αρκετή για να καταδείξει την αθωότητα των προσώπων που κατά το κατηγορητήριο ενέχονταν σ' αυτήν (πυρπόληση) και συνακόλουθα το μέγεθος της σκευωρίας που στήθηκε από την ασφάλεια σε βάρος του συγκεκριμένου πολιτικού χώρου. Επιπλέον η αθώωση από το Μ.Ο.Δ. Σερρών στις 20 Μάρτη του '91, τριών εκ διαχωρισμού, λόγω απουσίας τους από το πρώτο δικαστήριο, κατηγορουμένων, με μερικές από τις σοβαρότερες των κατηγοριών, αποτελεί ένα ακόμα χτύπημα στο σαθρό οικοδόμημα της επαίσχυντης σκευωρίας.

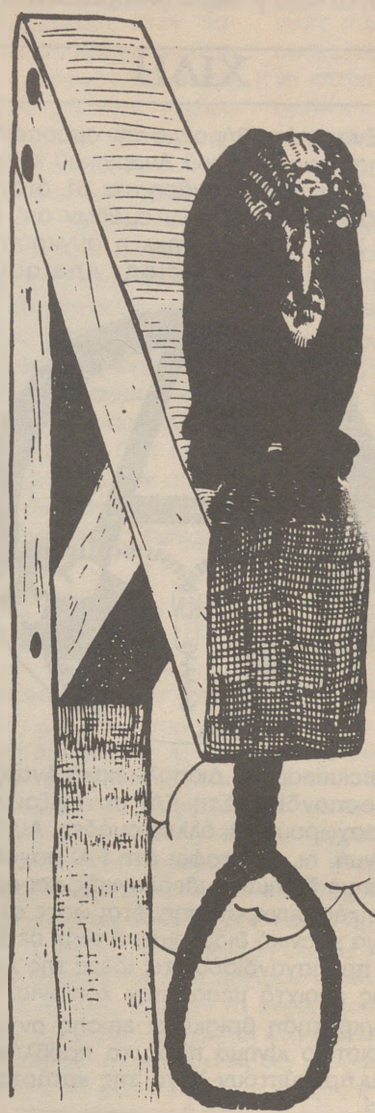
Με πρόσχημα ότι δεν εκτιμήθηκε ορθά το (ανύπαρκτο) αποδεικτικό υλικό, η Εισαγγελία Εφετών Θεσσαλονί-

κης ασκεί έφεση κατά της απόφασης του Μ.Ο.Δ. που αφορά την κατηγορία της πυρπόλησης του αυτοκινήτου, διαχωρίζοντας τις αρχικές κατηγορίες, κάτι που τείνει στο απολίτικο χαρακτήρα της δίκης με την απάλειψη κάθε αναφοράς στα αίτια της κατάληψης, αλλά και στην διάρρηξη της πολιτικής ενότητας των αναρχικών κατηγορουμένων.

Η δικαιοσύνη με πρόφαση την πυρπόληση ενός αυτοκινήτου της ασφάλειας κατευθύνει ένα ανελέητο ανθρωποκυνηγήτο με κύριο σκοπό την εξόντωση ατόμων που σε μια περίοδο ολοκληρωτικής επίθεσης του κράτους, επιμένουν να υπερασπίζονται το μόνο δρόμο για την ανάκτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της απελευθέρωσης, από κάθε εξουσία και καταναγκασμό, αυτόν της αντίστασης.

Η συμπεριφορά της συνδέεται άρρηκτα με την ανάληψη από μέρους της του ρόλου της εμπροσθοφυλακής της κρατικής καταστολής (βλ. δικαστικό κράτος). Στα πλαίσια αυτής της αντίληψης, αποφάσεις που παρεκκλίνουν από το συγκεκριμένο στόχο (όπως στην συγκεκριμένη πολιτική δίκη) είναι απαράδεκτες, ανεπίτρεπτες και γι' αυτό πρέπει να αναθεωρούνται.

Σε δεύτερο πλάνο κινείται η προ-

σπάθεια των δικαστών να συγκαλύψουν το μόνιμο καθεστώς των εξευτελισμών και μεθοδικών βασανιστηρίων που επικρατεί στο κολαστήριο της "Βαλαωρίτου". Καθεστώς το οποίο βίωσαν και οι συλληφθέντες στα μπουντρούμια της Ασφάλειας (ενός μηχανισμού συνεπικούρου και συμπαραστάτη στο έργο της καταστολής) που οπωσδήποτε έμεινε εκτεθειμένη μετά την αθωωτική απόφαση των Σερρών.

Σαν αναρχικοί δεν είμαστε διατεθειμένοι να μας "άγουν και να μας φέρουν", οι υπηρέτες της νέας τάξης πραγμάτων, οι καταστολείς των οραμάτων της κοινωνίας, οι πρεσβευτές και οι διανομείς ολοκληρωτικών μηνυμάτων υποταγής, οι τιμωροί κάθε αντιστεκόμενου αγωνιστή (Μαρίνος) που τολμά, να μιλά, να σκέφτεται και να δρα και να μην συμμορφώνεται "σύμφωνα με τις υποδείξεις".

Η τρομοκρατική λειτουργία των μηχανισμών της εξουσίας, περνάει και μέσα από την "παραδειγματική" τιμωρία συντρόφων και κοινωνικών αγωνιστών. Δεν θα αφήσουμε κανένα σύντροφό μας να γίνει πειραματόζωο των άρρωστων εγκεφάλων των δικτών μας και των ανθρωποκτόνων προγραμμάτων τους.

Γ. Γκίρμπαρ - Α. Μουρατίδης

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ: Στον Καιιάδα της "νέας τάξης"

Εδώ και αρκετά χρόνια, οι σχεδιαστές και εφαρμοστές της "νέας τάξης" σε ΗΠΑ και Ευρώπη, ακολουθούν κοινούς δρόμους στην οχύρωσή τους από τους πολιτικά και οικονομικά ανεπιθύμητους αλλοδαπούς του "Τρίτου κόσμου" και της Ανατολής, επεξεργαζόμενοι συστηματικά και προχωρώντας στη συνέχεια στη θεσμοθέτηση συγκεκριμένων μέτρων προληπτικής καταστολής και κοινωνικού ελέγχου.*

Μαζί όμως με τις επίσημες διακηρύξεις περί διακρατικών συνεργασιών που οδηγούν σε συγκεκριμένες συμφωνίες, όπως η περιβόητη "συμφωνία Σένγκεν" (βλ. "ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ" Ν° 11, σελ. 16), πραγματοποιούνται σταθερά μυστικές συνομιλίες και παίρνονται αποφάσεις που το εξαιρετικά επικίνδυνο κοινωνικά περιεχόμενό τους, βλέπει σπάνια το φώς της δημοσιότητας.

Ετσι λοιπόν στις 13/6/91, σύμφωνα με δημοσίευμα της αγγλικής εφημερίδας "Γκάρντιαν", οι υπουργοί Εσωτερικών των Δώδεκα είχαν στο Λουξεμβούργο μία έκτακτη συνάντηση στο περιθώριο της συνεδρίασης της γνωστής διεθνούς τρομοκρατικής ομάδας TREVI.

Αντικείμενό της, ήταν η σύνταξη μιας "μαύρης λίστας" αλλοδαπών, που δεν θα γινό-

ταν δεκτοί σε καμιά χώρα της ΕΟΚ.

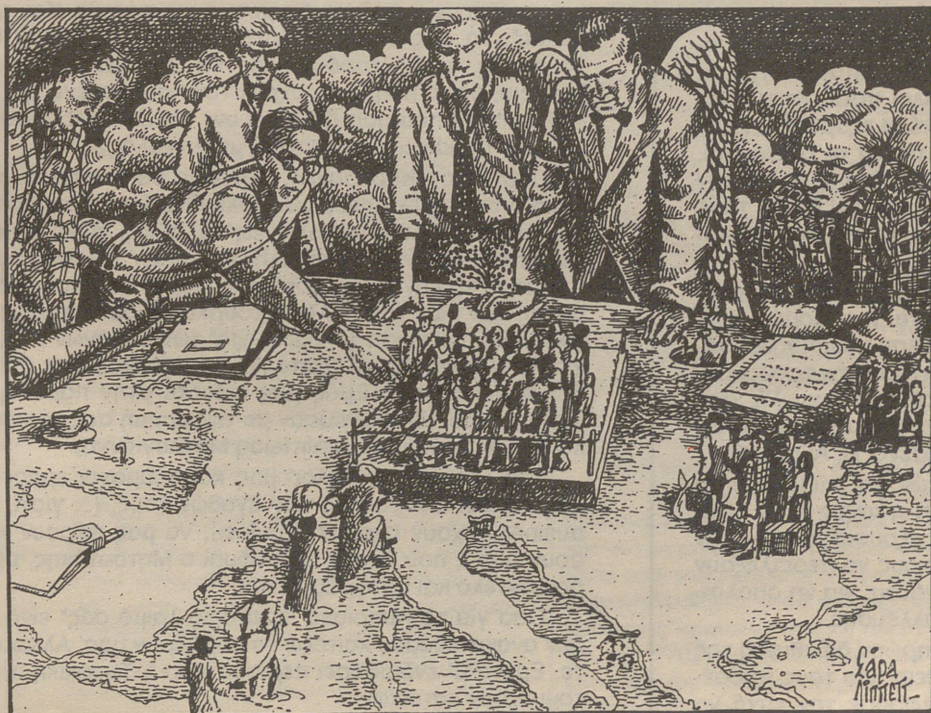
Το σχέδιο αυτής της απόφασης καθορίστηκε τον περασμένο Νοέμβριο στη Ρώμη και αναφέρει ότι η απόφαση για την ένταξη κάποιου σ' αυτόν τον κατάλογο θα βασίζεται "στην απειλή που συνιστά αυτό το άτομο για την δημόσια τάξη και την εθνική ασφάλεια μίας χώρας-μέλους". Στον κατάλογο θα περιλη-

φθούν απειλούν την ασφάλεια ή έχουν διαπράξει σοβαρές ή επανειλημμένες παραβάσεις του νόμου για την είσοδο και την παραμονή αλλοδαπών".

Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι μόνες αντιδράσεις στις διατάξεις αυτές προέρχονται από τις ισχυρότερες χώρες και συγκεντρώνονταν στη διάταξη που υποτίθεται πως "χρυσώνει το χάπι" και προβλέπει τη θέσπιση "ευρω-βί-

ζας", που θα επιτρέπει στους "εκλεκτούς" την ελεύθερη διακίνηση στις χώρες της ΕΟΚ.

Η Βρετανία για παράδειγμα, υποστηρίζει, ότι οι έλεγχοι στις χώρες της Νότιας Ευρώπης δεν είναι αρκετά αυστηροί και ζητεί να έχει η

εξέτασή της. Μόνο αφού συλλαμβάνεται ο "τρομοκράτης", θα πληροφορείται, ότι έχει κινηθεί και έχει εγκριθεί διαδικασία για το άτομό του.

Αν καμιά χώρα δεν τον δεχτεί, ο υπουργός Δικαιοσύνης δικαιούται να διατάξει

κράτηση του "υπόπτου" για απεριόριστο χρόνο. Ετσι μπορεί κάποιος να κρατηθεί για όλη του τη ζωή σε μια αμερικανική φυλακή, χωρίς να έχει καταδικαστεί για κανένα αδίκημα...

Στο σημείο αυτό τέλος, έχει σημασία να υπενθυμίσουμε, ότι σύμφωνα με νόμο της Μακαρθικής περιόδου (1952) "περί μεταναστεύσεως", δημιουργήθηκε κατάλογος που σήμερα λέγεται πως περιέχει τουλάχιστον 100.000 ονόματα, ο οποίος εμπλουτίζονταν από πρεσβείες και προξενεία σ' ολόκληρο τον κόσμο, τα οποία αποκλείονταν από τις ΗΠΑ για "λόγους εθνικής ασφάλειας και εσωτερικής πολιτικής". Επίσης σύμφωνα με τον Άρθουρ Χέλτον (New York Times, Ιούνιος 1991) διευθυντή του "Προγράμματος Προσφυγών της Επιτροπής Νομικών", υπάρχει άλλος κατάλογος, που περιλαμβάνει ονόματα περισσότερων από τρία εκατομμύρια "εγκληματιών"...

Αναπάντεχος επίλογος

Οι νομοθέτες και οι εντολοδότες τους δεν χρειάζονται να γίνουν σαφέστεροι. Το επόμενο βήμα τους θα είναι τα ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα.

* Μέσα απ' αυτό το πρίσμα άλλωστε πρέπει να γίνονται κατανοητές και οι επιλογές και λύσεις που επιβάλλει το ελληνικό κράτος στο εσωτερικό του, σε ότι αφορά στο πάλοι ποτέ "πολιτικό άσυλο", στις μαζικές απελάσεις ξένων και στους νόμους για τους μετανάστες.